

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

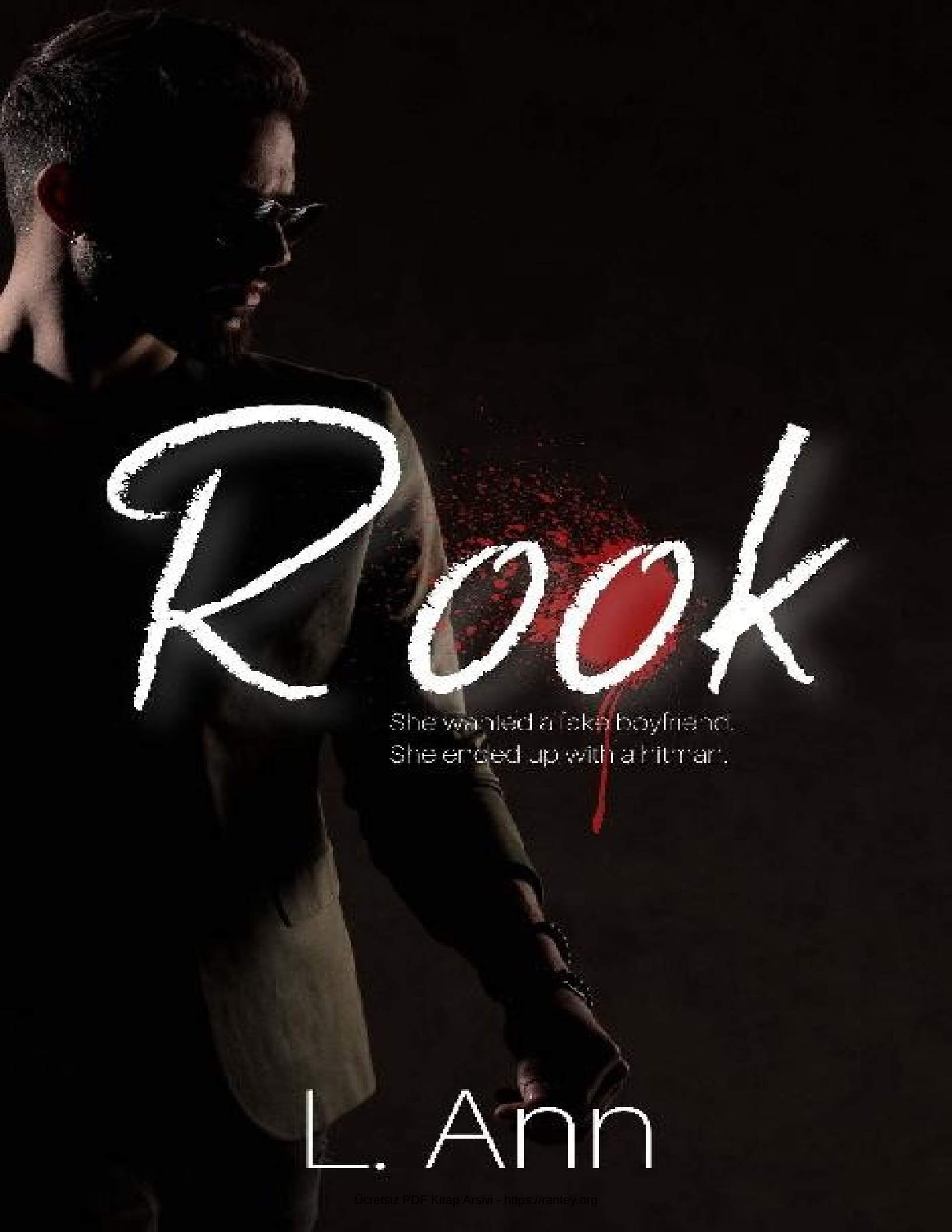
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROOK

LANN

FD: Kmp Ar - <http://ra>

Rook

She wanted a fake boyfriend.
She ended up with a hitman.

L. Ann

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ROOK

Telif Hakkı© 2022 L. Ann.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı A.T. Kapak Tasarımları İç
Formatlama Crow Fiction Designs

Düzenleyen: Lasairiona McMaster

ASIN: B09VDWK3LD

L. Ann Çevrimiçi

www.lannauthor.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60 Sonsöz](#)

[YAZAR NOTU](#)

[L. Ann'in Kitapları](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

L. ANN'İN DİĞER KİTAPLARI

GECE YARISI PAKETİ

GECE YARISI DOKUNUŞU

GECE YARISI BAŞTAN

ÇIKARMASI GECE YARISI

EZİYETİ GECE YARISI AVI

GECE YARISI ÖFKESİ

GECE YARISI PAKETİ TAM SERİ BOXSET

(yalnızca e-kitap - "Midnight Link" adlı kısa öyküyü içerir)

UNUTULAN MIRAS

DÖVMELİ ANILAR

ÇİLEKLİ LOKUM - KISA ÖYKÜ ÇİLEKLİ RUJ

- KISA ÖYKÜ PARAMPARÇA BEKLENTİLER

KORUNAN BAĞIMLILIK

ENFES YARALAR

KIRIK HALO

OceanofPDF.com

*İnsanlarla tesadüfen tanışmayız.
Yolumuzun kesişmesinin bir nedeni
vardır.*

OceanofPDF.com

ADANMIŞLIK

FBI, MI6 ve bu kitap için araştırma yaparken arama geçmişimi izleyen diğer devlet kurumlarına! Tüm bunların sadece araştırma amaçlı olduğuna söz veriyorum, yapmaya niyetim yok!

Edebiyatçılara - yeni fikirler keşfetme ihtiyacımı karşıladığınız ve yazarken beni eğlendirdiğiniz için teşekkür ederim.

FARKINDA OLUN

Rook adam kaçırma ve hafif işkence sahneleri içerir.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

MAGDALENA

"Beş yüz dolar... istediğiniz gibi peşin." Lokantaya gelmeden önce aynanın karşısında defalarca prova ettiğim kelimeler üzerinde tökezlediğimde kendime lanet ettim. *Hâlâ* aptal gibi konuşmayı nasıl başarıyordum?

On iki numaralı masadaki adam durakladı, bir çatal dolusu yemek dudaklarının yarısına kadar gelmişti ve bana baktı. Normalde gergin bir insan değildim ama ürperdim, zihnim beni onun gözlerinin tenimde gezindiğini hissettiğime ikna etti. Beni tepeden tırnağa taradı, kaşları çatıldı ama konuşmadı. Elim titreyerek beyaz zarfı uzattım. Kaşları daha da çatıldı, koyu renk gözleri zarfa baktı ama zarfı benden almak için hiçbir harekette bulunmadı. Garip birkaç saniyenin ardından zarfı masanın üzerine, tabağının yanına koydum.

"Beş yüz," diye tekrarladım, bu sefer daha sert bir şekilde. "Platin paketin bu kadar tutacağını söylemiştiniz." Sesime daha fazla güven katmaya çalıştım; midemin ters taklalar atmasından, zihnimin arkamı dönüp gitmem için bağırmasından ve ağzımın kurummasından çok farklıydı bu.

Bu çok kötü bir fikirdi. Neden Jasmine'in beni ikna etmesine izin vermiştim ki?

Koltuğunda geriye yaslandı; çatalı gürültülü bir takırtıyla tabağına düştü. Yerimden sıçradım ve o gözler bana bakmak için tekrar havalandı. Temas anında tüm vücudum kilitlendi. Gözleri karanlıktı, loş ışıktaki neredeyse siyahtı.

ve soğuk... *çok soğuk*.

Yutkundum. Yasemin'in mükemmel olacağını söylediği adam *bu muydu?* Koyu renk takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle daha çok bir tetikçiye benziyordu.

Bekle! Annemi öldürmesi için birini , değil mi?

O konuştuğunda arkamı dönüp kaçmayı ciddi ciddi düşünüyordum.

"Tatlım, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi tizdi alçak, derin ve zengin. Uzun bir parmağıyla zarfı tekrar bana doğru kaydırıldı.

Dudaklarım ayrıldı ve kendimi onları tekrar birbirine bastırmaya zorladım. onun sözleri karşısında titreyerek nefes aldı. "Biz... seninle burada buluşmamı söylemiştin. Şey, *ben* değil. Jasmine... yani arkadaşım. Seninle temasa geçti. Tüm ayrıntıları onunla ayarladınız ama gelip size ödeme yapmam için ısrar ettiniz. Sanırım cumartesiden önce benimle buluşman gerektiği için. Elbette neye benzediğimi bilmen gerekirdi... aksi takdirde geceyi kiminle geçireceğini bilemezdin..."

O soğuk gözlerin üzerinde kara bir kaş yükseldi ve ben kekeleyerek durdum.

Olamaz! Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Belli ki etrafındaki herkesin ne yaptığını, onu ne yapması için tuttuğumu bilmesini istemiyordu.

"Özür dilerim! Tam bir aptalım. Para ve iş hakkında konuşmadan önce kendimi tanıtmalıydım. Nasıl görüneceğini düşünmedim. Bu benim yaptığım bir şey değil... Yani... Daha önce *hiç* böyle bir şey yapmadım!" Karşısındaki koltuğa çöktüm. "Yine de kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

"Neyi fark ettin?" Lokantanın etrafına baktı, ben de aynısını yaptım.

Küçük binada benden ve bu adamdan başka üç kişi daha vardı; kahve içip sohbet eden iki kadın ve tek başına oturmuş parmaklarını masaya vuran bir adam. Burayı bu yüzden seçtiğini düşündüm, çünkü sessizdi. Bir toplantı için mükemmel bir yerdi. Diğer müşterilerin hiçbiri ne yaptığımıza dikkat etmedi.

Zarfı tekrar ona doğru ittim. "Zarfin içine bir terzinin adını ve adresini yazdım. Takım elbisenin parasını çoktan ödedim ve yarın saat iki buçuk için randevu aldım."

Cevap vermedi. Umutsuzca bu görüşmeyi bitirmek istiyordum, devam ettim, "Konuştuğumuz gibi bir araba kiralamanızı da istiyorum. Çok pahalı bir şey olmasın ama..." Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. *Neden Yasemin'in beni buna ikna etmesine izin vermiştim ki?* "Bilirsin... düzgün bir şey... temiz. Güvenli bir sürücü olduğunu gösteren bir şey."

"Bir araba ve bir takım elbise," diye tekrarladı. Çatık kaşları düzelmemişti. Aslında bana ters ters baktığından emindim ama sesinde kızgınlık belirtisi yoktu ve yüz ifadesi de değişmemişti. Hiçbir şeye dair bir ipucu yoktu. Ama gözlerinin bana, benim içime *bakışı* omurgamda bir endişe yaratmıştı. Uzandı ve çenesini kaşıdı. "Ne için para ödediğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Platin paket mi?" Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Mide bulantısı bu durumu olduğundan daha da çekilmez hale getirmekle tehdit ediyordu. Eğer masaya, onun öğle yemeğine kusarsam...

Bu çok büyük bir hataydı. Ben o kişi değildim. Hayatımı kolaylaştırsın diye yabancıları işe almadım. Aileme yalan söylemedim.

Beni inceledi ve sessizlik uzadı. Koltuğun üzerinde kaydım.

Bu kesinlikle kötü bir fikirdi.

Zarfi geri almak için uzandım ve işte o zaman konuştu. "Hangi platin paketi istemiştiniz?"

Ona kaşlarımı çattım.

Bu bir test miydi? Ne kadar ciddi olduğumu mu görmek istiyordu? Belki de iptal edeceğimi umuyordu. Tanrım, ya benimle görünmek istemiyorsa?

"Şey... umm... arkadaşım sizinle konuştuğunda, öğleden sonra ile akşam arasında anlaştığınızı söyledi.." Yanaklarım kızardı. "Ve eğer bir araba kiralamak için ödersem, oraya gidip gelmek için beni alacağını da söyledi."

"Gündüz ve akşam mı?"

Başımı salladığımda dudaklarını büzdü. "Peki bu ne zaman için?"

"Cumartesi."

Yavaşça başını salladı. "Ve tüm paketi istiyorsun, değil mi?" "Doğru."

Sinirlerimi bastırmaya çalıştım.

"*Tam* paket mi?" Sesinde kelekleri uyandıran bir nota vardı midemde.

"Evet." Tanrım, neden bunu olduğundan çok daha tuhaf bir hale getiriyordu? *Jasmine'in çılgın fikirlerini asla dinlememeliydim.*

Parmaklarıyla zarfa dokundu. "Ve bunun içinde beş yüz dolar var. ... nakit olarak?"

"Nakit, evet." Kelimeleri fısıldadım, kimsenin bizi duymamasını umarken gözlerim kısa süreliğine kapandı ve yerin açılıp beni yutması için dua ettim.

Neden yasadışı bir şeye katılıyormuşum gibi hissettim?

Sert ve rahatsız koltukta kıpırdandım. "İstediğin miktar bu kadar. Tabii..."
Dudağımı ısırdım ve sonra ağzımdan kaçırdım: "Fikrini mi değiştirdin?"

Cevap vermedi, o soğuk gözleri yüzümde geziniyordu.

Bu adam neden kendini kiraya veriyordu ki? O kara kara düşünen yakışıklılığıyla erkek model olarak bir servet kazanabilirdi.

"Bu çok aptalca. Asla yapmamalıydım-"

"Zarfın üzerine seni almam gereken adresi ve saati yaz." Benim üzerimden konuştu, ceketinin içine uzandı ve bir kalem çıkardı, sonra bana uzattı.

Ona baktım.

Bu o zaman mı oluyordu? Gerçekten birini işe almak üzereydim, bir yabancıyı.
-Ailemin önünde erkek arkadaşım gibi davranmak için mi?

"Bugün bir ara iyi olur, tatlım." Kuru sözler dikkatimi tekrar o ana çekti.

"Adresim zaten zarfın içinde, seyahat programıyla birlikte.
Akşam."

"Yol *programı mı* var?" Tek kaş yukarı doğru kalktı.

Başımı salladım. "Korkarım öyle. Ailem... yani annem her şeyin belli bir şekilde yapılmasını ister. Bu yüzden içki içmek ve kaynaşmak için saat üçte evde olmamız gerekiyor, yani ikide yola çıkmamız gerekiyor. Akşam yemeği yedide servis edilecek."

"Kulağa çok resmi geliyor. Evde mi yoksa restoranda mı yiyeceğiz?"

"Evde."

"Ve biz geç saatlere kadar sürecektir bir şeye bakıyoruz."

Akşam mı?"

"Evet. Öğleden sonra ve akşam. Bu... bu sizin için bir sorun olur mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Sanırım bir artı bire ihtiyacınız var ve ben de burada devreye giriyorum?"

Dudağımı ısırdım.

"Sayılır." "Olay nedir?"

"Bugün benim doğum günüm."

O kara kaş yine havaya kalktı. "*Ailenle* doğum günü yemeğinde sana eşlik etmem için beni *mi* tutuyorsun?"

"Yasemin seni aradığında açıklamadı mı?" Ona ne söylemişti?
onu işe almamın sebebi neydi?

"Pek çok şey için işe alınıyorum tatlım ve pek çok telefon alıyorum. Bu yüzden, bana biraz anlayış göster. Bana ne yapmayı kabul ettiğimi hatırlat."

"Ben ... umm ... şey ..." Utançtan alevler içinde patlamak mümkün müydü? Eğer öyleyse, önümüzdeki birkaç saniye içinde bank koltuğunda kül olmayı bekliyordum. "Aslında bu Jasmine'in fikriydi."

"Jasmine mi? kişi o muydu?"

Sonunda ortak bir noktada buluştuğumuz için minnettar bir şekilde başımı salladım. "Bu doğru. Gazetede sunduğunuz hizmetlerin listelendiği ilanınızı görmüş." Yanaklarım daha çok yandı. *Kulağa cinsel iyilik satıyormuş gibi geliyordu.* "Umm..." Derin bir nefes aldım, sonra tekrar başladım. "Onlara... yani aileme, biriyle çıktığımı söyledim. Bu birkaç ay önceydi, bu yüzden o kişiyi doğum günü yemeğime davet etmelerini beklemiyordum."

"Erkek arkadaşınla tanışmak istemelerini beklemiyor muydun?" "Şey... hayır. Onlara bir şey söylediğimi unutmuşum."

Aptal gibi konuştum. Ne tür aptal bir insanın bir yabancıyı erkek arkadaşı olarak işe aldığını sorguluyor olmalıydı. Kahretsin, ben akıl sağlığımı sorguluyordum! Ama sonra, bu tür bir hizmetin reklamını yaptığına göre, belki de düşündüğümde daha fazla insanın sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Aslında biriyle çıkmıyorsun o zaman?"

"Hayır. Aksi takdirde, erkek arkadaşım gibi davranması için birini tutmam gerekmezdi." Her an kendiliğinden yanabilirdim. Yanaklarımdaki sıcaklık daha fazla artamazdı. Hissettiğim kadar kızarmış görünüyor muydum?

". Çatalını aldı ve bir ağız dolusu tarta yedi. "Tamam, güzel bir takım elbise alacağım, kiralık bir araba tutacağım ve seni ailenle yemeğe götüreceğim. Bu kadar mı? Ya da..." Durakladı, kaşları tekrar yukarı kalktı. "Daha fazlası var mıydı? Tam bir erkek arkadaş deneyimi mi istiyorsun? Akşam yemeği, dans... *baştan çıkarma*?" Sesi son kelimede bir oktav alçaldı, uzattı, *tadını çıkardı*.

Neredeyse dilimi yutacaktım.

"Ne?" *Aman Tanrım!* Onunla seks yapmak için para ödeyip ödemediğimi mi soruyordu? Jasmine ne tür bir adam tutmuştu? O bir ... jigolo muydu? "Hayır!"

"Peki ne olacak?" Sesi normale döndü. "Yemeğe ve sonra ayrılıyor muyuz? Sen mi beni terk edeceksin, ben mi seni? Belki de yemek *sırasında* büyük bir kalp kırıklığı sahnesi için para ödüyorsun? Yoksa mutlu aileleri oynayabilmemiz için önümüzdeki altı ay boyunca hafta sonlarımı bloke etmem ve yavaş yavaş tiksintiye mi dönüşmem gerekiyor? Yoksa daha uzun vadeli bir dolandırıcılık mı düşünüyoruz? Evlenmek, çocuk sahibi olmak ve bir ya da iki yıl içinde boşanmak mı?"

"Hayır!" Sesim bu sefer daha yüksekti. "Onlara birkaç hafta içinde işe yaramadığını söyleyeceğim."

"Hmm." Çatalı dudaklarına vurdu. "İlişkimiz

Beni ailenle tanıştıracak kadar ciddi ama ayrıldığımızda seni yıkacak kadar ciddi olmayan bir ilişki mi? Sanırım bu ilişkiye şimdiden senden daha fazla yatırım yaptım."

Gözlerimi kırptırdım, ağzım açık ona bakıyordum. *Ciddi miydi?* Yüzünde ya da sesinde düşüncelerine dair görebildiğim hiçbir ipucu yoktu. "Onlara *beni* terk ettiğini söyleyeceğim. Önemli değil. Sadece bu yemeği annem olmadan atlatmam gerekiyor-" Dudaklarımı birbirine bastırdım. Annemle olan ilişkimin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu.

Bir parça daha turta yerken bana baktı.

"Hangi platin paketi istiyorsun? Mükemmel aşık erkek arkadaş mı yoksa pislik mi?"

"Ben... umm... seçenekler olduğunu fark etmemiştim." Sesim zayıftı.

Hiç düşünmediğim şeyleri önüme seriyordu.

"*Her zaman* seçenekler vardır, tatlım. Eğer sana aşık olacaksam, o zaman evcil hayvan isimlerine, el ele tutuşmaya, çalntı öpücüklerle ihtiyacımız olacak. Eğer bir pislik olursam, bu daha kolay olur. Sarhoş olup kadın konuklarla flört edeceğim... Sanırım kadın konuklar olacak? Belki annene asılıp seni görmezden gelebilirim."

Bön bön baktım. "Tek kadın konuklar annem ve kız kardeşim olacak, o yüzden bunları yapmamamı tercih ederim."

"Aşık erkek arkadaş o zaman." Başıyla onayladı. Çatalı tekrar tabağa çarptı ve elini uzattı. "Rook."

Önümde duran el , bronzlaşmış ve... bu bir el miydi?

Kolunun manşetinin altından görünen dövme? Yavaşça elime aldım ve parmakları sıcak, sıkı bir tutuşla benimkilere dolandı.

"Ben ... umm ... benim adım Magdalena."

OceanofPDF.com

Bölüm 2

ROOK

Magdalena.

Kafamın içinde adını tekrarlardım. Ters çevirdim, inceledim ve *tadına* baktım. Dilimde nasıl hissettirdiğini. Sık duyduğum bir şey değildi.

Bugünlerde kim çocuğuna Magdalena adını veriyor?

Karşımdaki kadın, o kıvrımlarıyla *asla* bir çocukla karıştırılamazdı. Ellili yılların pin-up figürünün, ona zaman ayırmamın ve onu iyi yerleştirilmiş bir "*siktir git* ile kaçmaya göndermememin tek nedeni olduğunu itiraf etmekten utanmıyordum. Bu ve benim ilgisizliğimden habersiz konuşmaya başlaması. para teklif ettiğinde şaşkınlığa dönüştü. Sonunda onun gevelediği açıklamayı yakaladığımda ve benim işe alınabilecek bir beden olduğumu düşündüğünü fark ettiğimde, merakım benden daha iyi oldu ve onu düzeltmedim. Bunun yerine, sadece nereye gittiğini görmek için buraya tanışmaya geldiği adamın ben olduğuma inanmasına izin verdim.

Çünkü insanların beni genellikle işe aldıkları şey için beni işe almasının imkânı yoktu.

Buluşması gereken adam ben değildim.

Beni onunla karıştırmıştı. Lokantanın etrafına hızlı bir bakış, bana tam olarak kiminle buluşması gerektiğini söyledi - parmaklarını masaya vuran ve kapıya doğru sabırsız bakışlar atan adam - ve kısa bir süre verdim

onu iřaret etmeyi dūřundūm. Ama sonra, kızın yūzūndeki kızarıklıkla yaptıđı açıklama sırasında bir noktada iři kabul etmeye karar verdim. Sırf anlattıđı araba kazasına yakından ve řahsen tanık olmak için - ūnkū bu kızın bir yabancıyı erkek arkadaşı gibi davranması için iře almasının dūřundūđı kadar sorunsuz gitmesine *imkân* yoktu. Bunun bir dođum gūnū yemeđi olduđunu itiraf etmesine geldiđimizde, planının çılgınlıđına, onu bariz felaket sonuna kadar gōrmek isteyecek kadar yatırım yapmıřtım.

"Her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek ister misin?"

Zarfı aldım, ters çevirdim ve diğer elimin avuç içine vurdum. "Hayır tatlım, sorun olmadığına eminim. Eğer beni kazıklıyorsan, bir daha gelmem ve sen de paranı kaybetmiş olursun."

Başkasının parasını aldığım için kendimi suçlu hissettim mi? Hiç de bile. Yirmi bir numaralı masada oturan ve sūrekli cep telefonundan saati kontrol eden adam konuşması gereken kişiydi ama o da yarım yamalak gōrūnūyordu. En azından *benim* salarım temizdi - ki bu onun için sōylenebilecek en iyi şeydi. Saçlarını parlatan *yağın* üzerinde yumurta bile kızartabilirdiniz.

Ama bu aynı zamanda řu soruyu da akla getiriyordu: Eđer dūzenli olarak kiralık bir erkek arkadaş gibi davranıyor ve bunun için para alıyorsa, onu kiralayan kadınlar ne kadar aresizdi?

"Tamam, beni saat ikide almalısın, bōylece geç kalmayız." Yeni sahte kız arkadaşımın sesi dikkatimi tekrar ona çekti.

"Anladım."

"Takım elbise provasına gidecek ve bir araba kiralayacak mısınız?"

"Yapacağım." Ben olsam araba kiralamazdım. Benim arabam her şeyden daha iyiydi.

Kiralık. Ben olsam takım elbiseyi alırdım. İyi yapılmış bir takım elbiseyi severdim.

"Tamam. Güzel." Ayağa kalktı. "Hepsi bu kadarsa? Cep numaram zarfın içinde. Başka sorunuz yoksa Cumartesi günü görüşürüz, Bay ... Rook?"

Yapmacık resmiyeti karşısında bir gülümseme gizledim. "Sadece Rook."

Başıyla küçük bir selam verdi, döndü ve başka bir şey söylemeden çıkışa doğru yürüdü. Görüş alanımdan çıktığında kalçalarının salınımını hayranlıkla izliyordum.

"Kusura bakmayın geciktim." Kardeşim, güzel Magdalena'nın boşalttığı koltuğa oturdu. Bakışlarımın yönünü takip ederek arkasını döndü. "Neye bakıyorsun öyle?"

Tabağımdaki son turta parçasını yedim, bir elimle çenemi ovuşturdum ve koltuğumda geriye yaslandım. "Görünüşe göre Cumartesi günü bir randevum var."

"Bir ... *randevu mu?*"

"Evet."

"*Randevu* kodu sikişmek için mi? Ne zamandan beri çıkıyorsun?" Dolaşan sunuculardan birinin dikkatini çekmek için elini kaldırdı.

"Bu davada değil, hayır ve bana *nakit olarak* beş yüz dolar ödediği için ve bana bir takım elbise provası için yer ayırttı."

Bishop bana baktı. "Beş yüz dolar mı?"

Kupamı masanın yanında duran servis görevlisine doğru kaldırdım. Yeniden doldurduğunda "Teşekkürler tatlım," dedim. Bishop kahve siparişi verdi ve ona temiz bir fincan getirmek için tezgâha geri döndü. "Evet. Cumartesi akşamı onu ailesiyle yemeğe götürmek için 500 dolar." Sohbeti tekrar açtım.

"Paraya ya da bir kadınla birlikte olmaya *kadar* muhtaç olamazsın, değil mi?"

Omuz silktim. Cevap gerektiren bir soru değildi. Paraya ya da kadınların ilgisine ihtiyacım olmadığını *biliyordu*. Masanın üzerine bıraktığı zarfı alıp yırtarak açtım. İçinde bir tomar yirmi dolarlık banknot ve katlanmış bir kâğıt parçası vardı. "Takım elbise için fazladan iki elli dolar ve araba kiralamak için de bir yüz dolar daha var. Bugünlerde yüz dolardan daha ucuza araba kiralanabiliyor mu?"

"Tek bir randevu için sekiz yüz elli dolar... ve sen evet mi dedin? Paraya ihtiyacın olmadığına *emin* misin, yoksa geceyi seninle geçirmek için bu kadar çaresiz miydi?"

"Para için yapmıyordum. Ve çok garip bir şeydi. Bana asılmıyordu. Akşam için bir erkek arkadaş kiralıyordu. Sadece doğru kişiyle konuştuğunu sanıyordu."

Kardeşimin çenesi düştü. Onu kaç kez dilsiz bıraktığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirdim - sanırım bu olayı da o kısa listeye ekliyordum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Seni erkek arkadaşı olarak tuttuğunu *san*an ama öyle *olmayan* bir kızla randevuya *mı* çıkıyorsun?"

"Hemen ." "*Neden?*"

Başımı yirmi bir numaralı masaya doğru salladım. "Eminim ki *bu* adam konuşması gerekiyordu."

Bishop koltuğunda döndü ve ikimiz de yolun karşısındaki pasaklı adama baktık.

"Tipik bir jigoloya benzemiyor," dedi Bishop sonunda.

"Değil mi? ürkütücü görünüyor." Abartmıyordum; tişörtünde ter lekeleri ve çenesinde yamalı sakal vardı. "Bu bir

İşi ondan almak prensip meselesi." "En azından ateşli mi?"

Güldüm. "O kadar da dikkat etmedim." Bu bir yalandı. Ağzımı sulandıran bir fiziği vardı ve sesi kanımda küçük patlamalar yaratmıştı. "Yeterince sevimli sanırım."

Glenville'e altı ay önce geldim ve kasabanın en ucundaki, en büyük ağabeyimin satın aldığı evin karşı tarafındaki eski köhne malikaneyi satın aldım. Buraya taşınmak onun fikriydi.

Buraya arkadaş edinmek, el ele tutuşmak, randevuya çıkmak ya da bir ilişki kurmak için gelmemiştim ama bu kapımı sürekli çalan kadınları durdurmadı. Yalnız kalmak istediğimi anlamıyor ya da umursamıyor gibiydiler ve yattığım yere sığılmasına kesinlikle karşıydım. Ne zaman kaşınacak bir kaşıntım olsa, şehir dışına çıkıyor ve istekli bir kadın buluyordum.

Tek bir sikiş. Benim kuralım buydu. Bir kere ve bitti. Tekrar yok, yatıya kalmak yok, kucaklaşmak yok. Rastgele bir otelde çarşafklar arasında tek bir boğuşma. Onları tanımak istemedim. Onlarla neredeyse hiç *konuşmadım* bile. Yine de *her biri* farklı olacağını düşündü. Anlamadıkları şey, onlara istediklerini verecek kapasitede olmadığımı ve nedenini bilselerdi zaten çılgılık atarak kaçarlardı.

Bu düşünce durup kendime yüzüncü kez, bir kızın beni akşam için erkek arkadaşı olarak kiraladığına inanmasına neden izin verdiğimi ve daha da önemlisi neden bunu yaptığımı sormama neden oldu.

Yuvarlandım ve cep telefonumdan saati kontrol etmek için uzandım.

" kalmak ister misin?" Kadının dudakları sol elimin üzerinde gezindi.

Muhtemelen ağzının beni kabul etmeye ikna edebileceğini düşünüyordu.

"Siktir, hayır." Homurdandım ve omuz silkerek onu sırtıma yaslandığı yerden kaldırdım.

"Ama iyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum." Sesindeki sızlanma Kara tahtaya çivi çakmak gibi.

Yataktan kalktım ve yerden gömleğimi aldım. Kollarımın üzerinde sürükleyerek kapıya doğru ilerledim, giderken pantolonumu da çektim. "Zaman geçti." Yatak odasının kapısını açtım. "Bir duş alacağım ve sonra bir taksi çağıracağım. Otel odasının günlük ücreti ödendi, yani burada kalmak istersen kalabilirsin. Önümde yoğun bir gün var ve kalacak vaktim yok."

"Ama Rook..."

Gözlerimi devirmeden duramadım. İşte bu yüzden evime asla kadın almazdım. Beni yanlış anlamayın, kadınları *severdim*. Sevişmeyi severdim. Hoşlanmadığım şey, sonrasında sarılmalarıydı. Neden bu kadınlar işimiz bittikten sonra sarılmak ve yatakta kalmak istiyorlardı? Anlayamıyordum. Yatak odasına ulaşmadan önce nasıl gideceğine dair şartları belirlememiş değildim. Ama bu beni atlıkarıncaya ikinci kez binmeye ikna etmeye çalışmalarını engellemedi.

"Yatağa geri dön."

Arkama baktım. "Kusura bakma tatlım. Birkaç saat içinde bir toplantım var ve hazırlanıp gitmem gerekiyor. Numaranı bırak, belki seni ararım." Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım ve banyoya girdim.

Duş alıp ana odaya döndüğümde, son birkaç saattir yatağımı paylaşan kadın gitmişti. Bir parça bırakmıştı.

Komodinin üzerindeki kâğıtta adı ve cep telefonu numarası yazıyordu. Bakmadan çöp kutusuna attım, otel odasından çıktım ve eve doğru yola koyuldum.

Oraya vardığımda, yeni sahte kız arkadaşımın o gün için ayarladığı terzi randevusuna gitmeden önce kahve içmek için yeterli zamanım vardı. Kaşlarımı çattım.

Bu bana şunu hatırlattı.

Cep telefonumu çıkarıp, onun için eklediğim numarayı bulana kadar rehberimde gezindim.

Ben Rook. Verdiğin bilgi bana gerçekten bir şey söylemiyor. uzun süreli erkek arkadaşın bilmesi gerekiyor. Sorularım var. Cevaplamak için birkaç dakikan var mı?

Cevabı birkaç dakika sonra geldi.

DALLY - Ne tür sorular?

Evet, hücreme daha kolay sığsın diye o lanet olası uzun adını çoktan kısaltmışım.

ME - Düşünüyordum da, eğer bir süredir çıkıyorsak, bazı şeyleri bilmem gerekiyor. Yatağın sağ tarafını mı yoksa sol tarafını mı tercih edersin? Giyinik mi yoksa çıplak mı uyursun?

Aptalca sorulardı ama onun kişiliği hakkında bir fikir edinmek istedim.

DALLY - Kimsenin sana bu konuda soru soracağından şüpheliyim.

ME - Nereden biliyorsun? Olabilir. Tamam, bir şeyle başlayalım

Basit. En sevdiğin renk?

DALLY - Mor.

ME - Film? Kitap mı? Okuyucu musunuz yoksa izleyici mi?

DALLY - Sesli kitap dinliyorum. En sevdiğim Penelope Douglas'ın yazdığı Kill Switch. En sevdiğim film Love, Actually.

Bahsettiği kitap ve filme baktım ve bunların bir spektrumun zıt uçları olduğunu keşfettim. Bu yelpazenin ne olduğundan tam olarak emin değildim. "Love, Actually" şirin bir aşk filmiydi ve "Kill Switch" ... Şöyle bir göz gezdirdiğimde o kadar da şirin değildi ama şaşırtıcı bir şekilde kendimi Amazon'un Look Inside özelliğinde birkaç sayfa okurken yakaladım.

Damon psikopat bir katil gibi havalı görünüyordu. Arkadaş olabildüğündüm. Ama bu, gidip takılmak üzere olduğum kız hakkında meraklanmama neden oldu. "Love, Actually " güzel "sonsuz dek mutlu" hikâyesine mi daha yakındı, yoksa "Kill Switch "in aşağı ve kirli hikâyesine mi? Hangisini tercih edeceğimi biliyordum ve bu film seçeneği değildi.

ME - İlginç. Şimdilik bu kadar yeter. Cumartesi günü görüşürüz.

Cumartesi günü nihayet geldiğinde, benim için diktirdiği takım elbiseyi dolaptan çıkardım.

Evet, aslında randevuyu gerçekleştirecektim. Neden?

Kim bilir.

Paraya ihtiyacım yok gibiydi. Beş yüz dolar cep harçlığıydı.

O zaman neden?

Cevap basitti. Sadece bunu kabul etmek istemedim.

Çünkü sıkılmışıtm.

Belki de bir değişikliğe ihtiyacım vardı.

Belki de sahte kız arkadaşımın arkadaşından gelen sekiz yüz elli dolarla birlikte zarfın içinde bulunan notla da bir ilgisi vardı.

'Mags'in biraz yaşamaya ihtiyacı . Ona gerçekten iyi vakit geçirt!'

Sinirime dokundu. Otuz sekiz yaşındaydım ve çok para ve kötü bir şöhret dışında gösterecek hiçbir şeyim yoktu. Kötü derken, küçük bir kasabada kavgalara karışıp kadınların kalbini kırmak gibi bir şöhretten bahsetmiyordum. Haneye tecavüz ya da 7-11'leri soymaktan da bahsetmedim. Hayır, kötü bir şöhretim olduğunu söylediğimde, bunu gerçek anlamda kastetmiştim. Ellerimde kan vardı. Hem *de çok*.

Ama kadınlara iyi vakit geçirtme konusunda *çok* iyiydim, yine de onlarla geçirdiğim zamandan nadiren keyif alıyordum. Kelimeler bir meydan okuma gibi geliyordu, sanki kadın biraz eğlenmeye direnç gösterecekti ve ben de kendime ona iyi vakit geçirtebileceğimi ve *aynı* zamanda *eğlenebileceğimi* kanıtlamak istiyordum.

Kaşlarımı çattım.

Lanet olsun, doğum günü olduğunu söylemişti.

En azından kıza bir kart almalıyım. Bir erkek arkadaş -sahte olsun ya da olmasın- kesinlikle bunu yapardı. Bu düşünceyle, onu almaya giderken bir çiçekçide durdum ve ona bir buket ve bir kart aldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

MAGDALENA

Makyajıma son rötuşları yaptım, saçlarımın hâlâ annemin görmeyi beklediği şekilde olup olmadığını kontrol ettim ve ayaklarımı düz siyah topuklu ayakkabıların içine soktum.

Arkadaşım ve oda arkadaşım Jasmine kapı aralığından, "Neden kendini bu şeylere maruz bırakmaya devam ettiğini anlamıyorum," dedi.

"Annemle tanıştınız. Onun isteklerine uymak tartışmaktan daha kolay. Onun geleneklerine uymayı reddettiğim '*o tek sefer*' hakkında sürekli gelen telefonlar ve yorumlarla uğraşmaktansa bu işi halletmeyi tercih ederim."

"En azından bu sefer bir randevun var. Bu baskıyı biraz hafifletir, değil mi?" O konuşurken ön kapıda bir tıkırtı duyuldu ve beni cevap vermekten kurtardı. Jasmine sıırttı. "Sanırım beni duydu. Mükemmel zamanlama! Hazır mısın?"

"Beni buna ikna etmene neden izin verdiğimi bile bilmiyorum. Annem aylardır bu adamla çıktığıma asla inanmayacak."

"Yazdığım tüm bilgileri ona verdin mi?"

Başımı salladım. "Bana birkaç soru da mesaj attı."

" zaman olmaz. Onu tanımıyorlar, bu yüzden bir şey olup olmadığını anlayamazlar.

onun hakkında yalan söylüyorsun, ama seni tanıyorlar, bu da demek oluyor ki

Bir süredir birlikte olduğunuzu gösterecek şeyler biliyorsunuz."

"Bu konuda kendinden emin olmana sevindim."

Kapıya bir kez daha vurulunca ikimiz de kapıya doğru döndük.

"Cevap ister misin?" Jasmine teklif etti ve ben başımı salladım.

"Hayır, hadi işi bitirelim." Kapıya doğru yönelirken geçtiğim kanepeden çantamı aldım. "Oraya varınca seni ararım."

"Sizinle birlikte dışarı çıkmalı ve plakayı not etmeliyim."

Durdum ve ona baktım. "Ne? Neden?" "Her ihtimale karşı."

"Jas..." Gözlerim arkadaşımın durduğu yeri aradı. "Ben olacak mıyım Öldürüldü mü?"

Güldü. "Saçmalama!" Kapıya doğru baktı. "Belki seni dışarı kadar takip eder ve onun da bir fotoğrafını çekerim."

Başımı salladım. "Cep telefonu numarası bizde var. Sanırım sorun olmaz. Sen burada kal. Seyirci olmadan da yeterince garip bir durum."

Kendimi bundan vazgeçiremeden kapıyı açtım.. ve göz kırptı. Onu gördüğümde oturuyordu. Lokantanın bankına *yayılmıştı*, uzun bacakları ve rahat şıklığıyla. Verdiği ilanda 1.80 boyunda olduğu yazıyordu, benim 1.80 boyumdan sadece birkaç santim daha ama karşımda duran adam *en az* 1.80 olmalıydı! Gözlerim boğazıyla aynı hizadaydı; boğazında gömleğinin yakasının altından sızan renkli bir dövmenin en ufak ipucu vardı. Koyu renk gözlükleri ve kirli sakallarının kısmen örttüğü yüzüne bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Merhaba." Sesi alçak ve çakıllıydı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Bugün için bir araba kiralayabildiniz mi?"

Koridor boyunca asansör bölümüne doğru yürüdü, sonra durdu ve elindeki buketi uzatarak geri döndü. "Bir arabam var, evet. Bunlar da senin için. Doğum günün kutlu olsun."

"Oh!" Çiçekleri ondan aldım ve yüzümü yapraklara gömdüm. "Teşekkür ederim! İçeri dönüp onları suya koyayım." O konuşmadan aceleyle daireye geri döndüm.

Jasmine'in gözleri çiçeklere kaydı. "Vay canına, çok güzeller. Sanırım rolünü gerçekten benimsiyor, ha?" Sırıttı ve çiçekleri benden aldı. "Gitmen gerek yoksa geç kalacaksın. Bunların bir vazoya konulmasını sağlayacağım." Beni kapıya doğru itti ve ben de beni bekleyen adama yetişmek için acele ettim.

"Her şeyi okuyacak vaktin oldu mu?"

Öne doğru eğildi ve arama düğmesine bastı. "Ben aradım. Annen tam bir baş belasına benziyor."

Açık sözlülüğü karşısında biraz şaşırmış bir halde ona bakakaldım. "O sadece..." I

kaşlarını çattı ve onu tanımlamanın en iyi yolunu aradı. "Kendine has yöntemleri var." *Jasmine ne yazmıştı?*

" gitmek mi? Zorba demek istemediğine emin misin? Ya da belki Kontrol etmek mi?" Yüzünü kaplayan gözlüklerin arkasından tek kaşı kalktı.

Asansörün kapıları açıldı ve beni takip etmeden önce ben içeri adım atana kadar bekledi. Zemin kat için düğmeye bastı ve küçük bölmenin karşı tarafında durmak için hareket etti.

"Onu tanımıyorsun bile. Bu Jasmine'in yazdıklarına dayanarak verilmiş bir karar." Kaşlarımı çattım. "Ne yazmış?"

Başını eğdi. "Bilmiyor musun?"

"Sana *söyledim*. Her şeyi o ayarladı."

"Sahte erkek arkadaşına senin hakkında söylediklerini okumaman çok güven verici."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Dudaklarını kıvıran gülümseme ani bir endişeyle midemin bulanmasına neden oldu. "Ne yazmış?"

"Çok ... titizdi."

"Ne hakkında?"

"Bu konuda endişelenmek için biraz geç değil mi?" Asansör kapıları açıldığında duvardan uzaklaştı.

"Sen söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Geniş omuzlarından biri omuz silkerek kalktı. Kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi kısıtım.

Güldü, sesi kısık ve boğuktu. "Pekâlâ, Bayan Defiant. Bana yirmi dördüncü doğum günün olduğunu söyledi. Doğum günün kutlu olsun, sevgilim. Bu beni senin için çok yaşlı yapar ve uygunsuz miktarda öfkeye neden olmalı. Sen üç kardeşin en küçüğü. Bir ağabeyin ve bir ablan var. Ailen işlerinin bittiğini düşünüürken sen sürpriz çocuk oldun. Plansız ve beklenmedik. Arkadaşının yazdıklarına bakılırsa, senin de istenmediğini tahmin ediyorum."

Bunun üzerine irkilmemek için kendimi zor tuttum. Düşünmemeye çalıştığım bir gerçeğe çok yakındı.

"Çeşitli dadılar ve ev personeli tarafından büyütüldün ve büyüüp evden taşındığında, ailen doğum gününde her zaman eve gelmeni istedi. Geçen yıl, onlar tarafından gafil avlandın.

potansiyel koca adayı olarak gördükleri bir adamı davet ettiler. Bu yıl, kendi seçtiğiniz birini getirerek bu felaketin tekrarlanmasını önlemeyi umuyorsunuz."

"Bu ... umm ..." Olanları bu kadar soğukkanlı bir ses tonuyla anlattığını duymak her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

Döndü ve uzaklaştı. Postalarını toplayan kadın gibi ben de bir an onu izledim ve asansörden çıktığımda göz göze geldik. Yüz ifadesi söze dökmediği her şeyi anlatıyordu. *Onu* nasıl yakaladınız? Dudaklarımı yukarı çeken gülümsemeye engel olamadım.

Binanın girişine doğru sinsice ilerlerken oldukça iyi bir izlenim bıraktı. Kapıların yanında durdu ve geri döndü.

"Geliyor musun?" Kaşı yine kalktı.

Onu binadan çıkarken ve merdivenlerden inerken takip ettim. Yakınlarda siyah bir spor araba park etmişti ve onun yanında durdu.

"Kiraladığınız araba *bu* mu?" Yolcu kapısını açtığında sordum.

"Beğenmedin mi?"

"Çok güzel ama sana verdiğimden çok daha pahalıya mal olmuş olmalı." Yüz dolarla o gün için spor bir araba kiralamış olmasına *imkân* yoktu. Arabaya bindim ve emniyet kemeriyle oynadım.

"Ben kiralamış *olsaydım* öyle olurdu herhalde." Kapıyı çarparak beni içeri kapattı ve sürücü tarafına doğru yürüdü. Direksiyona geçtiğinde "Araba benim," diye açıkladı.

"*Senin mi?*" Sesimdeki açık inançsızlık karşısında

irkildim. "Güzel bir arabam olamaz mı?"

Gözlüklerinin arkasından yükselen kaşlarından nefret etmeye başlamıştım.

"Tabii ki yapabilirsin! Sadece ... şey ... Ben ..." Sustum. Kendini geçici bir erkek arkadaş olarak kiralayan birinin bunu paraya ihtiyacı olduğu için yaptığını varsaydığımı nasıl söyleyebilirdim ki?

Arabayı trafiğin içine çekti. "senin kullanmamana şaşırdım." Ona bakmak için başımı çevirdim. "Neden?"

"İki sebep var. Birincisi, yabancı bir adamla arabadasın. Bu çok Sana güveniyorum. Ailen sana hiç yabancılarla gitmemen gerektiğini öğretmedi mi? İkincisi, o zarfta sekiz yüz elli dolar vardı. Seni randevuya götürmesi için rastgele bir adam tutarak bu parayı çarçur edebiliyorsan, para sıkıntısı çekmiyorsun demektir. Eminim kendi araban vardır?"

"Araba kullanabildiğimi varsayıyorsun." "Kullanamıyorum musun?"

Yapamazdım ama konu bu değildi. "Belki de erkek arkadaşımın bizi eve bırakmasının daha iyi görüneceğini düşündüm?"

Dikkatini tekrar bana vermeden önce başını çevirip bana baktı.

Yolda. "Araba , değil mi?"

İçimi çektim. "Hayır. Hiç ilgimi çekmedi." Gerçek bu değildi. Araba kullanamıyordum çünkü okulda direksiyon eğitimi alırken konilere o kadar çok çarpmışım ki eğitmen derslere devam etmeyi reddetmişti. Çünkü sık sık sağımı ve solumu karıştırıyordum. Çünkü on dokuz yaşına kadar aptal olduğumu düşünüyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 4

ROOK

Yanaklarındaki pembe renk, arabam hakkında ne düşündüğü konusunda bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Onu savunmak gerekirse, yirmi bir numaralı masada oturan adam ben olsaydım, haksız sayılmazdı. Kiralamak istediği adi herifin bir yıldan daha eski bir Mustang GT Cabrio'ya sahip olmasına imkân yoktu.

Kasabayı arkamızda bırakıp otoyolda ailesinin yanına gidene kadar bir daha konuşmadı.

"Jasmine notlarına doğum günüm olması dışında benimle ilgili bir şey yazmış mı?"

"Birkaç şey koydu, evet." Bunu genişletmedim. Emin .

Arkadaşının Magdalena'nın hoşlanacağını düşündüğü bir dizi cinsel pozisyonu, ideal randevu durumunu ve kabadayı romantizminden hoşlandığına dair bir yorumu listelediğini bilmek hoşuna gidecekti - her neyse. Bunun 'Kill Switch' kitabıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ettim - arkadaşına göre bu, onun yatakta vahşi bir kedi olma potansiyeline sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu ayrıntıların yanı sıra, neyse ki rastgele hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyleri ve alkol kullanmadığı gerçeğini de not etmeyi unutmamıştı. Bunun dışında ve ona doğrudan sorduğum birkaç şey dışında, körlemesine çalışıyordum.

Ama hey, küçük bir meydan okuma olmadan hayat neydi ki?

"Bana neye yürüdüğümüzden bahset. Bugün senin doğum günün ve ikimiz de resmi bir yemeğe gidiyormuşuz gibi giyinmişiz. Neden böyle?"

"Aile geleneği." Bana baktı ve devam etmeden önce bir süre alt dudağını çiğnedi. "Sizin de haklı olarak belirttiğiniz gibi, ailem doğum günümü evde onlarla birlikte kutlamamı istiyor. Annem..."

Gözlerini kaçırdı ve ben de kaşlarımı çattım. "Benimle kolay bir hamilelik geçirmedim. Yaşlıydı ve çocuk doğurma günlerinin sona erdiğini düşünüyordu. Bu durum onu çok strese soktu. O seviyor ..." Başka bir tereddüt. "Şey, hepimiz büyüüp evden ayrıldıktan sonra, doğum günümde eve gitmeye devam etmem konusunda ısrar etti."

"Hiç bu işi bırakıp kendi işini yapmadın mı?" Gözlerimi yoldan ayırmıyor, bizi ailesinin yaşadığı kasabaya götürecek olan sapağı izliyordum.

"Kesinlikle hayır!" Sesindeki şaşkınlık çekti. "Neden olmasın? Ne yaparlar ki?"

"Yapmak mı? Hiçbir şey *yapmazlar*."

"O zaman neden gidiyorsun? Eminim doğum gününde yemeğe oturmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır. Birlikte dışarı çıkabileceğin arkadaşların?"

"Bu sadece bir yemek değil. Annem ve babam... çoğunlukla annem öğleden sonrayı hepimizin hayatını konuşarak geçireceğiz." "Bu bir telefon görüşmesiyle yapılamaz mı?"

İç çekti. "Oraya vardığımızda anlaması daha kolay olacak."

Omuz silktim. "Boşa harcadığın senin paran." Ailesinin yaşadığı küçük kasaba olan Gerard's Bay'in tabelalarını takip ettim ve birkaç dakika sonra uzun, kavisli bir yoldan aşağı indim ve bir evin önünde durdum.

geniş bir çiftlik evi.

"Ağaçların oraya park edebilir misiniz?" Üç ya da dört ağaçtan oluşan bir kümenin bulunduğu ve iki arabanın daha park ettiği yeri işaret etti.

"Elbette."

Park ettikten sonra ona bakmak için koltuğumda döndüm. Dizlerini birleştirmiş, ellerini kalçalarının arasına sokmuş, sırtı dimdik oturuyordu. Çok sert ve resmiydi. Kimsenin yakın bir ilişki içinde olduğumuza inanmasına imkân yoktu. "Uzun süreli, sadık erkek arkadaşını getirmeni bekliyorlar, değil mi? Sana göz kulak olacaklar mı? Onlara birini getireceğini söyledin mi?"

"Evet ve evet." Bana bakmadan emniyet kemeriyle oynadı. "Pekâlâ. Orada kal." Dışarı çıktım ve yolcu koltuğuna doğru yürüdüm.

Yan tarafa. Kapıyı açarak eğildim ve elimi uzattım. "Başlamalıyız Devam etmek istediğimiz gibi," dedim şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına karşılık olarak. "Elimi tut."

Kaşlarını çatarak elini benimkinin üzerine koydu. Parmaklarımı kıvırdım ve onu arabadan dışarı çektim. Diz hizasındaki eteğini düzelterek tekrar yerine oturttuğunda elini bıraktım ve yaklaştım.

"Ne yapıyorsun?"

"İzleyen herkese çıktığımızı belli etmekSen aşık erkek arkadaş paketini istedin, değil mi? Platin versiyonunu?" Başını sallamasını bekledim. "Bu, son bir saattir arabada tıklılı kalmanın çok uzun sürdüğü anlamına geliyor ve şimdi seni öpmem gerekiyor, bu yüzden kollarını boynuma dola."

"Ne?" Sertleşti, gözleri . "Hayır, kesinlikle ihtiyacın yok

beni öpmek için. Bu çok saçma."

"Tatlım, gerçekten istiyorum. Şimdi sana söyleneni yap." Elini tuttum, omzuma doğru kaldırdım ve bir adım daha atarak onu arabamın yan tarafına doğru ittim. Başımı eğdim. "Unutma, eğer bana yumruk atarsan, söylediğin tüm yalanlar mahvolur," diye uyardım ve onu öptüm.

Omzumdaki eli hareket etti, parmakları gömleğimin kumaşına dolandı. Gözleri kocaman olmuştu ve güneş gözlüklerimin koyu camlarından görebilseydi benimkilere kilitlenirdi. Bir elimi saçlarına soktum, tutturduğu düzgün şekli bozdum ve başını geriye doğru çektim. İpeksi saç telleri parmaklarımın üzerinden döküldü ve hafif bal kokusu bana ulaştı. Kendini hareketsiz ve tuttu, öpüşmeye katılmak için hiçbir girişimde bulunmadı.

Ağzımı onunkinden ayırarak dudaklarına fısıldayabileceğim kadar boşluk bıraktım. "Eğer sen de beni öpmezsen, nasıl bir ilişkimiz olduğunu sorgulayacaklar."

"Bizim bir ilişkimiz yok!"

"Demek istediğim de bu. Ve eğer *öyle* görünmeden içeri girersek, yalan söylediğini anlarlar ve tüm o parayı boşa harcamış olursun. O yüzden... *öp beni*." Cevap vermesini beklemedim, başımı eğdim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Bir an için beni iteceğini düşündüm. Ağzı kapalı kaldı, benimkinin altında ayrılmayı reddetti. Kulağına ulaşana kadar dudaklarımı yanağında gezdirdim. "Eğer bu numarayı yapmayacaksan, aileni piyasadan çekildiğine ikna etmek için bir erkek arkadaş tutmanın ne anlamı vardı? Yoksa pratik mi yapmıyorsun? Öpüşemediğini düşüneceğimden mi korkuyorsun?"

Bu onu etkiledi. Omzuma yaslandı, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, başını çevirdi ve dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdu.

Tadı nane gibiydi -muhtemelen kullandığı diş macunu- ama *yaz* gibi kokuyordu. Güneşin altındaki sıcak, tembel günlerle ilişkilendirdiğiniz ve kolayca tanıdığınız o soyut, tarif edilemez koku. Bir elimi beline doladım, diğer elimin parmaklarını saçlarında sıktım ve vücudunun sıcaklığını bedenimde hissedene kadar onu kendime çektim. İtiraz etmedi, serbest eli yukarı kayarak boynuma dolandı ve dudakları dilimin baskısı altında ayrıldı.

"Mags!" Keskin, tiz bir ses bizi ayırdı ve Magdalena geri adım attı, elleri hemen benden uzaklaştı. "Ne yapıyorsun sen? Annem pencereden izliyor!"

Magdalena cevap vermedi, odağı bana kilitlenmişti. Şimdiye kadar gözlerini gerçekten fark etmemiştim. Yeterince yakın olmamıştık. Gözleri açık kahverengiydi, elaydı ve küçük yeşil benekleri vardı; uzaktan fark edilemiyorlardı ama bu kadar yakından... bu kadar yakından çok net görünüyorlardı. Dili dudaklarında gezinmek için dışarı çıktı ve yavaşça, sanki zor bir şeymiş gibi, yeni gelenle yüzleşmek için döndü.

"Charlie, bu akşama kadar gelmeyeceğini sanıyordum." Sesi biraz soluk soluğaydı.

"Bu ismi sevmediğimi biliyorsun. Bu *Charlotte*. Charlie beni erkek gibi gösteriyor."

Merakıma yenik düştüm ve Magdalena ile konuşan kadını görmek için döndüm. Akraba oldukları belliydi; aynı kumral saçlara ve benzer yüz hatlarına sahiplerdi ama Charlie... *Charlotte*... Dally'den daha kısaydı ve

Yapısı, yanımdaki kadında dikkatimi çeken kıvrımlar kadar... cömert değildi. İki kadını incelerken durakladım. *Dally mi?* Hücreme koyduğum isim ne zaman kafamda onu çağırdığım isim olmuştu?

"Bu Rook." Dally'nin koluma eli dikkatimi tekrar iki kadına yöneltmemi sağladı. "Benim..." Dudaklarını yaladı. "Benim... umm... erkek arkadaşım." Kelimeler aceleyle çıkmıştı.

Elimi onunkinin üzerine koydum ve parmaklarını sıktım. Bakışları bana doğru kaydı. Gülümsedim.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Magdalena bana senin hakkında çok şey anlattı." Bu

bir yalandı. Neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Aralarındaki benzerliklere dayanarak, bu kadının onun kız kardeşi olduğunu varsaymak zorundaydım. Bir durumdan sıyrılmakta çok başarılı olmam iyi bir şeydi.

"Öyle mi?" Charlotte'un sesi soğuktu. "Bu ilginç, çünkü senin hakkında *hiçbir* şey söylemedi."

"İşte bu yüzden buradayım. Bunu düzeltmek için," dedim sahte randevumdan önce

olabilirdi. Yanaklarının pembeleşmesine bakılırsa yalan söylemek onun becerileri arasında değildi ve durumun gerçeğini ağzından kaçırmak üzere olduğundan emindim ki bu da burada bulunma nedenime ters düşüyordu.

Bir kolumu omuzlarına attım. "Hadi, sevgilim. Neden gidip ailene merhaba demiyoruz?"

Bana doğru okunamayan bir bakış fırlattı ama başını salladı. "Eğer Annem izliyordu, demek ki Yaz Odası'nda olmalı." Sesini yükseltti. "Orada mı *Charlotte?*"

"Evet. Babam da öyle."

"Randall ve çocuklar ne olacak?"

Charlotte'un dudakları inceldi. "Randall evde çocuklarla kalması gerektiğine karar verdi. Ben yemekten hemen sonra ayrılıyorum. Onları da buraya kadar sürüklemenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Önemli bir şey değil, sadece senin doğum günün."

Sadece doğum günü mü?

"Bu doğru." Magdalena'nın sesinde kız kardeşinin sözlerinin onu üzdüğünü gösteren hiçbir şey yoktu.

"Madem *önemli* bir şey değil, o zaman neden buraya gelmekte ısrar ediyorsun?" Soruma karşılık Charlotte'tan kızgın bir bakış aldım.

Kadın başını salladı, sonra Dally'ye döndü. "Git ve annemiz seni aramaya gelmeden önce onu selamla." Dally kolumun altından sıyrılıp önümde ilerlerken kadın sorumu duymazdan geldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

MAGDALENA

Rook'u ön kapıya ve büyüdüğüm evin içine doğru götürdüm. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum, saçlarıma sardığı elini de.

Oh kahretsin, saçım!

Elim havaya kalktı ve saç tellerimin yüzümün etrafında gevşediğini hissettim. Annem saçlarımdan beklenen şekilde olmadığını görünce aklını kaçıracaktı. Durdum ve merdivenlere doğru bir bakış attım.

"Sorun mu var?" Rook yanımdan sordu.

"Henüz değil," diye mırıldandım. Tam tuvalete gitmem gerektiğini söyleyecektim ki annemin sesi duyuldu.

"Magdalena, mutsuz bir ruhmuşsun gibi koridorda dolaşmayı bırak. Buraya gel ve beni son iki aydır hakkında konuştuğun tanıştır." Sesi netti ve omurgam dikleşti.

"İki aydır hep benim hakkımda konuşuyorsun, ha?" Yemin ederim duyabiliyordum

Sesinde kahkaha vardı.

Ona bir bakış attım. "Bu kötü bir fikirdi."

Kıkırdadı. "Gerçekten öyleydi hayatım, ama artık geri çekilemeyecek kadar derine battın. Hadi gel." Bir kolunu omuzlarımdan geçirdi ve bu hareket kadar rahattı ki, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, beni olduğum dondurdu. "Dally, Dally, Dally," diye mırıldandı. "Bu işe yaramayacak, eğer

rol yapamazsın."

Kaşlarımı çattım. Bekle. Az önce bana *Dally* mi demişti? "Çocukken hiç bebeklerle oynadın mı?" Ona göz kırptım. "Tabii ki oynadım."

"Peki hiç kardeşinin aksiyon figürlerini çalıp onlarla evlendin mi?"

"Hayır. Fraser aksiyon figürleriyle oynamazdı."

Rook bana gözlerini devirdi ve beni öpmesiyle içeri girmesi arasında bir yerde güneş gözlüklerini çıkardığını fark ettim. "Burada benimle çalış. Hiç arkadaşlarınla düğün taklidi yaptın mı?"

"Elbette."

"O zaman bunu kullan. Eskiden ne yaptığını hatırla... ya da istersen beni takip edebilirsin. Komşumun kızının öpüşme tekniğini denemesi için sık sık denek olurdum."

"Eminim öyledir." Bu ekşi engel olamadım. Dudaklarımı yaladım. Hassas ve hissettim. İyice öpülmüş gibi mi görünüyorlardı?

Sırıttı ve omzumu sıktı. "Güven bana. Bu işi berbat etmemem için bana iyi para ödüyorsun. Dediklerimi yaparsan, ailen senin mutlu olduğuna ve bir daha görücü usulü randevulara çıkmayacağına inanmış bir şekilde buradan çıkarız."

Bir nefes aldım, sonra başımı salladım. "Tamam, ama lütfen... çirkin bir şey yapma."

Tekrar kıkırdadı. "*Güven* bana." Ve bu sözlerle beni ileri doğru itti.

Annem Yaz Odası'ndaydı, tam da bulmayı beklediğim yerde.

Sandalyesinin kenarına oturmuş, Rook'un beni öptüğünü görebileceği pencereyi mükemmel bir şekilde görüyordu. Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı ve gözleri üzerimde gezinirken daraldı. Kız kardeşimin söylediğinin aksine, babamdan hiçbir iz yoktu.

"Magdalena, lütfen saçını düzelt. Berbat görünüyorsun."

"Evet, anne." Yanıt otomatikti ve Rook'u onunla tanıştırmadığımı hatırlamadan önce kapıya doğru yarım dönmüştüm. Durdum ve onunla yüzleştim. "Anne, bu Rook."

Rook bir elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Dally bana sizden çok bahsetti."

"Dally?" Annemin sesi .

Sessiz bir inilti çıkardım. Annemin isimlerimizin kısaltılmış hallerinden hoşlanmadığı konusunda onu uyarmalıydım ama kendimi savunmam gerekirse, otuz saniye öncesine kadar kısalttığını *bilmiyordum*.

"Ona yakışıyor, sence de öyle değil mi?" Rook annemin ses tonundaki ürpertiden habersiz görünüyordu.

Kadın onu görmezden geldi. "*Magdalena*, saçın. Akşam yemeği servisi edilmeden önce."

Rook'a özür dileyen bir bakış attım, başımı eğdim ve hızla odadan çıktım. Ben aceleyle merdivenlere doğru koşarken Charlotte bana doğru geliyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Annem saçımı düzeltmemi istedi."

Kız kardeşimin gözleri yüzümde gezindi. "Seni öptüğünde ortalığı epey karıştırdı." Etrafına bakındı. "Nerede o?"

Yüzümü buruşturdum. "Yaz Odası'nda."

Charlotte güldü. "Onu onunla yalnız mı bıraktın? *Delirdin* mi sen?"

"Pek fazla seçeneğim yoktu, Charlotte." Ona Charlie demeden önce kendimi tuttum; büyürken hep kullandığım bir isimdi bu; birbirimizden uzaklaşmadan, annemizin onun için seçtiği adamla evlenmeden önce.

"Onu nereden buldun? Senin için biraz yaşlı değil mi? Yaşlı erkeklerden hoşlandığını sanmıyordum."

Aklım karıştı. Herkese anlatacak bir tanışma hikâyesi bulamamıştık. "Onunla ilgili her şeyi size sonra anlatırım. Annem beni araması için birini göndermeden önce temizlenmem gerek." Saçıma dokundum.

"O zaman acele et ve onu uzaklaştırdığını öğrenmeden önce bu işi hallet. Ben barışı korumaya çalışacağım."

Annemin ısrar ettiği yatak odasına doğru neredeyse hızlı adımlarla yürüdüm.

ve bitişikteki banyoya girdim. Aynada saçlarımı ilk gördüğümde gözlerim büyüdü. Sevgilimle bir gece geçirdikten sonra yataktan yeni kalkmış gibiydim.

Saçlarım, evden çıkmadan önce üzerinde çalıştığım sıkıca tutturulmuş topuz yerine omuzlarımin etrafında karmakarışık bir haldeydi. Sürdüğüm ruj gitmiş, alt

kattaki adam tarafından öpülmüştü. Bu anıyı hatırlayınca dilim tekrar dudaklarımin üzerinde gezindi. İlk öpücük gibi görünmüyordu, yeni bir erkek arkadaşımın aldığı öpücükler gibi değildi; her zaman tereddütlü, tökezleyen, ikimizin de hızını, açısını ve sertliğini ayarlamaya çalıştığımız *garip* öpücüklerdi.

Ama Rook'un öpücüğü kendinden emindi, sanki nasıl öpülmekten ya da nasıl öpülmem *gerektiğini* zaten biliyormuş gibiydi. Dudaklarımin birbirine bastırdım.

Bu bir rol, bir numara, bir herhangi bir soruyu caydırmak için bir yol.

Saçımın geri kalanını açmak için uzandım, bir fırça buldum, çözdüm ve on dakika sonra saçlarım yerine oturmuştu. Yatak odamdaki şifonyerin üzerinde bir ruj buldum, dudaklarıma sürdüğüm uçuk pembe bir ruj, sonra aşağıya indim. Döndüğümde Rook'un hâlâ orada olmasını, annemin onu kaçmaya göndermemiş olmasını umdum... *dua ettim*. O olmadan, taksi çağırmadan ya da annemden bana bir araba ve şoförünü ödünç vermesini istemeden eve gidemezdim. Ama merdivenlerden inerken sesler duyabiliyordum ve bunlardan biri Rook'un sesiydi. Onun hâlâ burada olduğunu ve kaçış yolumun hâlâ sağlam olduğunu bilmek omurgamdaki gerginliği biraz olsun azalttı. Derin bir nefes alarak Yaz Odası'na adım attım.

Annem hâlâ pencerenin yanındaki sandalyesinde oturuyordu. Rook şöminenin yanında duruyordu, bir eli pantolonunun cebinde, diğerinde bir bardak... Kaşlarımı çattım. *Alkol mü içiyordu?* Umarım içmiyordur. Bu gece eve gitmek istiyordum, kalmak zorunda değildim ve eğer içiyorsa, kesinlikle arabayla kasabaya geri dönemezdi. Gözlerimi yakaladı ve dudaklarının bir köşesi yukarı doğru eğildi.

"Tekrar hoş geldin, sevgilim." Öne doğru bir adım attı, geçerken bardağı masanın üzerindeki bardak altlığına bıraktı ve zeminde bana doğru yürüdü. Eli belime dolanıp beni yanına çekerken tüm gözler üzerimizdeydi. "Ben de tam annene nasıl tanıştığımızı anlatıyordum."

"Sen... öyle miydin?" Midem düğümlendi. *Ona ne söylemişti?* Annemle her konuştuğumda bir erkek arkadaşım olduğu konusunda çok belirsiz davranmıştım ve gelmeden önce bunu onunla konuşmayı düşünmemiştim. Annem evlenip evlenmeyeceğim dışında aşk hayatımla hiç ilgilenmemişti, yüzden ne zaman konuyu açsa değiştirmek kolaydı. Ama şimdi paylaştığı hikâyeyle yetinmek zorundaydım,

Gözlerindeki parıltıdan, bunun kolay olmayacağından emindim.

Başını eğdi ve dudakları alnıma değdi. "O kadar endişeli görünme. Daha... x-rated kısımları kendime sakladım."

"Müstehcen mi?" Belli belirsiz tekrarlardım. *Yüce Tanrım, ne demişti?*

Gülümsemesi genişledi. "Ailenizle paylaşmadığınız bazı şeyler vardır."

Gözlerim annemi aradı, oturduğu yerden bize bakıyordu, dudakları hala ince bir çizgi. "Anlatacak müstehcen bir hikaye yok. Sadece takılıyor. Yaptığı şey bu. Eminim sana nasıl tanıştığımızın gerçek hikâyesini bile anlatmamıştır." Belimdeki el sıkıştı ve yanımdaki adama baktım. "Onlara ne anlattın?"

"Sakin ol hayatım. Onlara Rory's Diner'da tanıştığımızı söyledim. Beni başka biri sandınız ve sohbet etmeye başladınız. Kafam karışmıştı ama sana yanlış kişiyi yakaladığını söyleyemeyecek kadar kibardım. Kıvılcımlar uçtu, birbirimize vurulduk ve tekrar görüşmeye karar verdik." Gözleri bana güldü. "Bunun neresi yanlıştı?"

Rory's Diner - buluşmak ve bugün burada olması için ödeme yapmak üzere anlaştığımız yerd. İnandırıcı olması için yeterince gerçeği karıştırmıştı. Ama ses tonunda, dudağının kıvrılışında öyle bir şey vardı ki... bir an için... sözlerinde sandığımdan daha fazla gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim.

Oraya tanışmak için gittiğim kişi olmadığını mı söylüyordu? Aman Tanrım. miydi?

"Bunu yapmak nasıl mümkün olabilir ki?" Charlotte sordu ve ben de Rook'a baktım. Bunu o başlatmıştı, o yüzden devam edebilirdi.

Kız kardeşime rahat bir gülümseme verdi. "Yirmi bir numaralı masaya gitmesi gerekiyordu ama benim öğle yemeğimi bitirdiğim on iki numaralı masaya geldi. Ben daha tek bir kelime bile edemedim benimle buluşma ayarlamakla ilgili konuşmasının yarısına gelmişti. O noktaya kadar..." Omuz silkti. "Ona yanlış adamlarla konuştuğunu söyleyemeyecek kadar büyülenmiştim."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

ROOK

Ailesine anlattığım hikâyeyi dinlerken zihninin nasıl çalıştığını neredeyse görebiliyordum. Hiçbiri yalan değildi. Sadece benimle konuşmasının nedenini eklememiştim. Masa numaralarıyla yaptığı hatayı fark edip etmeyeceğini ve bundan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum. Ama orada durdu, bana bakarken kaşları çatılmıştı.

Yine de dikkatimin çoğu annesinin üzerindeydi. Bu kadının sütü bozabilecek bir yüzü vardı. İnce dudaklı, gözlerinin ve ağzının etrafında gülmekten olmayan ince çizgiler vardı, ama soğuk, *bana dokunma* tarzında güzeldi ve Dally ile kız kardeşinin görünüşlerinin en azından bir kısmını nereden miras aldıklarını görebiliyordum.

Dally'ye baktım -kardeşime sevimli olduğunu söylemiştim, ama gerçek şu ki o çok etkileyiciydi. Lokantada bana yaklaştığında görünüşüne pek dikkat etmemiştim. Ama şu anda kullandığı garip saç modeli, sıkıca tutturulmuş, yüksek elmacık kemiklerini ve kocaman kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyordu. Dudaklarını daha önce dudaklarından öptüğümünden daha açık, soluk pembe bir rujla kaplamıştı ve bu ruj ten rengine daha çok uyuyordu.

Neden onun cildini inceliyordum ki?

Belki de dışarıda arabada ona dokunduğumda teni sıcak, pürüzsüz ve yumuşak olduğu içindir.

"İlk randevunuzda nereye gittiniz?" Bu soru beni, odanın öbür ucundaki krem rengi kanepeye tünemek için hareket eden ve oldukça rahatsız görünen konuşmacıyı -Dally'nin kız kardeşi Charlotte- bulmaya itti.

"Onu Dante'ye götürdüm." İkimizin de yaşadığı Glenville'deki bir restoranın adını verdim. "Ne yediğimizi bilmek ister misin?" Bir kaşımı kaldırarak hikâyeye inanmadığının farkında olduğumu belli ettim. Başka tarafa baktı. "Dally'nin doğum günü olduğu için burada olduğumuzu sanıyordum?"

"Buradayız çünkü yirmi dört yıl önce hiç beklemediğim bir kız çocuğu dünyaya getirdim." Annesinin sesi keskindi. "Doğum sırasında *ölmediğim* gerçeğini kutluyoruz."

Yaşlı kadına baktım. *Gerçekten de başka birinin doğum gününü kendisiyle ilgili hale mi getirmişti?* O da bana ters ters baktı.

"Ona neden Dally diyorsun?" Kız kardeşi sessizliğin ardından konuştu.

"Ne zaman dikkatini çekmek istesem Magdalena'dan daha az ağız dolusu konuşuyor. Sevimli ve ona yakışıyor. Ona başka neler dediğimi bilmek ister misin?" Sesimi yumuşattım, içine Charlotte'un yanaklarını pembeleştiren ve annelerinin ağzını daha da büzüştüren bir samimiyet kattım. Sorular beni rahatsız etmeye başlamıştı. Ses tonları bana yanımdaki kadın için endişelendikleri için değil, şikayet edecekleri ya da eleştirecekleri bir şey bulmak istedikleri için sordukları izlenimini veriyordu. "Belki de doğum günü için ne aldığımı bilmek istersiniz?" Odaya bir göz attım, onu bekleyen kartların ya da hediyelerin yokluğu karşısında nedensiz bir öfke yükseliyordu. "Zarfların ve parlak renkli kutuların yokluğuna bakılırsa, ikinizden de daha fazlasını aldığımı tahmin ediyorum."

"Rook, dur." Magdalena'nın isteği elinin koluma dokunmasıyla geldi.

"*Durmak* mı? Sevgilim, daha başlamadım bile." Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım. "Buraya gelmemiz gerektiğini çünkü doğum gününde eve gelmenin bir gelenek olduğunu söyledi. Onu başka bir yere, *özel* bir yere götürmek istedim ama o ısrar etti. İşte buradayız. Acaba daha mı ısrarcı olsaydım diye düşünüyorum, çünkü kim isteyerek kendini bu duruma sokar bilmiyorum." Kolumu Magdalena'nın belinden indirdim. "Hadi buradan çıkalım." Kapıya doğru döndüm.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Odaya bir kez daha göz gezdirdim. "Evet, yapabilirim." Dışarı çıktım. Annesiyle on dakikadan az bir süre geçirmiştım ve tetik parmağım kaşınıyordu. Ve bir silah çekmek istediğimde, işler her türlü çılgınlığa dönüşme eğilimindeydi. Kendime hatırlatmak zorunda olduğum sahte kız arkadaşım olan kadına yapılan muameleye duyduğum öfke yüzünden burada bulunma nedenimi unutarak odadan çıktım.

"Rook, bekle!" Peşimden geldi.

"Bugün senin doğum günün. Bu şekilde kutlamamalısn. Annen lanet bir psikopat. Benimle gel."

"*Yapamam*. Ve onu tanımıyorsun. Beni doğururken neredeyse ölüyordu. Elli iki yaşındaydı ve daha fazla çocuk sahibi olamayacağını düşünüyordu. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Evin içinde yürürken etrafıma bakındım. Ev zenginlik çılgınlıkları atıyordu. "Çok zor," diye mırıldandım. "Bir dadı tarafından büyütüldüğünü söylememiş miydin? *Anneniz* yetiştirilmenizde nasıl bir rol oynadı?"

"Rook, *lütfen*!" Tam dışarı açılan ana kapıya ulaştığımda kolumu yakaladı. "Kalmana ihtiyacım var."

"Ve hepimizin pişman olacağı bir şey söylemeden ya da *yapmadan* önce buradan gitmem gerekiyor." Dışarı çıkıp arabadan silahımı almamı ve annesini vurmamı takdir edeceğini sanmıyordum.

Elini çekti ve durmak için hareket etti. "Bu akşamki randevum olman için seni tuttum. Şu anda anneme nasıl görüldüğüm hakkında bir fikrin var mı? Ben peşinden koşarken sen hışımla kaçıyorsun. O düşünecek-"

"Ne düşüneyim? Seni kandırmış olabilir ama ben onun içini görebiliyorum mu? Lanet olsun Dally, bir saatten az süredir buradayım ve numarasını aldım bile. Doğum günündeki bu toplantı *senin* için değil, onun için. Bunu nasıl göremezsin?"

"Neden *istemediğimi* düşünüyorsun? Bu onun için olabilir, ama o hala benim *Anne!*"

Başımı salladım. "Bugün *senin* lanet olası *doğum günün.*" Annesinin davranışını kabul etmesinin beni neden kızdırdığını açıklayamıyordum bile.

"Önemli değil. Buna ihtiyacı var. Ne kadar zor olduğunu bildiğimi görmesi gerek.
onun içindi."

"Çok *mu* zordu? Zor olan neydi? Etrafınıza bakın! Duvarlardan damlayan paralar gözünüzü o kadar mı kör etti de gerçeği göremiyorsunuz? Tanrı aşkına!" Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Neredeyse sana acıyacağım."

"*Neden?* Bu sadece bir akşam yemeği. Bu geceden sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın. Beni eve bırakabilir ve her zaman yaptığın şeye geri dönebilirsin ve beni ya da ailemi bir daha düşünmezsin." Omuzlarını sertleştirdi ve başını geriye atarak gözlerimin içine baktı. "Senin için *para ödedim.*

hizmetleri."

Ona baktım. Şimdi ona yanlış adama para verdiğini söylemek için iyi bir zaman olabilirdi, ama çenesinin meydan okuyan eğimiyle çelişen gözlerinin bana yalvarma şekli beni sessiz tuttu.

"Sana paranı geri vereceğim."

Gözlerinden ateş fışkırdı ve sarktı. Yavaşça arkasını döndü.

İçimde bir bıçak saplanıyormuş gibi hissetmeme aldırmadım ve nefes verdim. "Tamam."

"İyi misin? Kalacak mısın?" Dönüp yüzüme baktığında gülümsemesi güneşin doğuşu gibiydi.

"Bu çok kötü bir karar ama evet, kalacağım. İyi davranacağım, parasını ödediğin rolü oynayacağım ve sonra seni eve götüreceğim." Duraksadım ve tek kaşımı kaldırdım. "Bir şartla."

"Koşul mu? Bu konuda anlaştığımızda hiçbir koşul öne sürmemiştin." Sesi yükseldi. Kendini tuttu ve etrafına bakındı. "Ne şartı?"

"Bunu *benim* yapacağız. Ben bir centilmen değilim, Dal. Şirinmişim gibi davranamam ve senin için kabarık."

Gözlerini kırıştırdı. "kadar *sevimli ve yumuşak* olduğunu mu ?"

"Doğal davranışlarımla karşılaştırdığımda, kesinlikle." "Bu... korkunç."

Bir sırtışın dudaklarımı germesine izin verdim. "Olabilir. Ama sen bunu kabul edersen ben de kalırım."

cevap vermedi, gözleri yüzümde geziniyor, dişleri dudağını kemiriyordu, sonra aniden başını salladı. "Peki, tamam. bilirsin. Ama lütfen hatırlar mısın, onları tekrar görmek zorundayım. *Sen görmeyeceksin*. Bu aileden tamamen atılmak istemiyorum."

Kıkırdadım, öfkem hafifledi. "Bunu aklımda tutacağım." Elimi uzattım. "Hadi o zaman. Geri dönelim."

Yere baktı, sonra yavaşça elini zihnine yerleştirdi. "Buna pişman olacağımı biliyorum," diye mırıldandı.

Parmaklarını sıktım. "Ama yine de senin için eğlenceli hale getireceğim."

Yaz Odası'na sohbet durgunlaşmış, atmosfer soğumuştı; bana sorarsanız, oturduğumuz oda kadar soğuk bir oda için aptalca bir isimdi bu. Magdalena, kız kardeşi ve annesi sanki az önceki patlamam hiç olmamış gibi davrandılar ve sohbet Charlotte'un kocası ve çocuklarına döndü. Dally neredeyse hiç konuşmuyordu, iki kişilik koltukta yanıma oturmuş, her yere bıraktığında tabağına çarpan ince porselen çay fincanını tutuyordu.

Annesi varlığımla ilgili başka bir şey söylemedi. Hatta Charlotte'la konuşmak uğruna beni tamamen görmezden geldi. Bakışları benim üzerimden, daha doğrusu Dally'nin bacağına dayadığım elimden geçtiğinde dudakları büzüldü ve parmakları kendi çay fincanını sıkıca kavradı. Akşam yemeği için zil çaldığında rahatlamıştım çünkü bu, buradan çıkmamıza sadece birkaç saat kaldığı anlamına geliyordu.

Zil.

Buna içimden güldüm. Bütün bu lanet ev halkı geçmişte sıkışıp kalmıştı; hizmetçilerin onlara hizmet ettiği bir geçmişte. Kadınların yeri vardı ve erkeklerin istedikleri gibi davranmalarına izin veriliyor gibiydi. Dışarı çıkarken sergilediğim tavır yüzünden annem beni çiğneyip tükürürdü ama Magdalena'nın annesi

normal olarak kabul etti. Benden *hoşlanmıyordu*, bu çok açıktı ama davranışlarıma ya da onunla konuşma şeklime karşı tek kelime etmedi.

Çok garipti.

Zil çaldıktan sonra üç kadın da ayağa kalktı. Dally dönüp bana baktı.

"Akşam yemeğini ana yemek salonunda yiyeceğiz. Babam zaten orada olacak." Sesinde çözemediğim bir nota vardı ama ayağa kalktım ve kolumu uzattım. Bana baktı.

Elini tutup koluma doladım, parmaklarını okşadım ve annesiyle kız kardeşini odadan çıkarken takip ettim. Yemek odası bir dönem dizisinden fırlamış gibiydi. Koyu renk panelli duvarlar ve odanın ortasını kaplayan uzun bir yemek masası.

Masanın başında bir adam oturuyordu, siyah saçlarına aklar düşmüştü ve bir eli tereyağı bıçağıyla oynuyordu. İçeri girdiğimizde başını kaldırdı, gözleri bana dikildi ve orada kaldı. Dally'nin annesi masanın etrafında dolaşarak onun karşısına otururken, Charlotte da annesinin sağındaki koltuğa oturdu. Beni sol tarafa yönlendiren Magdalena'ya baktım ve eliyle babasına en yakın koltuğu işaret etti.

Annesinin solundaki koltuğa döndüğünde, sandalyenin arkasına geçtim ve sandalyeyi onun için çektim. Sessiz bir teşekkür mırıldandı ve koltuğa oturdu. Bu sırada babasının gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini ve eminim değerlendirdiğini hissedebiliyordum. Dally'nin gösterdiği yere oturdum ve elimi uzatarak yaşlı adama doğru döndüm.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim. Benim adım Rook."

Gözleri elime ve sonra tekrar yüzüme kaydı. "Magdalena

aydır çıkıyor olmanız dışında hakkınızda pek bir şey söylemedi." Öne doğru uzandı ve elimi sıkıca kavradı.

"Bu doğru."

"Ne kadar ciddisin?"

"Baba, hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz." Dally bunu söylemek için yanıma eğildi ve diğer adamın yüz hatlarının hafifçe yumuşadığını gördüm.

Görünüşe göre babasıyla olan ilişkisi kendisiyle olan ilişkisinden daha iyiydi.
Anne.

"Yine de niyetini bilmek isterim, Mags." Elimi bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

Annesi dudak büktü. "Ona böyle seslenmek *zorunda mısın?*"

"Ona Magdalena adını vermekte ısrar etmeseydin, kısaltmak zorunda kalmazdım, değil mi?" Sesi ılımlıydı, sanki bu daha önce binlerce kez yaptıkları bir tartışmaydı.

"Büyükanneimin adıydı."

"Ve *yine* de kızıma bu yükledin."

Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve döndüğümde Dally'nin dudaklarını kapattığını gördüm ama gülümsemesini gizleyecek kadar hızlı değildi.

"Bence güzel bir isim," dedim ve elini aşağı çekmek için uzandım.

"Bu farklı. Eşsiz... tıpkı onu taşıyan kadın gibi." Bunlar boş sözler, basit bir iltifattı ama yanakları pembeleşti.

Bölüm 7

MAGDALENA

Ona para verdiğim bir rolü oynadığını, sevgi dolu bir erkek arkadaşın söyleyeceğini düşündüğü şeyleri söylediğini biliyordum, ama yine de adıma iltifat ettiğinde ısınmamı engellemedi. Söylediği şey bile değildi; *sesiydi*. Yumuşaması, boğuklaşması, aslında sahip olmadığımız bir yakınlığın ipuçlarını veriyordu.

Başını eğdi ve bana gülümsedi. Bu hareket, sevgi ve sıcaklık izlenimi vermeyi başarmıştı. "Dally hayatıma, kaçırdığımı fark etmediğim, *öngörülemeyen* bir *eğlence* unsuru getirdi. Bir sonraki sefer beni neyle şaşırtacağını asla bilemiyorum."

Gözlerimi kısmıştım. Gülümsemesi sıırıtmaya dönüştü. Babam kıkırdadı.

"Mags her zaman coşkulu olmuştur. Saklamaya çalıştığı o vahşi çizgisine ayak uydurabilecek birine ihtiyacı var."

Rook'un kaşı kalktı. "Bu doğru mu?"

"Hayır, değil." Sesim sertti ve Rook güldü.

"Bu kadar gevezelik yeter." Annemin keskin sesi bizi sustururken iki hizmetçi belirdi ve sessizce hepimizin önüne tabakları yerleştirdi. Bir üçüncüsü masanın etrafında dolaşarak bardaklara kırmızı şarap doldurdu. Kadın onun yanında durakladığında Rook kadehinin üstünü kapattı.

"Hayır, teşekkürler tatlım. Daha sonra araba kullanacağım."

"Size başka bir şey getireyim mi efendim?" diye sordu. "Su iyi olur."

Ona başıyla selam verdi ve yanımda durdu. Başımı salladım. "Teşekkürler Katy, ama hâlâ içmiyorum."

Bana gülümsedi. "Onun yerine size bir kola getirdim, hanımefendi." Yalnız kaldığımızda Katy adımı kullandı, ama bunu annemin önünde yaparsa anında kovulacağını biliyordum, bu yüzden onu düzeltmedim.

"Teşekkür ederim."

"Ben-" Annem kapının yanından gelen bir sesle irkildi. Bir ya da iki saniye sonra kapı açıldı ve kardeşim kapı aralığında çerçeveselendi.

"Özür , geciktim. Trafik kötüydü." Fraser odanın içinde gezindi ve başımın tepesine bir öpücük kondurmak için yanımda durdu. "Mutlu yıllar, tatlım." Küçük, paketlenmiş bir kutuyu masanın üzerine fırlattı, sonra karşı tarafa geçene kadar ilerlemeye devam etti.

"Neden geç kaldınız? Şehre gelirken trafik o kadar da kötü değil." Kız kardeşim yanındaki koltuğa otururken dönüp ona baktı.

"Hayır, ama şehirden *çıkarken* öyleydi." Masanın üzerinden bir el uzattı. "Sen Maggie'nin gizemli erkek arkadaşı olmalısın."

Rook kardeşimin elini sıktı. "Rook."

Fraser'ın kaşları çatıldı. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

"Sanmıyorum." Rook'un sesi soğuktu.

"Finans sektöründe çalışmıyor musun?"

"Hayır."

"Tuhaf. Seni *kesinlikle* bir yerlerde görmüştüm. Şehirde mi çalışıyorsun?"

Rook başını salladı. "Çalışmama gerek yok. Ben..." Bana baktı. "Bağımsız bir zenginim."

"Oh?" Fraser'ın gözleri ilgiyle parladı. "Hangi ailedensin?"

"Sizin tanıyacağınız bir şey değil. Benim param ailemden gelmedi."

Önce ona, sonra kardeşime baktım. Büyülenmenin filizlendiğini görebiliyordum ve Fraser'ın eline geçen ilk fırsatta Rook'un kim olduğunu araştırmaya başlayacağını biliyordum. "Hâlâ Chantelle'le çıkıyor musun?" Kardeşim daha fazla soru sormadan ben konuştum.

Başını iki yana salladı. "Bir süre önce ayrıldık. O evlilik ve bebek istiyordu, bense... Yani, istemiyordum."

"Tamam, bu kadar yeter!" Annem elinde şarap kadehiyle ayağa kalktı. "Sağlıklı bir yıl daha geçirdiğimiz için teşekkür etmek istiyorum." Bir yudum aldı, hepimiz aynı şeyi yapana kadar bekledi, sonra tekrar yerine oturdu. "Yemekler soğumadan yiyelim."

Rook kaşlarını çattı. Ağzı açıldı ve bir elimi masanın altına atıp kalçasını kavradım ve sessiz kalmasını istediğimi anlamasını umarak sıktım. Öyle de yaptı, başını yana sallayıp bana baktı. Başımı hafifçe salladım.

Konuşmayacağından emin olduğumda bacağındaki tutuşumu gevşettim. Eli benimkini kapatıp yerinde tuttu ve ben onu kurtarmaya çalışırken sessiz bir savaş verdik. Katy elinde Rook için bir bardak suyla döndü ve beni bir şey söylemekten kurtardı. Rook bana pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle baktı ve gitmeme izin verdi.

Akşam yemeği sakın geçti, ara sıra yapılan konuşmalar şu konular etrafında dönüyordu

Kız kardeşimin evliliği, çocukları ve erkek kardeşimin şehirdeki büyük bir bankadaki işi. Onu getirdiğim bu sözde doğum günü yemeğinde neden benim doğum günümünden bahsedilmediğini, hatta kutlanmadığını anlamaya çalışan Rook'un merakının dalga dalga yayıldığını .

Tatlılar sessiz garsonlar tarafından servis edilirken Fraser masaya doğru eğildi ve yanıma bıraktığı kutuya dokundu. "Aç şunu."

Annemize baktım, o da başını eğerek izin verdi. I kutuyu aldı ve bandı dikkatlice sıyırdı. Renkli kâğıdın içinde düz beyaz bir kutu vardı. Kardeşime kaşlarımı çattım. O da bana gülümsedi.

"Devam et."

Başparmağımı kapağın altına sokarak çekip açtım ve polistiren paketi çıkardım. "Nedir bu?"

"Aç ve öğren."

İki bölümü ayırdım ve nefesimi tuttum. "Oh!" İçindeki kar küresi bana doğru parıldadı. Camla kaplı sahnede Persephone bir nar tanesini dudaklarına götürürken görülüyordu.

"Bayıldım. Çok güzel!"

"Geçen ay Atina'dayken gördüm ve senin için almam gerektiğini biliyordum." Sandalyesinde arkasına yaslandı, gülümsemesinde memnuniyet açıkça görülüyordu.

"Teşekkür ederim."

"Sanırım Fraser geleneği bozduğuna göre, hediyeni şimdi alabilirsin." Annemin ses tonundan Fraser'dan ya da kar küresinden etkilenmediği anlaşılıyordu. "Katy," diye sesini yükseltti. "Lütfen Magdalena'nın doğum günü hediyesini yatak odamdan al."

Katy başını eğdi ve sessiz adımlarla odadan çıktı.

Rook yanında alçak sesle, "Demek sana bir şeyler getiriyorlar," diye mırıldandı.

"Bir kitap olacak. *Her zaman* bir kitaptır."

Katy elinde kitap şeklindeki hediyeyle tekrar ortaya çıktığında Rook'a yan gözle baktım ve hediyeği aldım.

"Okumayı sevmediğini biliyorum ama bunun sana iyi gelebileceğini düşündüm. "İlginç," dedi annem kitabı açarken. Kitap kalındı, kapağındaki kelimeler kabartmalıydı. Harflerin üzerinde gezindim, onları kafamda çözmeye çalıştım. Kapaktaki resimler bana bir ipucu verdi -çeşitli tanrıların Yunan heykelleri- ama ben bir şey söyleyemeden Rook konuştu.

"Odysseia ve İlyada. Yunan mitolojisini seviyorsun o zaman?" "Evet.

Şu anda Zeus'un bir heykeli üzerinde çalışıyorum."

"Sen-" Ağzı kapandı ve birbirimizi sandığımız kadar iyi tanımadığımızı açıkça ortaya koyacak bir şey söylemek üzere olduğundan emindim. Bunun yerine kitabı elimden aldı ve göz gezdirdi.

"Teşekkür ederim." Anneme baktım. Onu okuma şansımın çok az olduğundan bahsetmedim. Okuyamazdım, kolay kolay okuyamazdım. Ama kapağını sesli kitapla eşleştirir ve onu alırdım, böylece bana sorduğunda sorularını yanıtlayabilirdim.

Charlotte elinde başka bir paketle masaya uzandı. "Korkarım başka bir kitap. Ama sanırım bunu gerçekten seveceksiniz."

Kâğıdı yırttığımda, Batı Sanatı üzerine bir kahve masası kitabı buldum. Gülümsemem samimiydi. "Bayıldım, teşekkür ederim."

"Ve sana bunu aldım." Babam bana bir zarf uzattı. "Şey, satın almadım ama..."
Aldım ve açtım. İçinde bin dolarlık bir çek vardı. "Sen-"
"Al şunu." Sesi sertti ve ben . "Teşekkür ederim."

İki kitabı bir kolumun altına sıkıştırdım ve Fraser'ın bana verdiği kar küresini elimde tutarak Rook'u arabaya kadar takip ettim. Saat geç olmuştu, ay gökyüzünde yükseliyordu ve sabah gitmeyi tercih edip etmeyeceğini kısa bir süre düşündüm. Ama ona bunun için para ödememiştim, o yüzden bunu önermedim. Anlaşma sadece Cumartesi günüydü ve ona daha fazla ödeme *yapabilecekken*, haddimi aşmak istemedim. Ayrıca annemle gereğinden uzun süre aynı odada kalması riskini de almak istemedim.

"Eve sağ salim döndüğünde beni ara." Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, konuşan babamdı. Annem muhtemelen ölümümü kutlayacaktı. Belki bu biraz şirretlikti ama yorgundum ve bütün akşam yüzümde sabit bir gülümseme tutmak çok yorucuydu.

Rook'un arabasının ışıkları yandı ve kapıların kilidi açılırken çıkan tıkırtıyı duydum. Ben daha bir şey yapamadan yanımdan uzanıp yolcu kapısını açtı.

"Teşekkür ederim." Arabaya tırmandım, hediyeleri ayak bölmesine bıraktım ve emniyet kemerimi taktım. İşim bittiğinde Rook da bana katılmıştı.

Motoru hemen çalıştırmadı, onun yerine dönüp bana baktı. "Senin ailen işlevsiz."

Ona baktım, sonra uzaklaştım. "Farkındayım."

"Neden kendini bu duruma sokuyorsun? Yanında bir erkek olmadan gelmen daha mı kötü?"

"Olabilir, bu yüzden bu yıl bundan kaçınmak istedim."

"Gelmeyerek bundan kaçınmak daha kolay olurdu." Anahtarı kontağa ve motoru çalıştırdı.

"Telefonlar başlayana kadar, ona neden davrandığımı bilmek istiyorlardı. sanki önemli değilmiş gibi."

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Bir kez, birkaç yıl önce. Yirmi birinci yaşımda. Biriyle çıkmak istedim. eve gitmek yerine okuldan arkadaşlarıyla buluştu. Hiç mutlu değildi."

"Eğlenmeye hakkın var, Dal."

Başımı koltuğa yasladım ve iç çektim. "Annemin zor bir hayatı vardı. bana hamileyken."

"Bu senin hatan değil." Arabayı geri geri sürerken arka camdan dışarıyı seyretmek için koltuğunda iki büküm oldu.

"Biliyorum, ama-"

"Onun için bahane üretme."

"Bahane uydurmayacaktım."

Homurdandı. "Elbette."

Ona ters ters baktım. Beni görmezden gelerek arabanın ön tarafına döndü ve ön kapılara doğru sürdü. Otoyola çıkana kadar bir daha konuşmadı.

"Gerçeklere bakmalısın, hayatım. Rahatsız edici bir ilişkiden kaçınmak için bir yabancıyı sevgilin gibi davranması için tutacak kadar çaresizdin."

Annenle olan durum. Varlığımın daha da garipleştirdiği bir durum. Birbirimizi çok az tanıdığımızın farkında olmadığını mı sanıyorsun?"

"Hiçbir fikri yok."

Alaycı bir kahkaha daha attı. "Sevgilim, ıslak bir osuruk bile orada gösterdiğimizden daha fazla kimyaya sahip. Ne zaman sana baksam kaskatı kesiliyordun. Bu aşık bir kadının davranışı değil."

"O zaman ayrılığımızı anlamak daha da kolaylaşacak."

Kiralık erkek arkadaş olayı zaten benim fikrim değildi, Jasmine'in fikriydi. Her şey bittiği için rahatlamıştım ve evime dönüp altı ay daha saklanabilirdim; o zaman Charlotte'un doğum günü için geri dönmem gerekecekti ve bu da olayların tamamen farklı bir versiyonu olacaktı. Rook'a bunu söylersem ya da onu Charlotte'un doğum gününe götürürsem ne diyeceğini merak ediyordum - ki bu parti arkadaşlarla, aileyle, doğum günü pastasıyla ve hediyelerle dolu olacaktı. Zihnimi salladım. Asla bilmeyecekti. Bu geceden sonra onu bir daha görmeyecektim.

Bölüm 8

ROOK

Arabanın içindeki atmosfer soğuktu, yanımdaki kız ailesini çıktığımızı ikna edip etmediğine dair değerlendirmemden açıkça mutsuzdu. Onu rahat ettirmeye çalışmadım. zamanım için para ödemişti, konuşmam için değil. Ayrıca, söyleyebileceğim hiçbir şey onun daha iyi hissetmesini sağlayamazdı. Annesi berbattı, kız kardeşi de pek iyi değildi.

Ağabeyinin ona karşı belirgin sevgisi hakkında şüphelerim vardı. Bu işte bir terslik vardı. Babası oradaki tek düzgün kişi gibi görünüyordu ve karısının ve kızının Dally'ye davranmasına izin verdiği için onun hakkındaki düşüncelerim de pek iyi değildi.

Bunun yerine dikkatimi yola verdim. Saat oldukça geç, öğleden sonra on birdi ve önümdeki yol açıktı. Farklı olmasını beklediğimden değil. Bu geniş yol nadiren kalabalık olurdu, çok az insan yaşadığımız kasabaya arabayla gitmek isterdi. Küçük bir yer değildi, ama şehir sadece bir saat uzaklıkta olduğundan, kasaba çoğunlukla işe gidip gelenler tarafından dolduruluyordu. Orada yaşamayan birinin Glenville'e gelmesi alışılmadık bir durumdu. Oraya taşınmayı seçmemin en büyük nedeni buydu; bir de ağabeyimin orada yaşıyor olması.

Bir ışık parlaması dikkatimi arkamızda hızlanan bir arabaya çekti ve yaklaşırken dikiz aynasından geriye baktım. Karşıya geçtim

Geçmesine izin vermek için diğer şeride geçtik ama yavaşladı ve arkamızdan gelmeye devam etti. Yolda başka kimse yoktu, arabanın sollamaması için hiçbir neden yoktu ama yine de birkaç metre arkamızda kaldı ve aynı hızda ilerledi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, bu da bir şeylerin yolunda gitmediğinin kesin bir göstergesiydi. İçgüdülerime güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişim ve şimdi onlar bana bağıyor, dikkat etmemi söylüyorlardı.

oturan kadına baktım. "Emniyet kemeriniz takılı mı?" "Evet, tabii ki.

Neden?"

"Çünkü beklemek isteyebilirsin."

Öne doğru oturdu ve sanki görülecek bir şey varmış gibi pencereden dışarı baktı. "Bir kaza mı oldu?"

"Henüz değil."

Arkamızdaki araba yaklaştı, farlarının ışıkları benim arabamın içini aydınlatıyor ve onlarınkinde kimin olduğunu görmemi imkânsız hale getiriyordu.

"Sıkı tutunmanı istiyorum."

"Ne oldu? Neler oluyor?" Sesinde tiz bir ton vardı ama endişesini gidermek için zaman ayıramazdım. Arkamızdaki araba beni yoldan çıkarmak için arka farlarına dokunurken olmazdı.

Kimdi o?

Magdalena'ya peşinde birilerinin olma ihtimali olup olmadığını soracak vaktim olmadı çünkü arkamızdaki araba yine çarptı. Bu kez arka farlarıma nazik bir sevgi dokunuşu değildi ve art arda üç kez oldu. Arabam setin üzerine doğru savruldu. Bir karar vermek için üç saniyeden az zamanım vardı; frene basıp arkamızdan gelen kişinin ateşli silah taşımaması riskini göze almak ya da setin üzerine nişan alıp

En iyisini umuyorum.

Arabam bu kez daha sert bir şekilde tekrar çarptığında, çarpmanın şiddeti kararımı elimden aldı. Dally yanımda haykırdı ve araba tepeden aşağı burun üstü düşerken onu koltuğa yaslamak için bir elimi orta konsola attım.

Yokuş aşağı birkaç saniye zıpladıktan sonra gömleğinin ön tarafındaki tutuşumu bırakıp ellerimi direksiyona götürmekten başka çarem kalmadı. Ya bu olacaktı ya da hızla yaklaşan ağaçlardan birine çarpacaktım. Direksiyonu kavradım. Direksiyonun ellerimden fırlayıp bizi en yakındaki ağaca çarpmasını engellemek için tüm gücümü ve odaklanmamı harcadım.

Neden frene basıp arabayı durdurmadım? Çünkü birisi bizi kasıtlı olarak yoldan çıkarıyordu ve peşimizden gelme ihtimalleri çok yüksekti, bu yüzden durmak zorunda kalmadan önce aramıza olabildiğince mesafe koymak istedim.

Dally yanımda inliyor, tam olarak anlayamadığım kelimeler fısıldıyordu. Ona doğru hızlı bir bakış attım.

"Hiç dindar mısın?" Başını sallayınca hızlı bir kahkaha attım. "Şimdi İsa'yı bulmak için iyi bir zaman olabilir."

Bana dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Bu hiç komik değil!"

"Böyle olması gerekmiyordu." Direksiyonu sertçe sola kırdım ve bir ağacı kıl payı kaçırđım. Şansımın sonsuza kadar yaver gitmeyeceğinin farkındaydım ve arabanın bir şeye çarpması an meselesiydi. Sadece bunun yürüyüp gidebileceğimiz bir şey olduğundan emin olmam gerekiyordu. "Tutunacak bir şey bul," diye uyardım onu. "Araba kendini durdurmadan ve ikimizi de öldürmeden önce onu durdurmalıyım."

Direksiyonu tekrar sola kırdım ve arabanın arka tarafının yana doğru savrulduğunu hissettim. Bu durum sürücü tarafını, yani beni, doğrudan üzerimize gelen büyük ağacın hizasına getirdi.

"Sıkı tutun," diye uyardım. "Çarpışmaya hazır ol, sevgilim."

Ağaç arabaya çarptığında bir çıtırtı oldu. Benim tarafımdaki kapı içeri doğru eğildi ve Dally çığlık attı. Cam kırılıp camlar içeri doğru püskürürken başım yana doğru kaydı. Yüzümü korumak için bir kolumu havaya kaldırdım. Çarpmanın şiddeti Magdalena'yı öne doğru fırlattı, ta ki emniyet kemeri yerine oturup onu sabit tutana kadar. Koltuğun diğer tarafına uzandı ve kolumu yakaladı.

"Aman Tanrım. Sen iyi misin? Kafan cama mı çarptı?"

Kolumu onun elinden kurtardım ve etrafıma bakındım. "Ben iyiyim. Kapını açabilir misin?" Benimkinin açılmasına imkân yoktu. , çarptığımız ağaca sıkışmıştı ve bir diğeri de çarpmanın etkisiyle şekli bozulmuştu. Ama dışarı çıkmak zorundaydık.

Bize her kim çarptıysa, hangimizin peşindeyse onu yakalamak için tepeden aşağı iniyor olmalıydı - tahminimce o bendim. Yanımdaki kıza ulaşmak için birinin böyle aşırı önlemler alması için hiçbir neden yoktu. *Bu* da bizi yakalamalarının sonucunda ölüm riski olduğu anlamına geliyordu.

"Dally, konsantre ol!" Hareket etmediğinde tersledim. "Şu kapıyı açmanı istiyorum. Yapabilir misin?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum." Emniyet kemerini açmaya çalışırken elleri titriyordu, ben de uzanıp kemerini onun için açtım.

"Kolu dene."

İstediğimi yaptı ve kapı açıldı. Sessiz bir rahatlama nefesi çektim. "Güzel. Tamam, şimdi dikkatle dinle. Dışarıda biri var ve bizi görmelerini istemiyoruz. Buraya gelmeleri birkaç dakika sürer. *Hızlı* hareket etmeliyiz. Anladın mı?"

"Ama onlar kim?"

"Bilmiyorum. Ama şimdi bunu konuşmanın zamanı değil. Harekete geçmeliyiz. Dışarı çık ve alçakta kal. Arabanın benim tarafıma geç, sonra beni bekle." Dönerken elini tuttum. "Dally, *aşağıda kal*. Anladın mı?" Sorumu tekrarladım.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra başını salladı. Parmaklarını sıktım. "Aferin kızıma. Tamam, git."

Önce onun gitmesine izin verdiğim için mutlu değildim ama başka seçeneğim yoktu. Kendi tarafımdan çıkamazdım ve onun üzerine tırmanmamdan hoşlanacağını sanmıyordum. Şu an için zamanımız vardı, birkaç dakika, ama daha fazla değil. Onu güvenli ve korunaklı bir şekilde dışarı çıkarmak için yeterli olmalıydı.

Arabadan çıkar çıkmaz silahıma ulaşip ulaşamayacağımı kontrol ettim. Kapı ile sürücü koltuğu arasındaki küçük bir bölmedeydi. Tek bir bakış, kapının içe doğru eğilmesiyle onu çıkarmamın mümkün olmadığını anlamama yetti. Orta konsolun üzerinden tırmanıp kapıdan içeri girdim. Bana baktı, yavaşlıyordu ve elimi sırtına bastırıp onu ileri doğru ittim.

"Hareket etmeye devam edin. Sessiz kalmak için endişelenme. Arabanın diğer tarafına geçmeye odaklanın."

Başını salladı ve tökezleyerek ilerledi, dengesini korumak için arabanın etrafında dönerken bir elini uzatıp kaputa yaslandı. Güvenli bir şekilde

onu çömelmesi için aşağı çektim.

"Peşimizden kaç kişinin geldiğini bilmem gerekiyor. Burada *kalın*. Kımıldama. Başını kaldırma. Kendini gösterme. Ben dönene kadar burada kal. Anladın mı?"

"Ama-"

"Benimle tartışma."

Solgun yüz hatlarını bir an için , sonra başını eğdi ve çömeldi. "Ya geri dönmezsen?" Sesini korku kaplamıştı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Söz veriyorum geri geleceğim. Olduğun yerde kal ve sessiz ol." Onun yanından geçip arabamın bagajına doğru ilerledim ve giderken sürücü tarafındaki hasara dikkat ettim.

Kaza yapmamıza kim sebep olduysa, verdiği zararın bedelini ödeyecekti. Bu arabayı *çok sevmiştim*.

Alçakta kalarak, hareketlerimi gizlemek için ağaçların oluşturduğu gölgeleri kullandım ve yavaşça tepeye doğru ilerledim. Aslında düşündüğüm kadar aşağıya inmemiştik ve sadece birkaç metre ilerlemiştim ki sessiz bir ses duydum.

"Şansımız yaver giderse, adam ölür ve biz de onu alıp buradan gidebiliriz."

Kaşlarımı çattım. Demek Magdalena'nın peşindeydiler, ama *neden?* Emekliliğime on iki ay kala bir şeylere bulaşmak benim şansımdı. Yine de arabama doğru beceriksizce ilerleyen iki adam için kötü şans. Yanımdaki kızı kaçırmaya kalkışmadan önce öldüğümünden emin *olmalıydılar*.

Ağaca yaslandım ve geçip gidişlerini izledim, gözleri

Çevreleri yerine ayaklarını izledikleri için yere düştüler.

Büyük hata. Gölgelerin arasından sıyrıldım ve arkalarından ilerledim. Onların aksine, gözlerimi tam olarak olmam gereken yere, önümdeki adamlara odakladım.

Eğilip küçük bir dal aldım ve fırlattım. Bir ağaca çarptı, sekti ve bir hışırtıyla yakındaki çalıların arasına düştü.

"Bu da neydi?" Bir adam durdu ve ben gözlerimi devirdim. O kadar Yeşil, kitaptaki en eski numarayı yuttu.

"Devam et. İleride arabayı görebiliyorum." Diğeri sesin geldiği yöne bakmadı bile, bu da bana en azından birinin yarı profesyonel olduğunu gösteriyordu. "Etrafımız ağaçlar ve çalılıklarla çevrili. Gece vakti. Hayvanlar dışarıda olacaktır. Bu kadar ürkek olmayı bırak."

O anı parmaklarımı bir numaralı aptalın gömleğinin yakasına geçirip onu kendime çekmek için seçtim. Ne olduğunu anlayamadan yumruğum yüzüne çarptı ve taş gibi yere düştü. Bir gümbürtüyle yere düştü, bu da iki numaralı salağın dönmesine neden oldu.

Gözleri büyüdü ama onu arkadaşı gibi gafil avlamadım ve hemen bir yumruk savurdu. Eğildim ve kendi sağ kroşemle karşılık verdim. Ondan kaçtı, ulaşamayacağı bir yere adım attı ve sonra üzerime geldi.

Kafası gğşme çarptı, kolları belime dolandı ve yere düşüp yumruklarımızı tokuşturduk. Yuvarlandım, kalçalarını kavradım ve çenesine bir yumruk indirdim. Elleri gğşme çarptı ve beni geriye doğru itti.

Ayağı kaburgalarıma çarpmadan bir saniye önce ayağa fırladım ve ona tekrar saldırdım.

"Şerefsiz." Yumruğumu karnına gömdüğümde homurdandı. Nefes almasını beklemedim, parmaklarımı saçlarına doladım ve yüzünü dizime çarptım. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini burnunu kapatmak için kaldırdı.

Ayağa kalkmış olan bir numaralı salaktan çeneme bir yumruk yemek için tam zamanında döndüm.

Geriye doğru sendeledim, sonra ileriye doğru bastırdım, yumruk üstüne yumruk attım.

Yumruk.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

MAGDALENA

Kavga sesleri yaklaştı ve arabanın penceresinden bakmak için eğildim. Rook ve diğer iki adamı görebiliyordum. Biri yerdeydi ama diğeri Rook'la karşı karşıyaydı. Yumruklar havada uçuşuyor, bacaklar tekmeleniyor ve hangisinin kazandığını anlayamıyordum çünkü ne zaman biri öne çıksa diğeri onu geri itiyordu.

Kaçmak istedim. Zihnim, onların dikkati üzerimde değilken kaçmam için bana *bağırıyordu*. Ama Rook'u bırakmak istemiyordum. Ya yaralıysa? Ya yardıma ihtiyacı varsa? Ya onu *öldürdülerse*? Ne yapmam gerekiyordu?

Bana burada kalmamı, görünmememi söylemişti ama onu döverlerken gerçekten de öylece izleyebilir miydim? Ya onu öldürüp sonra da benim için gelirlerse?

Arabanın camından onları gözden kaybettim. Nerede olduklarını kontrol etmeli miydim? Belki 911'i arayıp yardım çağırabilirdim? Gözlerim çantamın arabanın ayak bölmesinde olduğu yere takıldı. Cep telefonumu çıkarmak için geri dönüp içeri uzanmam gerekecekti. Görünmeden bunu yapamazdım. Ya yola geri koşup yardım etmesi için birini işaret edersem? Eğer alçakta kalır ve tepeye doğru sürünürsem, kimse beni görmez miydi?

Arabanın tavanından bakma riskini göze aldım. Adamların hiçbiri

Ben. Rook'un yere adam hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve sırtı bana dönüktü, Rook ve diğer adam ise arabanın biraz ilerisinde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Eğer şimdi kaçarsam, belki kimse beni görmez.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımda *hissedebiliyordum*. Ya şimdi ya da asla. Dikkatleri dağılmışken. Ayağa kalktım, adamların savaştığı yere bir kez daha baktım, sonra koştum. Çalılıkların üzerinden tırmanıp en yakın ağaca ulaştım. Ona yaslanarak geriye baktım. Kimse beni görmemişti. Bu *iyiydi*. Bu başarabileceğim anlamına geliyordu. Gölgelelerden uzak durmaya çalışarak tekrar yola koyuldum.

Sete tırmanırken nefesim kulaklarımda sertleşiyordu. Yukarıdaki yolu kaplayan ışıkları görebiliyordum. Neredeyse varmıştım. Hızımı arttırdım ve bir figür gölgelerin arasından sıyrılıp benimle yol arasında durunca kayarak durdum.

"Kaçma ihtimaline karşı birimizin burada kalmayacağını mı düşündün gerçekten?" Bir elini kaldırdı ve bana doğrultulmuş silahı görünce gözlerim büyüdü.

"Ne istiyorsun?"

"Asıl soru bu, değil mi? Gelip arabaya binmeni ve bunu tartışmadan yapmanı istiyorum." Silahını salladı ve gözlerim onun gösterdiği yönü takip ederek yolun kenarına park edilmiş bir arabanın olduğu yere gitti. "İdeal olarak, iyi niyetli bir yolcu yanınızdan geçip yardıma ihtiyacınız olduğuna karar vermeden önce. Elinizde masum birinin ölmesini istemezsiniz, değil mi?"

Yutkundum, ağzım kurudu. "Kimsin sen?"

"Bu bilmeniz gereken bir şey değil. Arabaya binin Bayan McCarthy."

"Adımı biliyorsunuz... *nasıl*?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Hesaba katmadığımız tek şey bugün yanında yanlış kişiyi getirmiş olman. Talihsiz bir durum ama planı uyarladık."

Bir el silah sesi duyuldu ve irkildim, içimden bir çığlık koptu. Yabancı dikkatimin dağılmasından faydalanarak hamle yaptı, kolumu yakaladı ve beni arabaya doğru sürükledi. Debelendim, büküldüm, kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama parmakları kolumu daha derinden ısırdı. Silahı yanağıma dayadı ve ben donakaldım.

"Bana kendinizi öldürtmeyin, Bayan McCarthy. Şimdilik hayatta kalmanızı tercih ederim, planımız bu. Ama bunu değiştirebilirim. Sessizce arabaya binin."

Dehşet kemiklerimi jöleye çevirdi. Titriyordum. Gözyaşlarım gözlerime doldu, yanaklarımdan aşağı döküldü. Onları durduramadım, korkumu gizleyemedim. Bir silaha hiç bu kadar yakın olmamıştım, böyle bir durumda kalacağımı hiç düşünmemiştim... ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Rook neredeydi? Onu öldürmüşler miydi? Duyduğum şey bu ?

Bir hıçkırık serbest kaldı ve adamın beni arabaya kadar sürüklemesine izin vererek sarktım.

"Ellerini arkaya koy."

İtiraz etmedim ve bir saniye sonra bir şey bileklerimi birbirine bağladı. "Arkanı dön." Beni kendine doğru çekti ve ağzımı bantlayarak kapattı. Yanıma eğildi ve arabadan bir parça kumaş aldı, salladı ve başıma geçirdi. Ekşi kokuyordu, keskin tadı gözlerimi yaşarttı. "Seni nereye götürdüğümüzü görmene izin veremeyiz." Beni itti ve ben de sert ve soğuk bir şeyin üzerine düştüm. "Sıkı durun. Biz orada olacağız."

yakında.

"

Bir ıgılıkla uyandım, dimdik oturuyordum, kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Karanlık beni sarmıştı. Parmaklarımlın altında bir şeyler hissediyordum ama hiçbir şey *göremiyordum*. Ellerim serbestti, ağzım açıktı.

Bu bir rüya mıydı? Kabus mu? Yatağımda mıydım? Belki de arabada uyuyakalmıştım ve eve gittiğimi hatırlamıyordum?

kendimi dairemdeki yatağıma geri döndüğüme ikna ederken kalp atışlarım normal bir hıza yavaşladı.

Bu bir rüya olmalıydı. Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu... değil mi?

Titreyen bir nefes aldım ve başucumdaki lambanın düğmesine uzandım. Komodinin olması gereken yerde parmaklarımı boşluk karşıladı ve kalp atışlarım yeniden hızlandı. Dikkatlice, parmaklarım titreyerek yatağın kenarını yokladım. Soğuk metal parmak uçlarıma değdi.

Yatağımlı metalden yapılmamıştı. Tahtadandı.

Aman Tanrım.

Bu bir rüya değildi.

"Magdalena..."

OceanofPDF.com

Bölüm 10

ROOK

İki numaralı pislik bir silah çekti ve bana doğru çılgınca ateş etti. Ateş boşa gitti ama ardından gelen sessizlikte bir çığlık cınladı ve ben de çığlığın geldiği yöne doğru döndüm.

"Dally?" Adını bağırdım, bir adım ileri koştum ve daha önce yerde bıraktığım adam tarafından yan tarafımdan vuruldum. "Lanet olsun." Kolumu savurdum ve dirseğimle kafasının yan tarafına vurdum. Bir numaralı pislik beni yakalamadan önce üç adım daha attım.

Üçümüz bir uzuvlar karmaşası içinde yere düştük, yumruklar bağlantı kurmaktan çok hedefini ıskaladı ve toprakta yuvarlandık. Sonra içlerinden biri silahını şakağıma dayadığında o tanıdık tıkırtı ve soğuk metal öpücüğü duyuldu.

"Ayağa kalk."

Bir numaralı adama kaşlarımı çattım. "Vur beni." "Vurmayacağımı sanma."

"Yapmayacağını *biliyorum*." Silah alnıma dayanana kadar başımı çevirdim. "Çek şu lanet tetiği. Çek. Vur beni."

Parmağı dalgalandı, tetiğe doğru kaydı. Gözlerini kendi gözlerimle tuttum.

"Vur beni. Seni hayatta tutacak tek şey . *Vur* beni." I
ciddiydim. *Her kelimesinde*. Ve o bunu biliyordu. Gözlerinde vardı. Yol

Titreyerek uzaklaştılar, ortağını arıyordu, belirsizliği açıktı. Gözlerimi kaçırmadan ayağa . "Eğer beni vurursan, kardeşlerim senin için gelir. Eğer vurmazsan, seni öldürürüm."

"Onu öldüremeyiz." Diğer adam arkamdan konuştu. "Onu yanımızda götürmeliyiz. Kızı uysal tutacaktır."

Önümdeki adam silahını . kıvrıldı. "Korkak."

Başımın arkasında ağrı patlamadan ve dünya kararmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Yüzüstü yere düştüm, başım zonkluyor ve mide bulantım tehdit ediyordu. Ayağa kalkmaya çalışırken yanlara doğru tökezledim ve bir duvara çarptım... çarptığımda belirgin bir metalik gümürtü çıkaran bir duvara. Elimi kaldırdım ve yavaşça başımın arkasına dokundum. Hassas bir yerdi ama deride herhangi bir yumru ya da kırık yoktu. Avucumu duvara yaslayarak ilerledim ve gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Parmaklarım bir şeye dokundu ve üzerinde gezinerek bir elektrik düğmesi şekli hissettim. Düğmeye bastım ve etrafımda ışık parladı. Gözlerim parlaklıktan sulandı ve onları kapattım, yarım saniye bekledim ve sonra yavaşça tekrar açtım.

Banyo gibi görünen bir yerdeydim; tuvalet, lavabo ve basit bir duş vardı. Yerde bir kalıp sabun, bir el bezi ve bir havlu vardı. Zemin, duvarlar ve tavan metaldi ve duş kabini en iyi ihtimalle ilkeldi. Suyu tutmak için küçük bir ağzı ve drenaj için sadece bir inç genişliğinde bir deliği olan zeminin bir bölümünden başka bir şey değildi.

Duş sisteminin kendisi soğuk/sıcak için basit bir kadran ve bir açma/kapama düğmesinden ibaretti. Duş başlığı tavana gömülmüştü. Ucuz beyaz bir duş perdesi odanın geri kalanından biraz ayrılıyordu ama fazla değil. Kollarımı uzatırsam, neredeyse küçük odanın her iki tarafına da herhangi bir yönde ulaşabilirdim. Parmaklarımın ucuyla duvar arasında belki beş santimlik bir mesafe vardı.

Yavaş bir daire çizdim. Lavabonun üstündeki duvara sabitlenmiş küçük bir ecza dolabı vardı, kapağında da bir ayna. Kaydırarak açtım ve içinde hâlâ ambalajında duran bir diş macunu ve bir diş fırçası buldum. Kapağı kapatarak yansımanı inceledim. Yoldan çıkarıldığımız, yabancılar tarafından saldırıya uğradığımız ve bilmediğim bir yerde uyandığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, bu durumda garip bir şeyler vardı.

Sanki odayı biri için önceden hazırlamışlardı.

Sanki her şey *planlanmış* gibiydi. Ve bu beni Dally'nin lokantada bana yaklaştığı güne geri götürdü... ve kapıyı izleyen adama. Tanışması gereken kişi olduğundan emin olduğum adama.

Döndüm ve kapıya ulaşmak için gereken birkaç adımı attım. Bir numaralı kapının ardında ne olduğunu görme zamanı gelmişti. Hafif bir itmeyle açıldı, ama bunu yaparken kutsal olmayan bir çığlık . Ötesindeki karanlığı bir çığlık deldi. Tanıdık gelen bir çığlık.

"Magdalena." Kapıyı iterek daha geniş açtım, böylece banyodan gelen ışıık içeri sızdı ve gözlerimin odayı taramasına izin verdim.

Orada. Odanın diğer ucunda, küçük bir topun içinde toplanmış bir figür vardı. Ona doğru yürüdüm.

"Benim." Beni uzaklaştırmak için dışarı doğru attığı elini yakaladım.

tiz bir ıgık daha attı. "Dally, benim. Rook. Bağırmayı kes."

"Ne yaptın sen? Ben neden buradayım? *Kimsin* sen?" Tutuşuma karşı mücadele ederek elini kurtardı ve beni itti. "Neredeyiz biz?" Her soru bir öncekinden daha tizdi.

"Sakin olun. Panik yapmak bizi buradan çıkarmaz." Kollarından tuttum ve onu sarstım. "Dally, sakinleşmeni ve *düşünmeni* istiyorum. Adamlardan herhangi birini tanıdın mı?"

"Hayır!" Bana tekrar vurdu, yumruk yaparak göğsüme çarptı.

"Kesin şunu! Sana zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musun?"

"Tabii ki hayır! " Elimden kurtuldu ve geriye doğru yatağın üzerine yuvarlandı. "Sen nasıl bir insansın ki bunu düşünebiliyorsun?"

"Böyle bir yerde uyanan ve başımızın belada olduğunu bilen türden.

Düşün, Dal."

"Seni değil de *beni* istediklerini nereden biliyorsun?"

"Peşimde olsalardı, beni yakalamak için değil, öldürmek için yaparlardı."

Çenesi düştü, dudakları aralandı, sözlerim paniğini yarıp geçti. "*Bu* ne anlama geliyor?" diye fısıldadı.

"Bunun bir önemi yok. Şu anda değil."

Gözlerinde bilinmeyene karşı duyduğu korkunun yerini yavaş yavaş kim *olabileceğime* dair korkunun aldığını gördüm ve yatağın diğer tarafına doğru ilerleyerek aramıza mesafe koydu. Geri çekilerek ona alan açtım ve kendini kontrol etmesini bekledim. Omurgası sertleşip omuzlarını geriye attığında başımla onayladım.

"Aferin kızıma. Tamam, yapmamız gereken ilk şey ışık düğmesini bulmak. Banyo için bir tane vardı. Burada bir tane daha olmalı. Bakalım neyle çalışıyoruz."

"Neden bu kadar sakınsın?" Sesinde hafif bir titreme vardı.

"Yapmamız gerekip gerekmediğini öğrenene kadar panik yapmanın bir anlamı yok. Hadi, odaklan. Buraya biraz ışık getirelim."

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı ve karşıya geçebilmek için ayağa kalktı. odaya girdi ve avucunu duvara dayadı. "Soğuk hissettiriyor. Bu bir tuğla duvar değil. Nedir bu?"

"Banyoda görebildiğim kadarıyla, sanırım bir çeşit dönüştürülmüş konteyner. Önceden hazırlanmış. Bu insanlar her kimse, anlık bir şey değildi. Bizi hedef aldılar."

"Hedef alındım," diye tekrarladı sessizce. "Bekle. Hatırlıyorum... Kavga ediyordunuz, ve gizlice yola çıkıp yardım alabileceğimi düşündüm. Orada beni bekleyen başka bir adam vardı. Dedi ki..." Durdu, yutkundu ve tekrar başladı. "Kim olduğumu bildiğini söyledi... yanımda doğru kişi olmadığını söyledi." Gözleri büyüdü. "Demek ki bir süredir beni izliyormuş. Aman Tanrım, beni *izliyorlardı!*"

Omuzlarından tuttum ve yüzüme bakması için döndürdüm. "Bana bak." Başını geriye atana kadar bekledim. "Paniğin seni sürüklemesine izin verme. Nefes al." Dediğimi yaparken göğsü hareket etti. "İşte böyle. Ve tekrar." Bir derin nefes daha. "Aferin kızıma. Başka ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Dedi ki..." Alt dudağını ısırıldı. "Benim hakkımda her şeyi bildiklerini ve benimle birlikte olmanın... talihsizlik olduğunu söyledi. Ama uyum sağlayacaklarmış. Bu ne anlama geliyor? Nasıl adapte olacaksın?" Gözyaşları doldu

gözleri.

Sorularını duymazdan geldim. "Ailene genellikle nasıl gidip geliyorsun?"

"Trenle seyahat ediyorum."

"Benimle birlikte olduğunu fark ettiklerinde doğaçlama yapmak zorunda kalmış olmalılar. Bu iyi bir şey. Bunu kullanabiliriz. Seni öldürmek istemediler, bu çok açık. Onlar katil değil, yoksa burada olmazdım."

"Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Banyoda tek bir diş fırçası ve havlu var. Sizi yalnız yakalayıp burada tutmayı umuyorlardı. Sizi öldürmek isteselerdi, kullanmanız için malzeme bırakmazlardı."

"Ama-"

"Bu kadar konuşma yeter. Işık düğmesini bul ve neyle çalıştığımızı görelim." Ani davranıyordum ama içinde bulunduğumuz durum hakkında düşünmek için çok fazla zaman harcamasını istemiyordum. Daha fazla bilgi edinene ve bir plan yapana kadar olmazdı. "Sen odanın bu tarafını al, ben diğer tarafını alacağım. Işık için duvarı yokla. Odanın diğer yarısında daha fazlasını görebilmek için banyodan yeterince ışık geliyor, o yüzden banyo kapısından başla."

Bölüm 11

MAGDALENA

Titrememi durduramıyordum ama Rook'un sakin sesi sinirlerimi yatıştırdı ve dediğini yapıp yavaşça duvar boyunca ilerleyerek bir elektrik düğmesi aramaya başladım. Banyodan gelen ışık, içeriye açılan kapının yakınında hiçbir şey olmadığını gösterecek kadar görüş sağlıyordu, bu yüzden duvar boyunca ilerleyerek karanlığa doğru ilerledim. Parmaklarım bir şeye çarptı.

"Rook?" Sesim titredi ve tekrar konuşmadan önce bir nefes daha çektim. "Sanırım bir şey buldum." Şeklin etrafını yokladım. "Aman Tanrım, bu bir *kapı*!" Kapı kolunu aradım ve parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrıldığında rahatlayarak sarktım. Hareket etmeyince bu rahatlama kısa sürdü. "Açılmıyor."

"Tabii ki olmayacak. Dışarıdan kilitli olacak." Arkamdan gelen yakın sesi beni sıçrattı. "Ama eminim ışık düğmesi yakınlardadır." Yanımdan geçerken bana sürtündü ve bir saniye sonra odayı ışık doldurdu.

"Oh!" Şaşkınlık dolu ünlem, ben durduramadan dudaklarımdan çıktı. Rook benden birkaç santim ötede duruyordu, beni aileme götüren o temiz ve düzenli adamdan çok farklıydı. Gömleği kirliydi, saçları ve en az yirmi dört saatlik kirli sakalı çenesini kaplamıştı, yanağında da bir çürük vardı.

"Yaralandın mı?" Soruma, yanağına dokunmak için uzanan parmaklarım eşlik etti. Bir tıslamayla geri çekildi.

"Hayır. Önemli bir şey değil." Ama tepkisi bana sözlerinin yalan olduğunu söyledi. "Bak, şurada dolaplar ve bir yığın kâğıt tabak var. Eminim soğuk yiyebileceğin yiyecek stoklamışlardır."

Yemekten bahsedince midemden korkunç bir ses geldi. Kaşlarını çattı ve güldü. "Aç mısın?"

"*Değildim...* siz söyleyene kadar değildim. Ama olmamalıyım. Şu anda düşünmem gereken son şey yemek."

"Neden?" Odayı geçti ve dolaplardan birini açmak için çömeldi. Kapılar. "Burada mahsur kalmış vücudunun beslenmek istemeyeceği anlamına gelmez. Aslında yemek yememek aptallık olur. Gücümüzü yüksek tutmalıyız."

"Ama burada ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz." Cümleyi yumuşak bir şekilde bitirdim, daha önceki tüm korkularım geri dönüyordu. "Anlamıyorum. Neden? Bunu neden yaptılar?"

Rook hemen cevap vermedi, konserve yığınının meşguldü.

"Rook, neler olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Sakinleşti, sonra tekrar ayağa kalktı ve bana döndü. "Yakında öğreneceğiz. Tahminimce bu bir fidye meselesi. Güvenli bir şekilde geri dönmen için para talep edecekler. Ailen zengin, yüksek profilli bir zengin değil, ama belli ki para sıkıntısı çekmiyorlar. Eğer düşmanları olan sen değilsen, o zaman yakın ailenden biri ve sen de onların intikam yöntemisin."

Ona bakakaldım. "Gitmemize izin vermek için *para* isteyeceklerini mi sanıyorsun?" "*Seni .*" geçerken parmaklarını küçük yatağın üzerindeki şilteyi kaldırdı. "Hmm."

"Hmm? *Bu* ne anlama geliyor?" Aceleyle yanına gittim ve bakışlarını takip ettim. "Ne?"

"Yatak iskeleti metal ve hareket ettirilememesi için zemine kaynaklanmış. Her şeyi, silah olarak kullanmak için hiçbir parçasını kıramayacağımız şekilde inşa etmişler."

"Silah mı?" Midem bulandı. "Kendimizi korumamız gerekeceğini mi düşünüyorsun?" Tanrım, ne kadar aptalca konuştum? Tabii ki korunmaya ihtiyacımız vardı. Yabancılar bizi *kaçırmıştı*!

"Koruma, hayır. Kaçışımıza yardımcı olmak için, evet." Dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğerek yatağın altına baktı. "Evet, bu şey işe yaramayacak." Ayağa fırladı ve ben de geriye doğru sıçradım. "B Planı."

"B planı mı?" Işık düğmesinin yanındaki kapıya doğru yürürken peşinden gittim. "Bekle. *A planı* neydi?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "A planı, içeri girdiklerinde adamlardan birini bayıltmak için yatağın bir kısmını kullanmaktı."

"B planı nedir?" Fısıldadım.

Rook bir elini kaldırıp yumruk yaptı ve kapıya vurdu. "Göster kendini!" diye bağırdı.

Durdu, yankının dinmesini bekledi, sonra tekrar vurdu... ve tekrar... ve tekrar. Gürültü odanın içinde yankılanırken ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım. En az beş dakika boyunca orada durdu, kapıya vurdu ve küfürler savurdu ve sonra sessizlik hüküm sürdü.

elleri düştü.

"Sen de daha gürültülü olur," dedi. "Ben mi?"

"Burada başka birini görüyor musun? Duvarlara vurun, bağırın. Ne yapabiliyorsanız yapın

dikkat çekmek için."

"Sence birileri bizi duyup kurtarabilir mi?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Sanırım *içlerinden* biri bizi duyacak ve gelip çenemizi kapatmamızı söyleyecek."

"O zaman ne var?"

Gülümsemesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Her seferinde bir şey, sevgilim." Ellerini tekrar kaldırdı. "Hazır mısınız?"

Bir adım öne çıkıp duvara yaklaştım ve başımı salladım. "Hazır."

Saatlerdir uğraşıyorduk.

Kapıya ve duvarlara vurup tekmeliyordum.

Sesim kısılana kadar bağırıyordum.

Boğazım acıyor, kulaklarım ağrıyor, başım çarpıyordu ama ne zaman ellerimi bıraksam ya da sesimi alçaltsam Rook dönüp bana bakıyor ve devam etmemi söylüyordu. Üçüncü kez durduğumda tekrar başlamayı reddettim. Bunun yerine döndüm ve sırtımı duvara dayayarak yere kaydım ve ona ters ters baktım.

"Kimse gelmiyor!" Kaşlarını çatmasına karşılık olarak tersledim.

"Bu doğru mu?" Vurmaya ve bağırmaya devam etti ve ... daha fazla dayanamadım.

Ayağa fırladım ve onu ittim. Kıpırdamadı, küçük bir hareket bile yapmadı.

yana doğru adım attı. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Kesin şunu! *Kesin* şunu! Artık dayanamıyorum. Gürültüye, bağırmaya. Lütfen... Durmanı istiyorum!" Bu sözleri ona bağırarak söyledim. "Kimse dinlemiyor! Muhtemelen buradan çok uzaktalar ve bizi ne zaman öldüreceklerine karar vermeye çalışıyorlar. Senin tek yapacağın dikkat çekmeye çalıştığın için bunun daha hızlı gerçekleşmesini sağlamak." Onu tekrar ittim.

Yüzü bana dönük olana kadar yavaşça döndü. "Histerik davranıyorsun." Sesi düzdü.

"Ben ... ben ... ben ..." Güldüm ve eminim ki içindeki histeriyi ben bile duyabiliyordum. "Ben histerik *değilim!*" Yine de inkar ettim.

"Elbette." Bir elini kaldırdı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Sakın buna cüret etme."

Bana gözlerini devirdi... *gözlerini devirdi...* ve kapıya vurdu ve... *ben... onu... kaybettim!*

Kendimi ona doğru attım, elimi koluna doladım ve aşağı doğru ittim.

"*Dur! Dur! Dur!*" Gömleğini kavradım, parmaklarımın arasında döndürdüm. "*Lütfen!* Bunu daha fazla yapamam."

İç çekişi belirgin bir şekilde sinirliydi. "*Artık bunu yapamaz mısın?* Biz Bir günden az süredir burada kilitlisin ve artık bunu yapamıyor musun? Fark ettin mi bilmiyorum hayatım ama bu konuda başka seçeneğin yok. Onlardan biri geri gelip bizi öldürene, gitmemize izin verene ya da neden burada olduğumuzu açıklayana kadar burada sıkışıp kaldık. O zamana kadar bir çıkış yolu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız."

"Ya bütün bunları yapmayı bırakmadığın için bizi öldürmeye karar ?

gürültü?"

Güldü. "Bu işler böyle yürümez, Dal. *Bir şey* istiyorlar, yoksa bu kadar çaba sarf etmezlerdi. Burada en az bir hafta hayatta kalmamıza yetecek kadar yiyecek ve su var, eğer doğru şekilde paylaşırsak. Niyetleri sadece bir kişiyi yakalamaktı... *seni*."

Bunu düşünmekten kaçınmaya çalışıyordum. Midem çalkalandı, bulantı boğazımda katı bir yumruya dönüştü. "Ama neden?"

İfadesi hafifçe yumuşadı, bu çok fazla bir şey değildi - sadece gözlerindeki buzlanmayı eksi on yerine eksi beş dereceye çevirdi. "Dediğim gibi, tahminimce bir fidye talebi. Kardeşin finans sektöründe çalışıyor. Baban da öyle. Eğer birinin para ya da iş kaybetmesine neden olmuşlarsa. Eğer kötü bir yatırım önerdilerse, o zaman bu kolayca bir çaresizlik eylemi olabilir. Yine de, gösterdikleri özen aksini gösteriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Yani* bu kontrollü bir vuruş gibi görünüyor. Soygunun arkasındaki insanlar sizi ve ailenizi araştırmak için zaman ayırmışlar. Bu olay yıllardır planlama aşamasında olabilir."

"Ama-" Diğer taraftan kapıya vuran biri kesti. Gözlerim irileşti ve Rook'a doğru kaydı. Hiçbir şey söylemedi, yüzünü kapıya döndü.

"Uzak duvara doğru geri çekilin. Ben içeri geliyorum. Silahım var ve onu kullanacağım. Otuz saniyen var."

"Rook?" Adını fısıldadım.

Eli geriye uzandı ve koluma dokundu. "Sadece dediklerini yapın. Biz

Kim olduklarını ve ne istediklerini öğrenmeliyiz."

"Yirmi saniye," diye seslendi ses.

Odanın diğer tarafına geçmek için acele ederken neredeyse ayağına takılıyordu.

Rook daha yavaştı, acele etmiyor ve kapıya asla sırtını .

"Güzel. Şimdi yüzünü duvara

dön." "Nasıl-?"

"Burada gizli kameralar olmalı." Ben sorumu Rook araya girdi. "*Her şeyi* izliyorlar ve muhtemelen dinliyorlar."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

ROOK

Magdalena yanımda hızlı ve çılgınca nefes aldı. Yine paniğin eşiğindeydi. Bunu *biliyordum* ama aptalca bir şey yapmasını göze alamazdım. Ona karşı daha nazık olabilir, onu sakinleştirmeye çalışabilirdim ama şu anda bunun için zamanımız yoktu. Umarım beni takip eder, sakin kalır ve ikimizin de ölümüne sebep olmazdı.

"Yüzünü duvara dön." Ses artık odanın içindeydi. "İkinize doğrultulmuş bir silahım var. Eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız, birinizi öldürürüm. Bana bulaşmayın."

"Bir hata yapıyorsunuz," dedim.

"Parmaklarınızı başınızın arkasında birleştirin." Yorumumu görmezden geldi. "*Yavaşça.*"

"Rook?" Dally'nin sesi korkmuş küçük bir fısıltı gibiydi. "Sadece onun dediğini yap, tatlım."

Kollarımı kaldırdım, avuç içlerimi başımın arkasına dayadım ve parmaklarımı birleştirdim. Göz ucuyla onun da aynı şeyi yaptığını görebiliyordum.

"Güzel. Şimdi kımıldama. Sizi buraya getirdiğimizde üzerinizi aradık, bu yüzden üzerinizde silah olmadığını biliyorum."

"Eğer cüzdanımı aldıysan, adım da biliyorsun demektir. Eğer herhangi bir

Google'da bunu bulacak ve sonra da buradaki planınızı yeniden gözden geçireceksiniz."

"Kapa şu lanet çeneni." Silahı başımın yan tarafına dayadı. "Şimdi beynini dağıtabilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul ettim, sesim hoştu. "Sonra da kardeşlerimle uğraşmak zorunda kalacaksın. İçimizdeki en iyi insan *olduğumu* söylediğimde bana güven. Beni öldürmek hayatını çok daha zorlaştıracak."

"Onlar cesedini bulana kadar biz çoktan gitmiş olacağız."

"Öyle düşünebilirsin. Ama büyük ihtimalle kardeşlerim beni zaten takip ediyorlardır. Onu eve bıraktıktan sonra kontrol etmediğim anda, bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaklar ve hareketlerimi takip edecekler. Seni bulmaları için iki günden fazla zamanın yok." Blöf yapıyordum. Kontrol etmeden bir hafta geçmedikçe yanlış bir şey olduğunu düşünmeyeceklerdi.

"Saçmalık."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Başımı hafifçe çevirdim ve o da silahı şakağıma daha sıkı bastırdı. "Planın nedir? Sanırım güvenliğimiz karşılığında para istiyorsun?"

"Onun güvenliği. Orada olmamalıydın."

"Biliyorum." Dudağımın bir köşesinin yukarı doğru kıvrılmasına izin verdim. "Senin adamı lokantada gördüm. Oyun neydi? Onu alması gerekiyordu, sonra ne olacaktı? Onu gerçekten yemeğe mi götürecekti yoksa ondan önce mi kaçıracaktı?" Bu bir tahmindir ama daha mantıklı gelmeye başladı.

"Kafanı uçurmadan önce çeneni kapatman için son uyarı. Kardeşlerin kim?"

"Dürüst olmak gerekirse en iyi fikrin bu değil." Tehdidini ve sorusunu görmezden geldim. Beni öldürmeyecekti. Sesinde kardeşlerim hakkında söylediklerimden duyduğu endişe vardı. Kim olduğumu ve silah zoruyla kaçırılan birinin göstermesi gereken normal tepkileri neden göstermediğimi merak ediyordu. "Adımı Google'da ara, göt herif. Rook Chambers. Sonra geri gel ve konuşalım."

"Bu durum üzerinde hiçbir kontrolün yok. Kapa şu *lanet* ."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" İkinci bir ses seslendi. "Tanrı aşkına, kızı dışarı çıkarın."

"Sakın kıpırdama," diye beni tekrar uyardı, boştaki elini Dally'nin koluna doladı ve onu geriye doğru çekti. Silahın nişangâhı benden ona geçti. "Kapının kapandığını duyana kadar duvara dönük dur."

"Rook!" Dally'nin korku dolu çığlığı beni neredeyse döndürecekti ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Daha fazlasını öğrenene kadar harekete geçmeyi göze alamazdım. Bir fidye talebi gönderene kadar onu öldürmeyecekleri üzerine kumar oynamalıydım. Ona başka bir şey yapmayacaklarından emin olamazdım ama geri döndüğünde hayatta olacaktı. İstediklerini almadan onu öldürmek aptallık olurdu ve burayı bir süreliğine hayatta kalabileceği bir yere dönüştürmek için çok fazla çaba sarf edilmişti.

Onu koruyamayacağım bir duruma zorlandığı düşüncesi içimi buz gibi bir ürpertiyle doldurdu. Zorla uzaklaştırdım. O benim için sıkıldığımda verdiğim aptalca bir karardan başka bir şey değildi. Onun yararına olabilecek bir karar. O bilmiyordu ama bu işten canlı için en iyi şansı bendim. Bu süreçte biraz zarar görebilirdi ama

Ölü.

Hiç yoktan iyiydi.

Kapı arkamdan kapandığında hiç vakit kaybetmeden etrafımda döndüm. Önce yatağı soydum, ince şilteyi yere attım ve örtüleri silkeledim. Parmaklarımı çerçevenin üzerinde gezdirerek ısıtma cihazı olabilecek herhangi bir şey aradım. Ona bağlı hiçbir şey yoktu, bu yüzden yatağa tırmandım ve tavanı kontrol ettim. Köşede küçük bir kamera vardı ve onu yerinden çıkardım, sonra da duvardan söktüm. Dolapların olduğu küçük alanda bir tane daha vardı. Onu da yok ettim. Üçüncüsü banyodaydı, pis herifler. Duşu gösteriyordu, *bu* yüzden orada olmasının nedenini biliyordum.

Daha fazla bulunamayacağından emin olduktan sonra, yatağın üzerindeki şilteyi değiştirdim, örtüleri gelişigüzel bir yığın halinde üstüne attım ve Magdalena'yı geri getirmelerini bekledim.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

MAGDALENA

"Nereye gidiyoruz?" Sorum cılızdı ve beni yerde sürükleyen adam tarafından görmezden gelindi. Etrafa bakındım. *Hiçbir yerde kimse bizi duyamıyordu.* Rook dönüştürülmüş bir konteynırın içinde olduğumuz konusunda doğru tahminde bulunmuştu ve görünüşe göre eski, terk edilmiş bir depodaydık. O kadar büyüktü ki duvarları göremiyordum, sadece önümdeki alanı görebiliyordum, geniş bir dairenin içine ışık saçan üç yer lambası vardı.

Beni plastik bir sandalyeye itti, ellerimi kabaca arkamdan çekti ve etraflarına bir şey sardı.

"Kimsin sen?" Beni esir alan kişinin yüzünü görmek için dönerek tekrar denedim.

"Aptal olma kızım." Beni yol kenarında yakalayan adamın sesi gölgelerin arasından geldi.

"Lütfen. Beni neden aldığınızı bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmadım. Neden buradayım?"

"Kişisel bir şey değil."

"Kişisel değil mi? Beni *kaçırdınız!* Tabii ki kişisel."

"Yaptığın hiçbir şey için değil. Şimdi ağzını tıkamak zorunda mıyım yoksa susup sana bundan sonra ne olacağını açıklamama izin verecek misin?" Bacaklar görüş alanımda belirdi.

Sessizliğe gömüldüm, kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki onun konuşmasını zar zor duyabiliyordum.

"Dikkatini veriyor musun?" Kesik kesik söylediği sözler gözlerimi onunkilerle buluşturdu.

Neden yüzünü görmemden endişe etmiyordu? Seni esir alan kişi onları görmene izin veriyorsa, seni öldürmeyi planlıyor demektir demezler miydi?

"Beni öldürecek misin?" Soruyu ağzımdan kaçırdım, dayanamayıp Bilerek.

"Fidye ödenirse olmaz."

Yutkundum. "Yani para mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Aynen öyle." Yaklaştı ve göz hizamıza gelene kadar çömeldi.

"Ama yüzünü görebiliyorum. İnsanlara neye benzediğini söyleyebilirim. Bunun anlamı beni öldürecekisin, değil ?" Fısıldadım.

"Sen beni kimseye tarif edemediğin ülke dışına çıkmış olacağız. Eğer sana söyleneni yaparsan seni öldürmeyi planlamıyorum. Arkadaşın için aynı sözü veremem. Bu değişir-" Arkama baktı. "Hazır mıyız?"

Kiminle konuştuğunu görmek için etrafımda dönmeye çalıştım ama sandalyeye o kadar sıkıca yapışmıştım ki başımı çevirmekten başka bir şey yapamadım. Önümdeki adam ayağa fırladı. "Güzel. Tamam, işte yapmanı istediğim şey." Kucağıma bir kâğıt koydu. "Ben söylediğimde, dosdoğru karşıya bakmanı ve o kâğıtta yazanları okumanı istiyorum."

Yere baktım, kelimeler gözlerimin önünde yüzüyordu. Çözemediğim karmakarışık bir karmaşa. "Ben... yapamam."

"Kahramanlık yapmanın sırası değil. Mesajı okuyun, sonra sizi odanıza götüreyim."

"*Yapamam.*" Garip olmaya  alışmıyordum. Okuyamadım. Disleksim stresli ya da panik halindeyken daha da kötüleşiyordu ve şu anda *her ikisini* de yaşıyordum.

"Dene!" Havladı.

Gözlerimi kırptım, boğazımda bir yumru oluşmuştu ve gözlerim ağlama isteğiyle yanıyordu. Okuyamadığım için beni öldüreceklerdi. Aptal olduğum için * lecektim.*

"BEN... BEN..." Kekeledim, açıklamak istiyordum ama kelimeleri çıkaramıyordum. Yıllarımı kelimelerle ve yazmakla mücadele etme nedenimden kaçarak geçirmiştim. Annem gerçek bir sorunum olduğuna inanmayı reddetti. Sadece tembel ya da düşük IQ'lu olduğumu düşünüyordu, bu yüzden m cadelelerim konusundan mümkün olduğunca kaçınmayı öğrendim. Ama şimdi, *burada*, k ğittaki kelimeleri okuyamamam beni  ld rtecekti.

nasıl başa çıkacağınızı düşünün bu ile ne zaman stresli olduğunuzu değil !

Buna odaklan.

Dudağımı kemirerek kağıda baktım ve kelimelerin daha anlaşılır bir şekil almasını diledim. Ne kadar odaklanırsam o kadar karmakarışık görünüyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Ben... Ben deneyeceğim."

 ki adım geri çekildi ve sonra başka bir lambayı yakarken ışıklar parladı.  n nde doğrudan bana doğrultulmuş bir video kamera vardı. Işığın arkasından çıktığında yüzünde bir maske vardı. Elinde bir silahla bana doğru gelirken kalbim deli gibi çarpıyordu.

İşte bu kadar. Yalan söylemişti. Beni kamera önünde öldürecekti!

Onun yerine geçti. Bir el omzuma indiğinde sıçradım. "Kameraya bak kızım." Sesi değişti, daha soğuk oldu. "Aç şunu." Işığın yanındaki hareket bana orada başka birinin olduğunu söyledi, sonra kamerada küçük yeşil bir ışık yanıp söndü.

"Kayıttayız." Başka bir ses söyledi.

Omzumdaki el sıkıştı. "Kızınız elimizde. Güvenli bir şekilde geri dönmesi için beş milyon dolar istiyoruz. Bu, yetkililere göstermek isteyeceğinizden emin olduğum yaşam kanıtı videonuz." Parmaklar tekrar büküldü. "Onlara bugünün tarihini söyle."

Ben yaptım.

"Şimdi onlara ne istediğimizi söyle."

Kağıda baktım ve bazı kelimeler içimde bir rahatlama hissettim. "Onlar... Eğer beni bulmaya çalışırsan beni öldürecekler." Kelimeleri kekeleyerek söyledim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Ben... Ben okuyamıyorum."

"Bana senin aptal olduğun söylendi." Başımın arkasını kelepçeledi, sesi sinirliydi. "İnan bana, eğer onu bulmaya çalışırsan, sen ona ulaşamadan ölmüş olacak. Beş milyon dolar. Yirmi dört saat içinde teslimatın yapılacağı yerle temasa geçeceğiz."

Kameranın üzerindeki yeşil ışık kırmızıya döndü.

"Çözün onu." Lider olduğu anlaşılan ve kameranın arkasında gölgeler içinde duran adam öne çıktı.

"Acelen ne? Belki önce biraz eğlenebiliriz." Gülümsemesi alaycıydı ve kanım dondu.

"Onu canlı ve dokunulmamış tutmamız için bize para ödediler." Diğer adamın sesi netti. "Eğer ödeme *yapmazlarsa*, biz onu öldürmeden önce biraz eğlenebilirsiniz."

Para mı? Birisi beni götürmeleri için para mı ödemiş?

"Peki diğeri? O işin bir parçası değildi."

"Haber bekliyorum. Eğer ölmesini istiyorlarsa, daha fazla ödemek zorunda kalacaklar. Şimdilik, onu canlı tutmak onun itaat etmesini sağlayabilir. Anlıyor musun, kızım? Dediğimizi yapmayı reddedersen, sen izlerken kemiklerini kırmaya başlayacağız."

Adam beni bileklerimi bağlayan şeyden tutarak ayağa kaldırdı ve diğer adama doğru itti.

"Onu geri götürün. Yolda sapmak yok. Eğer ona dokunduğunu öğrenirsem, *seni* bedavaya öldürürüm."

İkinci adam kolumdan tuttu ve beni ileri doğru çekti, nefesinin altında anlamadığım bir dilde mırıldandı. Aynı yoldan geri döndük ve konteyner görünmeye başladı.

"Seni oraya geri atmak çok yazık. Belki de bir süre daha burada beklemeliyiz. Sessiz olursan Rushka'nın asla haberi olmaz."

"Çığlık atacağım." Sesimi sabit tutmak için mücadele ettim. "Beni duyacak."

"Önce ağzını tıkarsam olmaz. Kadınlarımda biraz kavgayı severim. Bu fethi çok daha tatlı kılar." Eli göğsümü kapladı ve sıktı. "Ve sen beni durduracak durumda değilsin."

Nefesimi içime çektim, niyetim olabildiğince yüksek sesle çığlık atmaktı ve bana ters bir yumruk attığında dudağımda acı patladı. Kan tadı ağzımı doldurdu ve başparmağı dudaklarıma bastırduğunda irkildim. "Birazcık

Kan daha da iyi." Beni öptü, dişlerini dudağımdaki yarığa batırdı ve ben haykırınca güldü.

"Ne yapıyorsun orada? Buraya gel. Yapacak işlerimiz var!" Bağırışlar depoda yankılandı.

"Bir sonraki görüşmemize kadar, tatlım." Kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Ayağım takıldı, tökezledim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

ROOK

Kapının kilidinin metalik cınlaması, birinin içeri girmek üzere olduğuna dair ilk ipucumdu. Yatakta uzandığım yerden doğruldum ve Magdalena itilerek içeri sokulduğunda odanın yarısını geçmiştim. Kapı kimse girmeden sırtına kapandı ve dizlerinin üzerine çöktü, başı eğikti ve saçları yüzünü örtüyordu.

Ayağa kalkmasını bekledim ama dakikalar geçmesine rağmen hareket etmeyince önüne çömeldim. "İyi misin?" Uzanıp bir parmağımı çenesine bastırdım, böylece başını yukarı kaldırabildim.

Kahverengi gözler - kocaman, yuvarlak, kırmızı çerçeveli ve gözyaşlarıyla ıslanmış - soluk yüz hatları ve ağzında bir damla kan. Hepsini bir bakışta listeledim. Başparmağımla alt dudağına dokundum ve irkilerek geri çekildi, gözleri yüzüme odaklandı.

"Kim yaptı bunu?"

"Adamlardan biri."

Bu çok açık bir cevaptı. Herhangi bir isim duyup duymadığını, onları algılayacak kadar sakın bir durumda olup olmadığını merak ettim.

"Neden?"

"Çünkü o istedi.." Durakladı ve yutkundu, sonra dudağını yaladı, dili dudağını kaplayan kana değince kaşlarını çatı.

Gerisini duymak istemediğim için başımı salladım. "Şunu temizleyelim." Elimi uzattım. Hareket etmedi. "Dal?"

"Ellerimi hareket ettiremiyorum. Etraflarında bir şey var."

Kaşlarımı , ayağa kalktım ve bileklerine sarılmış bir kablo bağı bulmak için etrafta dolaşım. "Bu biraz acıtacak." Uyardım, bileklerini kavradım ve birbirinden ayırdım. Kablo bağı derisine battı, sonra koptu ve bileklerinde kırmızı çentikler bıraktı. Hemen onları ovuşturdu.

"Gel bakalım." Onu yatağa doğru götürdüm ve sonra bir şişe su almak için kabın diğer tarafına doğru yürüdüm. Oturduğu yere dönerek battaniyenin köşesini yırttım, suya batırdım ve dudağına bastırmak için kaldırdım. "Bana orada neler olduğunu anlat."

Parmaklarımı bileğine doladım ve ıslak bezi dudağına tutmak için elini yukarı kaldırdım. Dudağını ıslatarak bana baktı ama cevap vermedi.

"Dört kamera buldum. Daha fazlası da olabilir. Varsa da henüz yerlerini tespit edemedim. Bu ucuz bir operasyon değil. Sana ne söylediler?"

"Beş milyon dolar istiyorlar yoksa beni öldürecekler." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

"Beş milyon. Söyledikleri bu muydu?"

Başını salladı. "Ama bunu organize edenler onlar değil." İlgim keskinleşti. "Nereden biliyorsun?"

"Biri seni öldürmek istedi. Diğeri beklemek zorunda olduğunu söyledi. emirler için. Ve eğer ölmeni istiyorlarsa, fazladan ödeme yapmaları gerekir." Homurdandım. "Bu da bunun ücretli bir iş olduğunu doğruluyor, ki bu da mantıklı." "Nasıl mantıklı?"

"Onlar kiralık paralı askerler. Yani sizi kaçııp burada tutmaları ve fidyeyi almaları için para almışlar. Yakalanma risklerini arttırdığı için fazladan öldürmeler daha pahalıya mal olacak. Ama bu daha büyük bir soruyu gündeme getiriyor. Ailenin parasını seni almaları için onları tutacak kadar *kim* istiyor? Ve neden kardeşlerinden biri değil de sen?"

Bana baktı.

"Düşün," dedim.

"Ne olduklarını nereden biliyorsun?"

"Önemli değil."

"Onları tanıyor musunuz? Sen de dahil misin? Bu yüzden mi gelmeyi kabul ettin?"

Benimle mi? *Bekle, sen de* bunun bir parçası mısın?" Aramıza mesafe koyarak karyolanın üzerinden geri çekildi.

Ona izin verdim. Gidebileceği bir yer yoktu ve eğer kendini daha güvende hissederse

benden bir metre uzakta, ona bunu verebilirim.

"Ben bu işe dahil değilim ve hayır, sizinle gelmeyi kabul etmemin nedeni bu değil."

"Reklamı sen mi ayarladın? Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu , değil mi?"

Hızlıydı ama yanlış yoldaydı. "Reklamı ben ayarlamadım, Dal." Yatağın kenarına oturdum. "Ama bunun bir tuzak *olduğu* konusunda haklısın. Sanırım buluşacağın adam, seni yakalaması gereken kişiydi.

... yemeği senin yapmaman gerekiyordu." Yüzünde

kalan renk de solmuştu.

"Ama buluşacağım kişi sendin." İtirazı zayıftı.

Başımı salladım. "Hayır. 21 numaralı masadaki adam senin sahte randevundu. / on iki numaralı masadaydı."

"Sana inanmıyorum. Eğer senin reklamın değilse neden bunu yapmayı kabul ettin?"

Omuz silkdim. "Sıkılmışım ve eğlence arıyordum. Planın kulağa çılgınca geliyordu ve nasıl sonuçlanacağını görmek istedim."

Elini dudağından çekti. "Sen değildin... Ben değildim... sen..."

"Buluşmanız gereken kişi ben değildim. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seni eve bıraktıktan sonra parayı geri verecektim."

"Ve şimdi buradasınız..."

Elini tutmak için risk alarak uzandım. "Sevgilim, güven bana. *Bu* şimdiye kadar yaptığın en iyi hata olacak."

"Onlara adınızı aramalarını söylediniz. Ne bulacaklar?"

Çenemi ovuşturdum. Ona tüm gerçeği söylemek istemedim. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildim, özellikle de zaten yaşadığı şoklardan sonra. Birlikte kapana kısıldığımızdan ve kaçacak bir yeri olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Birkaç yıl önce haksız yere hapse atıldım. Yeniden yargılama geçen yıl gazetelere yansıdı. Jüri tüm suçlamaları reddetti ve beni serbest bıraktı ve hapiste kaldığım süre için tazminat ödedi."

"Haksız yere hapse mi? Ne için?" "Cinayetten."

"Birini öldürdün."

"Yanlışlıkla hapse atıldığımı ve sonra serbest bırakıldığımı söylediğim kısmı hatırlıyor musun?" Ses tonuma biraz mizah kattım.

"Hapiste ne kadar kaldın?"

"Beş yıl."

"Beş yıl." Fısıltısı dehşet vericiydi. "Yapmadığın bir şey için seni *beş yıl* hapse attılar."

Tereddüt ettim. Bu, içine girmek istemediğim bir şeydi... şu anda değil ... "Bu önemli değil. Önemli olan senin yanlışıyla bana gelmiş olman ve benim seni hayatta tutup ikimizi de buradan çıkarabilmem."

Bu onun dikkatini çekti. "Nasıl?"

"Bana güvenmek zorundasın, tamam mı?" Artık kurumuş olan kumaş parçasını ondan aldım ve dudağına bakmak için başını yukarı kaldırdım. "Kanama durdu. Dudağını ısırması olmandan daha kötü değil. Tekrar kırmamaya dikkat et."

Ayağa kalktım ve konserve yiyeceklerin depolandığı yere doğru yürüdüm. "Rook?"

"Öyle mi?" Omzumun üzerinden ona baktım.

"Ya ailem fidyeyi ödemezse?" Sesi küçük ve endişeliydi.

"Neden yapmayacaklarını düşünüyorsun?" Ailesiyle ilişkisi, onu geri almak için para toplamaya *çalışmayacak* kadar berbat mıydı?

"Önemli değil. Bu gerçekleşmeden önce gitmiş olacağız." *Ve eğer , yine de fark etmezdi çünkü ikimiz de ölmüş olurduk.* Yine de bunu dile getirmedi. Bunu duymasına gerek yoktu. "Bir şeyler yemelisin. Gücünü topla. Sonra da biraz uyu."

"Uyumak mı? Uyuyamam. Ya tekrar gelirlirse?"

Bir kutu çıkardım ve etiketini inceledim. "Seni güvende tutacağım, sevgilim. Soğuk spagetti hakkında ne düşünüyorsun?"

Bölüm 15

MAGDALENA

Rook soğuk bolonez spagettiyle dolu plastik bir kâseyi koyana kadar hiçbir şey yiyemeyeceğimden emindim. Midem homurdanarak aç olduğumu söylüyordu.

"Açlıktan ölmenin bir anlamı yok." Tabağı bana doğru yaklaştırdı. "Yemeğini ye ve biraz su iç. Sonra da biraz uyu."

"Uyumak mı? Nasıl uyuyabilirim ki?"

Gülümsedi. "Oraya git, uzan ve gözlerini kapat.

Zihniniz korkmuş olabilir ama vücudunuzun uykuya ihtiyacı var. Güven bana."

"Peki ya sen?" Çatalı elime aldım ve spagettiye çatalın ucunda döndürdüm.

"Henüz uyumama gerek yok. Biri geri gelirse diye gözcülük yapacağım."

Kaşlarımı çattım, ağızımdaki yemeği çiğnedim, soğuk olduğunu görmezden gelmeye çalıştım

Yutkundum ve çatalımı ona doğrulttum. "Bana karşı kullandığın argümanın senin için de geçerli olduğuna eminim. Dinlenmen gerekmiyor mu?"

"Yapacağım."

"Ne zaman?"

Omuz silkti.

"Neden bu kadar sakınsın?" Panik ve korkudan yoksun oluşunun sinirlerimi yatıştırdığını, bunu sağ salim atlatacağımızdan neredeyse emin olmamı sağladığını inkâr edemezdim. Ama aynı zamanda beni biraz korkuttu. Hayatında ne yapmıştı da bu kadar... bu kadar *normal* görünüyordu?

"Toptan panikle hiçbir şey elde edemeyiz. Sakin kalmak ve her şeyi enine boyuna düşünmek hayatta kalmak için en iyi yolumuz. Hepsi bu."

Buna söyleyebileceğim pek bir şey yoktu.

"Eğer masumsanız neden cinayetten tutuklandınız?"

Gülümsemesi dişlerinin hızlı bir parıltısıydı. "Hiçbir zaman masum olduğumu söylemedim, sevgilim."

"Ama-"

"Cinayetten hapse atıldığımı ve daha sonra serbest bırakıldığımı söyledim. Hiçbir zaman iddia etmedim, mahkemeler yaptı."

Çatalım tabağıma çarptı. "Yani... birini mi öldürdün?" Başını eğdi, gözlerini bana dikti. "Birini *öldürdüm*. Onları ben *öldürmedim*."

Boğazımda safra birikti ve ayağa fırladım.

"Nereye kaçacaksın, Dal?" Sesi yumuşak ve sakindi. "Seni öldürmek isteseydim, bunu çoktan yapardım. Otur ve yemeğini bitir." Ona baktım. Arkasını duvara yaslamıştı, rahatlamanın resmiydi, ve bakışlarımı tuttu.

"Madem sizi beş yıl hapse göndermeye yetecek kadar kanıt vardı, neden yeniden yargılama yaptılar?"

"Çünkü cinayet değil nefsi müdafaa olduğunu kanıtlayan daha fazla delil ortaya çıktı. Ya öldürecektim ya da ölecektim. Ben daha hızlı ve şanslıydım. O değildi."

Hikayenin bana anlattığından çok daha fazlası olduğundan emindim.

Olmak *zorundaydı*. İnsanlar diğer insanları *öldürüp* önemsizmiş gibi davranmazlar.

", otur ve yemeğini ye. Ben seri katil değilim. Keyfim yerinde diye ortalıkta rastgele dolaşıp insanları öldürmem." Sanki özel bir şakaya gülüyormuş gibi ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı.

"O zaman neden birini öldürdün?"

"Sana söyledim. Nefsi müdafaaydı. Size yalan söylemeyeceğim. Öldürmek için eğitildim. Ve biri bana bıçakla yaklaştığında, onu etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Eğer onu öldürmeseydim, ben ölene kadar durmayacaktı. Yemin ederim, gerçekten nefsi müdafaaydı. Beni ikinci derece cinayetten hapse attılar. Cezamın üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra avukatım masumiyetimi kanıtlayabilecek bir delil buldu. Davanın yeniden açılması için temyize gitti. Yargıç kabul etti ve jüri beni suçsuz buldu. Cezam iptal edildi ve içeride geçirdiğim süre için bana tazminat ödediler."

"Telaflı edildi mi?" Karşımdaki zemine geri yaslandım. Sakin bir şekilde konuşması kalbimin hızlı atışını hafifletti ve beni kaçırarlardan olduğum kadar benimle birlikte kilitli olan adamdan da tehlike altında olma korkum azaldı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana tazminat olarak çok para ödediler. Her şey yaklaşık altı ay boyunca haberlere konu oldu."

Bir ağız dolusu spagetti yedim, sonra aklıma gelen bir düşünceyle durdum. "Ama onlara seni aramalarını söyledin. Suçsuz bulunduktan sonra serbest bırakıldığını öğrenmek onları korkutmayacaktır."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Jüri beni suçsuz buldu diye

Bir kez suçlu olmam ellerimde kan olmadığı anlamına gelmez." Öne doğru eğildi. "Onlar gibi insanlar..." Kapıya doğru bir el salladı. "Hapse girmeden önce yaptığım işte... benim ve kardeşlerimin adını tanıyacaklardır."

"O noktada gelip ikimizi de öldürmelerini engelleyen ne?" "Beni öldürmek onları kardeşlerimin en arananlar listesine sokar, İnan bana Dal, *kimse* bunu isteyerek yapmaz. Bir ünüm var, ama benim Ağabeyim beni Paskalya Tavşanı'na benzetiyor." Ona bakakaldım. "Sen de *kimsin*?"

Başını iki yana salladı. "Asla ya da bilmemen gereken biri. Benim adımı bilmesi gereken insanların arasında dolaşmıyorsun. Bu konuyu kapatalım."

Ses tonu bana tartışmanın bittiğini söylüyordu ama çok fazla sorum vardı. I gitmesine izin *veremezdi*.

"Bu hiç mantıklı değil. Tehlikeli ya da korkutucu olduğuna inanmamı sağlayacak hiçbir şey yapmadın." *Arabayı çarptıktan sonra bir setin kenarında tek başına iki adamla kapışması dışında.* "İşlemediğin bir suçtan dolayı seni suçlu bulduklarını kendin söyledin. Büyük, kötü bir öcünün nasıl *görüneceğini* hayal ettiğim *gibi görünmüyorsun.*"

Bunun üzerine kıkırdadı. "Peki öcünün neye benzediğini nereden biliyorsun? İnsanları ne kadar tehlikeli olduklarına dair uyarıcı bir tabelayla dolaştıklarını mı sanıyorsun?"

"Haberleri, televizyon programlarını izledim. Kötü adamlar *her zaman* kötü görünür." "Şimdi de öyle mi?" Sesi eğlendirici bir tınıydı. Ayağa kalktı ve bir eliyle kolunun düğmelerini açtı. Geri katladı,

Kolunu kaplayan kalın dövmeleeri ortaya çıkardı. "Buraya gel."

Kaşlarımı çattım ama ayağa fırladım ve onun yanında durmak için hareket ettim. "Bu..." Bileğinin iç kısmındaki şekli işaret etti.

İlk bakışta bir saat kadranı gibi görünüyordu, ama daha yakından baktığımda üzerinde el ya da zaman yoktu. Bunun yerine, çizgilerle dolu bir daireydi. Bazıları kesişiyordu... neredeyse bir sayaç gibi... bir sayaç. "Nedir bu?"

"Çizgileri say." Kolunu sabit tuttu, ben de dokunmak için uzandım tek parmağımla, sayarken her çizgiyi okşadım.

"Elli beş... hayır bekle... elli altı." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ve neden üçü kırmızılı?" Hemen cevap vermedi.

"Rook? Neden üç tane kırmızı var?"

"Çünkü uğraştığım tüm ölümler arasında bu üçü bunu hak etmedi."

Dudaklarım aralandı. *Az önce elli altı kişiyi öldürdüğünü mü itiraf etmişti?* Söylediği buydu, değil mi? *Elli altı kişi!* Ve sadece *üçü* bunu hak etmemiş miydi? Dilim ani bir korkuyla kuruyan dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Sen... bu doğru olamaz. Bana insanları öldürdüğünü mü söylüyorsun?" "Öldürdüm, geçmiş zaman."

"Neden?"

"Bu cevaplaması zor bir soru. Para için diyebilirim. İnsanlar... *zengin insanlar...* genellikle rakiplerinin herhangi bir şekilde ortadan kaldırılmasını isterler ve bunun için iyi para öderler. Bazı insanların birinin ölmesini istemek için başka nedenleri vardır. Bunu başaracak ve doğal görünmesini sağlayacak becerilere sahip kişiler için gelişen bir pazar var."

Geriye doğru bir adım attım. "İnsanları para için mi öldürüyorsun? Sen bir... bir

Tetikçi mi?"

"Öyleydi. Beni cinayetten tutuklamalarından kısa bir süre önce emekli oldum."

"Sen insanları öldürüyorsun. Burada insanları öldüren biriyle kapana kısıldım." *Katil* kelimesini kullanmaktan kaçındım. Tetikçi böyle bir şeydi... bir *katil*. Para için insanları öldüren biri. Ve Jasmine'in annemi öldürmesi için bir tetikçi tutması konusunda şaka yapmıştım.

"Aman Tanrım." Kusmak istedim. Midem çalkalandı, tenim nemlendi ve kaçmak, bana bakan, yüzü ifadesiz adamdan kaçmak istedim.

"İyi misin?" Sorusu benden tiz bir kahkaha kopardı.

İyi miydim? Bir daha asla iyi olamayacaktım!

"Çok solgunsun, sevgilim. Bayılacak mısın? Hadi, otur." Bir el koluma kapandı ve ona baktım. *Bir tetikçi kolumu tutmuş, endişesini gösteriyordu.* Tekrar güldüm.

"İnsanları öldürüyorsun." Söyleyebildiğim tek şey buydu, defalarca tekrarladım. "*Sen. Öldürüyorsun. İnsanları. Para için!*"

İç çekişi sinirliydi. "Sana söylememeliydim ama burada birlikte sıkışıp kaldık ve bana güvenmene ihtiyacım var."

"Sana güveniyorum." Bir kahkaha daha koptu ve onu tuttuğu yerden çektim. "Ben

bir tetikçiye güvenmem gerekiyordu." Aklıma başka bir düşünce geldi. "Yoksa sadece deli misin? İçinde bulunduğumuz durum yüzünden psikotik bir kriz mi geçiriyorsun? Neyin gerçek olduğunu *biliyor* musun?"

Gözlerini devirdi. "Dramatik olma, Dal."

"*Dramatik.* Ben mi? *Dramatik* olmamalı mıyım? Şu anda neler olduğunu *fark ettin* mi? Kaçırıldım, bir video kaydetmeye zorlandım

ve *şimdi* bir *tetikçiyle* aynı odada kilitliyim! *A. Hit. Adam!* Bana dramatik olma deme!"

Başını eğdi, dudaklarını büzdü. "Haklı bir noktaya değindin." "Aynı fikirde olmana sevindim," diye mırıldandım ve o da güldü.

Dönerek konteynırın üzerinden yatağın bulunduğu yere doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu işlemem gerek. *Her şeyi.* Sadece... şu anda benimle konuşma." Bana söylediğı şeyi aklım almıyordu. O bir *tetikçi*di. Bir *tetikçi*! Kelimeler zihnimde dönüp duruyordu.

Elli altı kişiyi öldürmüş... *katletmiş*... Soğukkanlılıkla. *Para için!* Ve ben ona doğru yürüdüm ve ondan erkek arkadaşım gibi davranmasını istedim.

O da kabul etmişti.

O. Vardı. Kabul etti!

Neden? Yaptığı şeyi yapan biri neden bunu kabul etsin ki?

Riske girip ona bir göz attım. Yemeğimizden arta kalanları temizledikten sonra duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu, başını arkaya eğdi ve gözlerini kapattı; bir rahatlama resmiydi. Kim kaçırıldığında rahatlar ki?

Bir tetikçi, işte o!

Bölüm 16

ROOK

Akşam yemeğinden arta kalanları toplarken bir gözüm Magdalena'daydı. Bir aşağı bir yukarı volta atıyor, kendi kendine mırıldanıyor ve bir tırnağını kemiriyordu. Bunu yapmasına izin verdim. Diğer alternatiften daha iyiydi. En azından çılgılık atmıyor ve ağlamıyordu. Ona *ne* olduğumu söylemek hesaplanmış bir riskti. Bizi buradan çıkaracak yeteneklere sahip olduğumu bilmesine ihtiyacım vardı ve bunun için bir neden bulana kadar beni bu konuda sorgulamaya devam edecekti.

Elbette bu teorideki kusur, artık bana güvenmeyi reddedebileceği, hatta kendini içinde bulunduğu durumun bir parçası olduğuma kendini inandırabileceğiydi. Ve şu anda aksini kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu. Ama içgüdülerim genellikle insanlar konusunda oldukça iyiydi ve içimden bir ses bu kızın görüldüğünden daha güçlü olduğunu söylüyordu. Sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olabilirdi ama itiraf ettiğim şeye karşı duyduğu doğal korkunun üstesinden gelebileceğinden emindim. Birden fazla kez bana baktığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedim. Şu anda yapılacak en iyi şey onun bana gelmesine izin vermektir.

Her şeyi temizledikten sonra kendimi kapının yanına yerleştirdim ve duvara yaslandım. Böylece biri içeri girmeye çalışırsa hazırlıklı olacaktım. Bu aynı zamanda Dally'ye sakinleşmesi ve benim onun için bir tehdit olmadığımı görmesi için bir şans verecekti.

Sabırım yaklaşık bir saat sonra ödüllendirildi. Ayakta durmaktan

Kapının yanında oturmuş, başım arkaya eğik, gözlerim kapalı, hızlı bir şekerleme yapıyordum. Yumuşak bir ayak sesiyle gözlerimi açtığımda onu bir adım ötemde dururken buldum.

"Bizi buradan çıkarabileceğini düşündüğünü söylemiştin." Sesi tereddütlüydü. "Bizi buradan çıkarabileceğimi söyledim, çıkarabileceğimi *düşündüğümü* değil."

"Nasıl?"

Yanımdaki zemini okşadım. "Gel ve otur."

Sol tarafıma, kapının karşı tarafına yerleşti, dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını göğsüne doladı. "Neden beni hedef aldıklarını anlamaya çalışıyordum. Charlie'yi almaları daha mantıklı olurdu."

"Neden böyle söylüyorsun? Sen de en az onun kadar ailenin kızıydın."

"Ama aynı zamanda kendi parası olan bir adamla evli. Daha fazlasını isteyebilirlerdi."

"Belki de daha fazlasına *ihtiyaçları yoktur*. Bazen böyle şeyler alabildiğiniz kadar çok para alın, ama *ihtiyacınız olduğu* kadar."

"Kimin beş milyon dolara *ihtiyacı var ki*?"

Güldüm. "İnsanların neye ihtiyaç duyduklarını düşündüklerini bilseniz şaşırsınız." Ayağa kalktım, gerindi ve yüzünü ona döndü. "Tamam, bildiklerimizi gözden geçirelim."

"Hiçbir şey *bilmiyoruz*!"

"Elbette biliyoruz. Onları başkasının tuttuğunu biliyoruz. Biliyoruz ki bir süredir senin hareketlerini takip ediyordu. Kiralık erkek arkadaş ilanını özellikle senin bulman için verdiklerini varsaymak zorundayız. Arkadaşın da bu işin içinde olabilir mi?"

"Jasmine?"

"Randevun olarak birini tutman için seni zorlayan oydu, değil mi?"

"Evet, ama.." Başını iki yana salladı. "HayırJasmine'in bir şey yapardı. Biz birlikte büyüdü. Anaokulundan beri en iyi arkadaşız." Ama sesinde şüphe vardı.

"Emin misin?" Ben zorladım.

Başını salladı. "Evet." Bu sefer sesi daha kendinden emin çıkıyordu.

"Jasmine'in bu işin içinde olduğunu sanmıyorum. Bu da bizi *hiçbir şey* bilmemeye geri götürüyor!"

"Hayır, değil. Hala onları birinin kiraladığını biliyoruz. Onlar öldürmedi Çünkü işverenlerinin onlardan ne yapmalarını istediğini görmeleri gerekiyor. Kendi başlarına düşünmüyorlar ya da koşullara uyum sağlayamıyorlar."

"Yaptığın şey bu mu? Koşullara uyum sağlamak mı?"

"Kesinlikle." Durakladım, seçeneklerimi düşündüm, sonra devam ettim. "Bu yüzden hapse girdim. Öldürdüğüm adam... Onun bir arkadaş olduğunu sanıyordum. Bir suikastte onunla gitmemi istedi, gitmem için yalvardı. Bu işte bir terslik olduğunu düşündüğünü ve destek istediğini söyledi. Altı ay önce emekli olmuştum. Yaşam tarzından bıkmıştım ve oyundan çıkmak istiyordum. Bir zaman gelir ki ..." Ayrıldım. Benim ahlak krizimi duymasına gerek yoktu.

"Oraya vardığımızda evde yaşayan genç bir aile vardı." Başımı salladım. "Aldığım sözleşmelerde aşmamam gereken bir çizgi var. Kadınları ve çocukları öldürmek benim yapacağım bir şey değil. Çocukları ve karımı dışarı çıkardım, sonra da *arkadaşımı* bulmak için geri döndüm. Meğer *ben* çuvallamışım çünkü hedef bendim, aile değil. Onlar sadece kapak hikayesiydi. Beni oraya götürdü.

Çünkü onları oradan çıkarmaya odaklanacağımı *biliyordu*. Bazı güçlü insanlar emekliliğimin onlar için tehlikeli olduğuna karar verdiler ve sırtıma bir hedef tahtası çizdiler. Kavga ettik. Ben ölene kadar durmayacaktı, bu yüzden sonunda *onu* öldürmek zorunda kaldım. İşvereni benimle ilgili anlaşmanın başarısız olduğunu öğrendiğinde, orada olduğumu kanıtlamak için kanıt yerleştirdiler, sonra da benim adıma konuşurlarsa aileyi öldürmekle tehdit ettiler. Reddettiler ve saklanmaya başladılar. Ben hapse girdikten birkaç ay sonra bulunup öldürüldüler."

"Onlar... kolunuzdaki kırmızı izler mi?"

Başımı salladım. "Bu doğru. Eğer kürsüye çıkıp benim sorumlu olduğumu söyleselerdi, hala hayatta olurlardı. Ama ben onları koruduğum için yalan söylemek istemediler. Onların kanı benim ellerimde." Omuz silktim. O ölümlerden duyduğum suçluluk duygusuyla uzun zaman önce başa çıkmıştım. "Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Önemli olan benim deneyimlerimin neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bize fikir vermesi. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Konsantre olun. Düşün. Seni buradan çıkaran adamı. Neye benzediğini hatırlayabiliyor musun? Bizi yoldan çıkaran o muydu?"

"Bilmiyorum. Ben öyle düşünmüyorum? Seninle birlikte olan adamların yüzlerini görmedim.

savaşıyordu. Tepede bekleyen o değildi."

"Tamam, seni buradan çıkardıktan sonra ne oldu? Ne gördün?"

Dudaklarını yaladı. "Karanlıktı..." Gözleri kapandı, konsantre olurken kaşları birbirine çarptı. "Konuştuğunda sesi yankılanıyordu. Bir tür depoda olduğumuzu düşündüğümü hatırlıyorum, belki de. Duvarları ya da çıkışı göremiyordum. Hiç doğal ışık yoktu. Bir saatten fazla yürüyemedik.

birkaç dakika. Etrafımda birkaç metreden fazla bir şey göremiyordum. Bir daire içinde üç uzun lamba ve ortada bir sandalye vardı. Beni sandalyeye oturtular, sonra da bir video kamerayı bana doğrulttular."

"Onlar mı? Orada birden fazla kişi mi vardı?"

"Evet. Yolun kenarında bekleyen kişi oradaydı. Benimle konuşan oydu."

"Sana ne söylediler?"

"Ben... Ben okuyamadım."

"Çok mu vardı?"

"Hayır." Kirpiklerini indirdi. "Sadece birkaç satır vardı ama..."

Nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve bana için başını kaldırdı. "Panikledim. Okuyamadım. Stresli olduğumda ya da..."

"Ya da korkmuş," diye ekledim usulca.

Başını salladı. "Evet, ya da korktum. Şey, okuyamadım."

Bana bir şey söylemekten kaçınmaya çalışıyordu. Gözleri başka yöne kaydı, yüzünde neredeyse utanmış bir ifade vardı. Bunu daha sonra, ölme ihtimalimiz azaldığında araştırmak üzere bir kenara koydum.

"Sonra ne oldu?"

"Bana tarihi ve beş milyon dolar istediklerini söylediler. Gerisini okuyamayınca içlerinden biri, yoldaki. Sanırım liderleri oydu. Yirmi dört saat içinde ailemle irtibata geçip teslim yeri ve daha fazla bilgi vereceklerini söyledi."

Düşünerek çenemi kaşıdım. "Bu standart görünüyor. Başka bir şey hatırlayabiliyor musun? İsimler?"

"Hayır Bekle, evet. Odaya giren kişi diğerini aradı

-Lider-Rushka."

"Güzel. Bu çok iyi. Tamam, şimdi şöyle olacak." Bir elimi uzattım ve onu ayağa kaldırdım. "Biraz uyuyacaksın."

"Sana söyledim, uyuyamıyorum."

"Elbette yapabilirsin." Onu dar karyolaya doğru çektim. "Uzan." Yattı, kaşlarını bana doğru çattı. "Yan yat, yüzün duvara dönük olsun."

"Neden?"

Kıkırdadım. "Çok şüphecisin. Yap işte. Benden yana hiçbir riskin yok."

Yatağın üzerinde kaydı ve yan yattığında yanına oturdum. "Sakin korkma." Uzandım, yan döndüm ve bir kolumu beline doladım. Hemen gerildi. Yaklaştım ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Bu şekilde, eğer herhangi bir kamerayı kaçırdıysam, yatağı paylaşıyor muyuz ve biraz uyuyormuşuz gibi görünecek. Planım bu..."

Bölüm 17

MAGDALENA

Gözlerim birden açıldı, bir rüyanın sonları beni sarsarak uyandırdı ve hareketsiz yatarak görüşüm odaklanana kadar gözlerimi kırptım. Belimde ağır bir yük vardı ve bir gün öncesinin anıları geri geldi.

Uyuyakalmış mıydım? Tüm bu olanlardan sonra gerçekten uyuyakalmış mıydım?

Sırt üstü kaydım ve ağırlığın Rook'un kolu olduğunu fark ettim. Yanımda derin bir uykuya dalmıştı. Nefes alış verişi sessizdi, dudakları hafifçe aralanmıştı ve göz kapakları o delici bakışlarını koruyordu. Biraz daha döndüm, böylece yüzüm ona dönük, yan yatmıştım.

Ona baktığımda, insanları öldürdüğüne inanmakta zorlanıyordum, *bir* sürü insanı.

Kaç yaşındaydı?

Şimdiye kadar bunu pek düşünmemiştim ama yakından bakınca şakağındaki kuzguni siyah saçlara ve çenesini kaplayan kirli sakallara karışmış hafif bir kırçıl görebiliyordum. En azından otuzlu yaşlarının sonlarında olmalıydı.

"Gözlerinin kafamı delip geçtiğini hissedebiliyorum."

Derin uykuda kalınlaşan gürültüyle sıçradım, sonra kendimi karanlık gözlere bakarken buldum.

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Bunu tahmin etmiştim. İnsanlara uyurken sık sık bakar mısınız?" "Para için yüzlerce insanı öldürdüklerini itiraf ettiklerinde bakarım."

Tek bir kara kaşı kalktı. Kıkırdaması içimde titreşti ve ben küçük karyolada ne kadar yakın olduğumuzu fark etti. "Öldürdüğümü itiraf etmedim.

yüzlerce, sadece elli altı."

"Sadece ..."

"Eminim kardeşimin ellerinde daha fazla kan vardır."

"Bu bir yarışma mı o zaman?" Sorum alaycıydı ve o yine güldü. "Artık değil."

Bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Daha az... korkmuş görünüyorsun
şimdi uyudun."

Öyle ?

Bunu gerçekten düşünmemiştim. "Sanırım bu konteynerin diğer tarafındaki adamlar kadar korkutucu değilsiniz."

Gülümsemesi zayıftı. "Seni temin ederim ki ben onlardan *çok* daha tehlikeliyim. Sadece senin için değil." Elini kaldırdı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Onlardan birinin senin için tekrar gelmesinin uzun süreceğini sanmıyorum. Parayı bırakmak için talimat gönderdiklerinde seni filme almak isteyeceklerdir. Esirlerinin orada olması daha büyük bir etki yaratır. Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Tereddüt yok, Dal, hatırladın mı?"

Dal, partiden beri bana öyle sesleniyordu. *Dal* ve *Dally*. Çoğu insanın kullandığı *Mags*'den daha çok severdim.

"Sanırım öyle."

"Bunu tekrar yaşamak ister misin?"

Başımı salladım. "İşe yarayacağından emin misin?"

"Olabildiğince eminim. Her zaman hataya yer vardır. Ama dediklerimi yaparsan, sorun çıkmaz. Hazır olun."

"Hazır olmak mı? Böyle bir şey için nasıl hazır olabilirsin ki?"

Tekrar kıkırdadı, parmakları yanağımı okşadı. "Normal insanlar için hayatın böyle olmadığını unutuyorum. Benim işimde olanlar için bu ikinci doğa."

Dudaklarımı yaladım ve gözleri hareketi takip etmek için düştü. "İşiniz mi? İnsan öldürmekten mi bahsediyorsun?"

Bir parmağım dudağıma dokundu, tam yarıldığı yerin üzerine. "Utanmıyorum Dal. İşimde çok iyiyim." "Ama sen kim oluyorsun da kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veriyorsun?"

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. Bana kim ödeme yaparsa Karar. Ama eğer biri seni öldürmem için beni tutuyorsa, bunun nedeni bir aziz hayatı yaşamış olman değildir. Bir yerlerde kötü *bir şey* yapmışsındır."

Parmağı hareket etti, alt dudağımı hafifçe okşadı ve gözlerinde bir şey titreşti, gerçekten kaydedilmeden önce gitti.

"Öldürdüğün tüm insanların kötü olduğunu nereden *biliyorsun*?"

"İnsanlar nadiren iki dolarlık bir cips poşeti çaldığı için başka biriyle sözleşme yapar. Beni kiralayan insanlar bunu yaparlar çünkü ortadan kaldırılmasını istedikleri kişi onları incitmiştir... dünyadan silinmelerini isteyecek kadar kötü bir şekilde. *Ya da* rekabet içinde oldukları için."

"Bu onların ölümü hak ettiği anlamına gelmez."

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Doğru. Ama bu insanların hepsi genellikle

Birbirleri gibi yozlaşmışlar ve bu sadece ilk kimin saf dışı bırakılacağı meselesi."

Burada birinin neden öldürülmeyi hak ettiğini tartışırken gerçekten yalan mı söylüyordum? Yine de, hiçbir noktada öldürdüğü insanların bunu hak ettiğini söylememişti, sadece kendilerinin herhangi bir suçtan masum olmadıklarını söylemişti.

Parmakları dudaklarımdan kalktı ve çenemi okşadı. "Sözleşmelerimin çoğu çeşitli devlet dairelerinden geliyordu. Kendileriyle ilişkilendirilmesini istemedikleri ölümler. Bana yapılan saldırının arkasında da onlardan biri vardı."

"Onları tekrar denemekten alıkoyan nedir?"

Yüz ifadesi sertleşti ama tenime dokunuşu nazik kaldı. Parmaklarının arkasını boğazımda gezdirdi. "Bunu veren adamın izini sürdüm ve ..." Dudakları büküldü ve bir gülümsemeye dönüşmedi. "Diyelim ki görevi tekrarlamaya çalışırlarsa mutlu olmayacağımı açıkça belirttim. Sözleşmeyi iptal ettiler."

"Öylece mi?" Hafif okşama beni rahatlatıyor, neredeyse uykuya geri döndürüyordu ve başımı ince yastığa yaslayıp gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Gülüşü yumuşak ve sıcaktı... *samimiydi*. "Birkaç kırık kemik gerekmiş olabilir ama mesaj eninde sonunda alındı."

"Onu öldürmedin mi?"

"Hayır. Bu amacıma ulaşmamı sağlamazdı. Onu öldürseydim, yerine başka biri ve sözleşmeyi geçersiz kılmak için ona canlı ihtiyacım vardı. Onu hayatta tutmak, kontratın yakın zamanda yeniden yapılmamasını sağlar. Çünkü tekrar peşine düşeceğimi *biliyor*."

İçimi çektim. "Dünyadaki en normal şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Benim için öyle." Parmakları hareket etmeyi bıraktı ve kolumun üst kısmına yaslandı. "Bir ile on arasında bir puan verirsen, şu anda seni öpsem ne kadar korkarsın?"

Gözlerim birden açıldı. Yüzü bana yakındı, karanlık gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Ben ... umm ..." Kalp atışlarım hızlandı ve dudaklarımı yaladım. "Ben buna karşı çıkmazdım," diye fısıldadım.

"Hayır mı?" Yaklaştı, kolumdaki eli yukarı kayarak yanağımın üzerinde kıvrıldı. Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi ve sonra başını eğerek ağzını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Sana vuran... seni buradan çıkaran adamla aynıydı, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bunun için onu öldüreceğim."

Ağzı benimkini kapatarak nefes alışımı kısa kesti. Dudakları sertti ama beni beklemediğim bir nezaketle öptü. Ailemin evinin önünde paylaştığımız öpücüğe hiç benzemiyordu. O bir gösteriydi, izleyen herkese gerçekten bir ilişki içinde *olduğumuzu* gösteren bir mesajdı.

Bu farklıydı.

İzleyen kimse yoktu, ikna edecek kimse yoktu... ve kesinti de yoktu. Yanağımdaki el hareket etti, çenemi kavradı ve beni hareketsiz tutarken, alt dudağımdaki yarıktan kaçınarak ağzımın iki köşesine küçük, kapalı öpücükler kondurdu.

Beni tekrar öptü ve dilinin dokunuşuyla dudaklarımı ayırdım. Dudaklarının basıncı değişti, daha aç hale geldi ve dili benimkiler boyunca kaydı.

Ellerimi kaldırdım, kollarımı boynuna doladım, ona daha da yaklaştım.

Ben onun altında kalana ve o da bir bacağına benimkinin arasına sokana kadar yuvarlandı. Ereksiyonu kalçama doğru sertleşmişti ve bu temas beni ürküttü. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım onunkinden çekildi.

Başını omzuma yasladı ve sessiz bir inilti çıkardı.

"Hayır, haklısın. Bunu istediğim yere götürmenin ne yeri ne de zamanı" diye mırıldandı, "ama hafızamın kusurlu olup olmadığını görmem gerekiyordu. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, tadının nasıl olduğunu kendime hatırlatmak istedim."

Yuvarlandı ve ayağa kalktı, gerindi ve odayı geçti. İki şişe su aldı, döndü ve birini bana fırlattı.

"Bir şeyler yiyip içmeliyiz." Sesi boğuk ve sertti, gözümü kırptım, Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için savaşıyordum.

"Bunun son yemeğimiz olması ihtimaline karşı mı?" Sözcükleri zorla çıkardım, şaka yapmaya çalıştım ama şimdi bana nerede olduğumuzu hatırlatmıştı, gerçek şu ki bunun tam olarak böyle olacağından korkuyordum. Su ve bir kutu rastgele bir şey - cesedimi bulduklarında midemde bulacakları şey buydu.

"Bugün biri ölebilir ama bu biz olmayacağız." Ses tonuna kibir geri .

"Bunu bilemezsin."

"Güven bana, Dally. Tek yapman gereken bu." Bir teneke kutuyu açmakla meşguldü... *bir şey* ve bir kaseye boşalttı. "Kahvaltı için soğuk çorba."

Onu yere koydu ve bana bir kaşık uzattı. "Ye bakalım," diye talimat verdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum; saatler de olabilir, günler de. İki kez uyuduğumuzu ve Rook'un dört kez daha yememiz için ısrar ettiğini biliyorum.

Yemekler. Ancak zamanı takip etmenin doğru bir yolu olmadığı için saniyeler dakikalar, dakikalar da saatler gibi geliyordu.

Bildiğim kadarıyla sadece bir gün geçmişti ama bana daha uzunmuş gibi gelmişti. Özellikle de Rook'la yatağa uzanıp uzun, tutkulu öpücüklerle nefesimi kesmesi dışında zaman geçirmek için yapacak bir şey olmadığı için. Öpücükler çok sıcak, çok aç hale geldiği anda Rook uzaklaşıyor ve aramıza mesafe koyuyordu.

Sanırım ikinci gündü, birlikte uzanmış, başımı omzuna yaslamış uyukluyordum ki Rook'un başı eğildi ve tüm vücudu hareketsiz kaldı. Başımı kaldırdım, gözlerim onunkileri aradı.

"geldi," diye mırıldandı. "Sana söylediklerimi unutma."

Kalbim hızlandı. İşte buydu. Bana dikkat etmemi söylediği şey buydu. "Derin nefes al, Dal." Sıcak eller yüzümü kavradı ve başımı eğdi.

Ta ki karanlık gözlere bakana kadar. "Sadece sakın ol, tamam mı?" Sesi yumuşaktı.

Yutkunarak başımı salladım. Gözleri yüzümde gezindi ve sonra kafası Düştü, dudakları hızlı bir öpücükle benimkileri kapladı, ben tepki veremedenden bitti. Beni üzerinden kaldırdı, ayağa kalktı ve kapının görüş alanının dışında durmak için odanın karşısına geçti.

"Odanın karşısına geçin." Geçen sefer bize talimat veren aynı adam bağırdı. "Duvara karşı durun."

Rook'a baktım.

"Bizi göremiyorlar. Sadece görebiliyorlarmış gibi davranıyorlar," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Sence biz buradayken içeri girip bir şey söylemeyecekler miydi?"

Yatakta oynaşıyor muydunuz?" Kaşı kalktı. "Dally, sana söylediğim şeyi yapmalısın." Sesi sertti.

Dudağımı ısırdım ve yataktan kalktım. "Bitti." Seslendim. Rook bana sanki dediklerini yapıyormuşuz gibi davranmamı söylemişti. Aslında öyle *yapıyordum*. Her şey olduğunda kapıdan uzakta olduğumdan emin olmamı söylemişti... *Her şey...* zihnim *bunun* gerektirdiklerinden kaçtı.

"Yüzünü duvara dön." Ses tekrar seslendi. "İçeri geliyorum. Ellerini arkaya koy."

"Arkana dönme, Dal. Gözlerini duvardan ayırma. Güvenli olduğunu söylememi bekle." Rook'un sesi alçak bir uyarıydı ve yutkundum, ellerimi arkamda birleştirdim ve gözlerimi kapattım.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum ve bana uzakta durmamı söylemişti, böylece işler ters giderse, ...

Kesin şunu!

Yanlış gitmeyecekti. Tek yapmam gereken burada durmak, gözlerimi duvara odaklamak ve beklemektir.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Nefesimi kontrol etmeye çalışarak dudağımı ısırdım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Kalbim kulaklarımın içinde gürültüyle atan bir davul gibiydi. Parmaklarımı avuçlarımın kıvırdım; tırnaklarım derime batıyordu; ve arkamda patlayan sesler ve bağırıışlar yerine buna odaklanmaya çalıştım.

Bilinmeyen korkusu omurgamdan aşağı buz gibi kayıyordu. Dönüp neler olduğunu görmek istedim ama Rook benimle konuşana kadar olduğum yerde kalmamı söylemişti. Ama ya konuşmazsa? Ya iddia ettiği kadar iyi değilse?

Ya ölmüşse?

Bir bağırış duyuldu, ardından mide bulandırıcı son bir gümbürtü geldi ve sonra... sessizlik.

Ağzım kurudu.

Ne olmuştu? Bakmalı

miyim?

Beklemeli miyim?

Ne yapmalıyım?

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım, parmaklarımı çözmeye zorladım ve gözlerimi açtım. Dinledim... sertçe...

dönmeliydim. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Neredeyse bakmaya karar verdiğim anda, bir el omzuma düştü.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

ROOK

Kapının bana doğru açılacağı taraftaki duvara karşı pozisyon aldım. Yerimi gizlemek için mükemmel bir yoldu. Beklerken ceketimi bir kenara attım, sonra gömleğimin düğmelerini açtım ve çıkardım. Planladığım şeyi olabildiğince hızlı ve etkili bir şekilde yapmam gerekiyordu. Ceketimi çıkarmam, yaklaşan hedefime tutunacak bir şey daha kaybettirmişti. Gömleğim... onu bir silah olarak kullanacaktım.

Kapı açıldı ve ben bekledim. Adamın gölgesi ondan önce belirdi ve ben sessiz bir adım attım. Adam içeri girer girmez avucumu kapıya dayadım, iterek kapattım ve gömleğimi arkadan boynuna doladım.

Kollarını havaya kaldırdı, bileklerimi kavramak için arkaya uzandı, tırnaklarıyla tutuşumu kırmaya çalıştı. Bir elimi saçlarına doladım ve başını geriye doğru çektim. Vücudu eğilip büküldü ama ben daha iri ve güçlüydüm ve belli ki o benim gibi eğitilmemişti. Gömleğimin iki ucunu birbirine dolayarak boynundaki tutuşunu *sıkılaştırdım*, sonra kolumu boğazına doladım, boynundaki tutuşumu yerinde tutmak için elimi diğer koluma kilitlemek üzere yukarı kaldırdım ve *sıktım*.

Homurdandı ve kurtulmak için çırpınmaya devam etti, bir eli belindeki tabancaya uzandı. Sabit durdum, daha sert sıktım,

Ta ki çırpınışları azalana ve silahını unutup kolumu penelemeye, nefes alabilmek için elimi gevşetmeye çalışana kadar.

Sonra sakinleşti, vucudunu gevşetti, muhtemelen tutuşumu gevşeteceğimi düşünüyordu.

Büyük hata.

Durduramayacağı kadar hızlı bir hareketle bir elimi bıraktım, kolumu kaydurdım, başının iki yanından tuttum ve büktüm... *sert ve hızlı*. Boynunu kırdığımda çıkan kırılma sesi küçük odadan duyuluyordu.

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı ve konuşmaya çalıştı. Ağzından hiçbir şey çıkmayınca, içeri girerken etrafını kontrol etmeyerek hata yaptığını anladı. Kendine aşırı güvenmesi ölümüyle sonuçlanmıştı çünkü bilinci yerinde olsa da bedeni çoktan ölmüştü.

Onu bıraktım ve yere düştü, ağzı bir balık gibi açıktı. Yanına meldim. "Bu onu kanattığın için, pislik." Fısıldadım, sonra ayağa kalktım, onun üzerinden geçtim, odayı geçtim ve Magdalena'nın omzuna dokundum. Sıçradı.

"Hadi gidelim."

Döndü ve gözleri yerde seğiren adama takıldı. "Ne yaptı...? O ...? O lmedi..."

Ona şöyle bir baktım. "Henüz değil ama yakında. Başka biri onu aramaya gelmeden önce buradan gitmeliyiz." Yere baktım, kaşlarımı çattım, sonra ayaklarına doğru başımı salladım. "Ayakkabıları geride bırak. Eğer kaçmamız gerekirse, çıplak ayakla daha iyi olursun."

"Bu yüzden mi gmleksizsin?" Gözlerini adamdan ayırmamıştı.

Balık gibi çırpınıyor.

"Hayır, çünkü onunla uğraşırken onu tutacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Onunla anlaştım," diye fısıltıyla tekrarladı.

"Ne yapacağımı *sanıyordun*? Onu öğle yemeğine davet edeceğimi mi?" Bir elimle kolunu kavradım. "Acele et Dal. Fazla zamanımız yok."

"Çok zaman..." Gözlerini masanın üzerindeki aptaldan ayıramıyordu. zemin. "Bir doktor çağırmamız gerekmez mi?"

"Ne? Siktir, hayır." Yanına çömelip cep telefonunu aradım, sonra da silahını aldım. Şebeke kapsama alanı için cep telefonunu kontrol ettim. Sıfır çubuk gösteriyordu, bu da birini aramadan önce dışarı çıkmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Dikkatimi tekrar yerdeki adama verdim. Gözleri benim üzerimdeydi, beyninden gelen talimatları artık alamadığı için vücudu kısa devre yaparken sessizce çığlık atıyordu. Onu inceledim, ne yapacağımı düşündüm, sonra kendi kendime başımı salladım, ayağa kalktım ve silahı kafasına doğrulttum.

"Rook, nesin sen-?" Tetiği çektiğimde sözleri bir çığlığa dönüştü.

"Hadi gidelim."

"Hayır! *Hayır!* Onu sen öldürdün."

"O zaten ölmüştü." Tekrar kolundan tuttum ve onu kapıya doğru çektim.

"Hareket etmiyordu. Hareket ediyordu. Bana baktı."

"Boğuluyordu. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. Hak ettiği uzun ve acılı ölüm yerine ona hızlı bir son verdim." I

kapının yanında durdu ve ona doğru döndü. Yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman ve dehşet doluydu. "Beni dinle, sevgilim. Eğer onu öldürmeseydim, eninde sonunda bizi öldürecekti. Buradan canlı çıkamayacaktık. Yüzlerini gördün. Parayı alır, bizi öldürür ve mutlu yollarına giderlerdi."

"Onu sen öldürdün!"

İçimi çektim. "Bunun alışık olduğun bir şey olmadığını biliyorum ama kendini toparlamalısın. *Şimdi* gitmeliyiz ve eğer çeneni kapatmazsan, birileri seni duyacak ve neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmeye gelecek."

"*Onu kafasından vurdun!*" diye bağırdı bana. "Birileri *bunu* duymuş olmalı."

Silaha dokundum. "bir susturucu var. Eğer ayakta durmuyorlarsa hemen dışarıda, duymazlar." Emniyetin açık olduğundan emin oldum, namlunun sıcaklığını kontrol , sonra kemerime soktum. "*Senin* aksine. O güzel ağzını kapat ve kendini toparla."

Bana tokat attı.

Muhtemelen bunu beklemeliydim.

Tekrar yapmak için elini kaldırdığında bileğini yakaladım. "Bunun için gerçekten zamanımız yok." Yüzünü kapıya dönmesi için onu döndürdüm ve diğer kolumu beline doladım, mücadele ettiğinde onu kendime doğru çektim. Başımı eğerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Beni dinle, sevgilim. Buradan uzaklaştığımızda beni istediğin kadar dövebilirsin. Ama şimdilik *konsantre* ol. Ben kapıyı açacağım. Sen arkamda kal ve sessiz ol. Bir çıkış yolu bulana kadar yavaş hareket edeceğiz. Eğer görülürsek

Koş. Beni anlıyor musun? Arkana bakma. Sana yetişeceğim."

Konuşmadı. Kavrayışımı sıkılaştırdım, belini sıktım. "Dedim ki, beni anlıyor ?"

"Evet!"

"Şimdi gitmene izin vereceğim. Kendini kontrol edebiliyor musun?"

Başıyla onayladı. Tutuşumu bıraktım ve geri çekildim, tekrar çıldıracağına dair bir işaret var mı diye baktım. Kıpırdamadı, benden uzağa bakmaya devam etti, kollarını kaldırıp kendi etrafına doladı.

Eğildim, gömleğimi yerdeki ölü adamdan çözdüm, kan sıçramalarına bakarak yüzümü buruşturdum, sonra sürükledim.

"Ayakkabılarını çıkar." Silahı pantolonumun kemerinden çıkardım ve kendi elimle onun eline uzandım. "Gömleğime ya da kemerime tutun ve yakınınızda dur." Konuşurken elini sırtıma doğru götürdüm.

İtiraz etmedi, parmakları gömleğimin kumaşında kıvrılıyordu. Şarjörü bıraktım ve kaç mermi olduğunu kontrol ettim. On. Umarım bu yeterli olurdu. Şarjörü geri taktım, emniyeti kapattım ve tabancayı kalçama yakın tuttum.

"Kapıyı açacağım. Hangi yöne götürüldüğünü hatırlıyor musun?"

"Dümdüz ileride." Cevabı alçak sesle ve yapmacıktı.

"Sağa döneceğiz ve sonuna ulaşana kadar konteynerin kenarı boyunca ilerleyeceğiz, tamam mı? ... Üç deyince." Kapıya doğru uzandım.

"Bekle! Ya dışarıda biri varsa?"

Silahı hafifçe kaldırdım. "İşte bunun için." "Onları öldüreceksin..."

"Ya onlar ya biz, hayatım. Hazır mısın?" "Hayır mı?" Sesi titriyordu.

Kıkırdadım. "Derin bir nefes alın. Bir ... iki ..." Bir tarafa geçtim, avucumu Dally'nin karnına dayadım ve sırtını duvara yasladım, sonra kapıyı açtım. Kimse içeri girmedi ya da konuşmadı. "Sessiz olun. Hadi gidelim." Öne doğru hafifçe eğildim, gömleğimi sıkıca kavradığını hissettim ve sonra o da beni kapıya kadar takip etti.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

MAGDALENA

Kalbim boğazımda düğümlendi, ağzım kurudu ve Rook'un gömleğine sardığım parmaklarım konteynırın kenarından sürünürken titredi. En ufak bir ses, Rook'un botunun yerde çıkardığı sessiz sıyrık beni geriyordu. Birinin karanlığın içinden çıkıp bizi görmesini, *vurmasını* bekliyordum ama kimse görünmedi. Konteynerin sonuna ulaştığımızda bile.

Köşeyi döndük ve durduğunda Rook'un sırtına çarptım. "Buraya eğil," diye fısıldadı ve beni aşağıya çekmek için arkasına uzandı.

çömel. "Doğru olmayan bir şeyler var." "Ne demek istiyorsun?"

"Kimse neden bu kadar uzun sürdüğünü araştırmaya gelmedi. Sizi alıp dışarı çıkarması gerekiyordu. En az on dakika oldu ve *kimse* peşinden gelmedi. Neden?"

"Ben-"

"Sana sormuyordum." Benim üzerimden konuştu. "Burada kal. Ben senin için geri gelene kadar kımıldama."

Kolunu kavramak için uzandım. "Nereye gidiyorsun?" "Tuzağın ne olduğunu öğrenmeye."

"Tuzak mı?"

"Kaçmamızı bekliyorlardı. Hatta onu öldürmem için gönderdiklerini bile söyleyebilirim.

Burada kal. Geri geleceğim."

"Rook!" Adını fısıldadım ama karanlığın içinde kayboldu ve beni orada yalnız bıraktı.

Sessizlik uzayıp gidiyordu. Tek duyabildiğim nefes alışım ve kalbimin sesiydi. Her ikisi de o kadar yüksekti ki, *birinin* onları duyup beni keşfedeceğinden emindim. Zaman geçti ve dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğinden emin değildim. Çömelmekten kalçalarım yanıyordu ama biri beni görür diye pozisyon değiştirmeye cesaret edemiyordum. Karanlıkta görmek için zorlamaktan gözlerim kurumuştu. Üşüyordum - çıplak ayak parmaklarım yerden yükselen soğuğu azaltmak için kendi içlerine kıvrılmaya çalışıyordu. Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturarak biraz sıcaklık yaratmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Sonra bir ses sessizliği bozdu, kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti ve ben haykırdım. Elimi ağzıma kapattım, çığlığımı bastırmak için çok geç kalmıştım ve geri çekildim. Kulaklarım gürültüden çınılıyordu. Üstünde hiçbir şey duyamadım.

Neydi o? Silah sesi gibiydi! Rook bulunmuş muydu?

Aman Tanrım. Onu öldürmüşler miydi?

Bir atış daha yaptım ve bu sefer bir ışık parlaması gördüm.

O da neydi öyle? El feneri mi?

Öyle olduğunu *düşünmemiştim*. Silahla aynı anda olmuş gibi görünüyordu. *Bu bir şey miydi? Silahtan mı geliyordu?* Onlar hakkında çok az şey biliyordum, duyduklarımın silah sesi olup olmadığından *bile* emin değildim.

Bir üçüncüsü ve ardından bir bağıriş. Silah sesi olmalıydı! Ne yapacağımı bilemedim.

Rook'un dediği gibi olduğum yerde kalmalı mıydım? Yoksa kaçmalı mıydım?

Bizi görürlerse kaçmamı söylemişti.

Bu görülmüş sayılır mı?

Yavaşça doğruldum, uzun süre aynı pozisyonda kalmanın verdiği ağrıyı hafifletmek için ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdirdim.

Sonra gölgelerden bir şey kurtuldu ve hızla bana doğru geldi. Gözlerim açıldı ve etrafıma bakındım.

"Koş!" Rook'un sesi yüksek ve ısrarcıydı ve ben daha kelimeyi algılayamadan harekete geçmiştım. Ama kaçmak yerine ona doğru fırladım.

Ona kolumu yakaladı ve beni geri çekti. "Yanlış Lanet olası yön!" diye hırladı ve beni önüne itti. "Şimdi lanet Koş!"

Ne kadar koştuğumuzu bilmiyorum. Muhtemelen sadece birkaç dakikaydı ama daha uzunmuş gibi geldi. Nefes üstüne nefes alırken ve bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışırken hava ciğerlerimi yakıyordu. Ayaklarım deponun engebeli zeminine çarptıkça acıyordu ve Rook'un parmaklarının demir bir kavrayışla sardığı kolum zonkluyordu. Tökezlediğimde sertçe çekerek beni tekrar dik konuma getirdi. Beni yana doğru çekerken omzuma bir acı saplandı.

"Devam edin. İleride kapılar var. Dosdoğru geç. Arkana bakma." Kelimeleri şaklattı ve sonra gitmeme izin verdi.

"Rook..." Yavaşladım.

"Sakın durma!" diye kükredi ve dönerek uzaklaştı.

Elimde değildi. Tam silahını kaldırıp ateş ederken omzumun üzerinden bakmak için yavaşladım. Ayaklarım hareket etmeyi bıraktı, olduğum yerde donup kaldım ve

Bize doğru gelen adam tökezledi, sendeledi ve sonra düştü.

Ve sonra fark ettim... Etrafımdaki her şeyi görebiliyordum. Karanlık neredeyse alacakaranlık bir duruma gerilemişti... Bu da şu anlama geliyordu...

Başımı çevirdim ve yüksek bir yerde kirle kaplı pencereler gördüm. Duvarlar, karanlığı dağıtacak ve görünürlüğü artıracak kadar ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Gözlerimi kırptım, sonra kendimi sıkı bir tutuşun içinde buldum ve sarsıldım.

"Sana kaçmaya devam et demedim mi ben?" Rook , yüzü birkaç santim benimkinden.

"I-"

"Fark etmez. Hadi gidelim buradan." Hızlı bir yürüyüşle yola koyuldu, Beni de yanında sürükleyerek.

Önümüzde bir dizi çift kapı belirdi ve avucu bir tanesine çarparak açılmaya zorladı. Hızında bir değişiklik olmadı ve ben de ona ayak uydurmaya çalışırken tökezleyip sendeledim. Ve sonra soğuk hava bana çarptı. Nefesim kesildi, yüzüme vuran güneş ışığının ani parlaklığı gözlerim yaşardı.

"Yürümeye devam edin." Rook'un sesi acımasızdı. "Ama artık bizi göremeyecekler mi?" "Bizi takip etmiyor."

"O mu? Ama iki kişi vardı!" Kurtulmaya çalıştım, içgüdülerim beni bizi takip eden birine dair kanıt aramaya zorladı.

"Artık değil." Kolumu sabırsızca çekiştirdi. "Devam et. İleride bir sokağa açılıyormuş gibi görünen kapılar var. Halka açık bir yere geldiğimizde yönümüzü bulabiliriz."

Bölüm 20

ROOK

Magdalena kapıya giden yol boyunca omzunun üzerinden bakıp durdu. Ona neden kimsenin bizi durdurmayacağını söyleyebilirdim ama panik duygusu artmışken, artık düşman olduğuma karar verip benden kaçması riskini almak istemedim.

Onu yakalayabilirdim - sorun bu değildi - sadece onu kovalamak için gereken zamanı harcamak istemiyordum. Eğer depoya doğru geri koşarsa, kovaladığım adamın geri gelme riski vardı ve onu korumak için zamanında oraya varamazdım. Bu yüzden onu o anki panik halinde bıraktım ve özgürlüğüne doğru acele ettim.

Kapılar paslı menteşelerin gıcirtısıyla açıldı ve boşluktan geçip kısa bir ara sokağa girdik. Arkasındaki sokak boş değildi ama kalabalık da değildi, arabalar yavaş hızda geçip gidiyordu ve yan yoldan çıktığımızda yayalar bize şüpheli bakışlar atıyordu. Dally'yi durdurdum ve konteynırda öldürdüğüm adamdan aldığım hücreyi çıkardım. Açıp küçük kardeşimin numarasını tuşladım.

"?" Cevap verirken sesi kısılmıştı. "Benim."

"*Rook*? Neredesin lan sen? Bishop ülkeyi parçalıyor.

seni bulmaya çalışıyorum."

"Uzun hikâye. Şu an için zamanım yok. Konumuma ping atıp nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Biz mi?"

"Şu *zaman* hatırlıyor musun? Yap . Sonra bana bulduğum yere bir otel bul ve bir oda ayırt. İdeal olarak soru sormayacak bir oda." "Nasıl bir hafta sonu geçirdin?" Tuşların tanınabilir tıkırtıları duyuluyordu. "Bilmediğine göre oldukça iyi geçmiş olmalı.

olduğun yerde."

"İyi bir bakış açısı meselesidir. Bu.. *ilginçti*. Henüz bir yer bulamadınız mı?"

"Sabırlı ol kardeşim. Telefonuna ne oldu?"

"Arabamdaydı."

"Peki araban nerede?"

"Bir yerlerde bir setin aşağısında."

Kısa bir sessizlik oldu. "En can alıcı noktayı bekliyorum, Rook."

"Espri yok. Neredeyim ben, Şövalye?"

"Şimdi daralıyor ... Baltimore. Baltimore'da ne işin var senin?

Baltimore mu?"

Yemin ettim. Baltimore taşındığım kasabanın yüz milden fazla doğusundaydı. Bizi buraya getirmek için gereken süre boyunca baygın kalmamız için ilaç vermiş olmalılar. " bir otel bul, sonra da biraz para gönder. Cüzdanımı kaybettim."

"Tanrım, nasıl bir hafta sonu geçirdin sen?" Tuşlara daha fazla vuruluyor. "İyi. Bir blok bir otel var. Daha önce kullanmıştım.

Bizim gibi insanlara alışkınlar. Aradığınız numaraya adresi ve yol tarifini mesaj atacağım. Sizin adınıza rezervasyon yaptıracam ve ödemeyi peşin yapacağım. Bishop'ı arayacak mısınız?"

"Otele gittiğimde, evet. Parayla birlikte bana yeni bir cep telefonu gönderebilir misiniz? Tercihen bugün."

"Sorun değil. Ama hikayeyi mümkün olduğunca çabuk duymak istiyorum." "Tamamdır."

Magdalena yanımda titreyerek durdu. "Gitmem gerek. Ayrıntıları bana mesaj at." Aramayı kestim ve saniyeler sonra elimdeki cep telefonu gelen bir mesajı bildirmek için bip sesi çıkardı. Mesajı açıp ayrıntıları okudum, Dally'nin koluna girdim ve caddeye doğru yola koyuldum.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Otel." Herhangi bir bilgi için onu bilerek uğraştırıyordum, ne kadar sinir bozucu olduğumdan başka bir şey düşünecek zamanı olursa, son birkaç gündür olan her şeyin onu yakalayacağını biliyordum. Eğer bu olursa, . *Benim* yaşadığım türden bir hayatı yaşamamış biri için normal bir tepkiydi bu. *Bu* olmadan önce meraklı gözlerden uzakta, bir otel odasının kapıları ardında güvende olmak ve dikkatleri üzerimize çekmeden onu bu durumdan kurtarmak istiyordum.

"Kiminle konuşuyordun? Sana nerede olduğumuzu söyledi mi? Otel parasını nasıl ödeyeceğiz?"

"Knight bunu organize ediyor ve parayı bana hızlı teslimatla göndertiyor."

"Şövalye kim?"

"Kardeşim."

"Neredeyiz?"

"Baltimore."

"*Baltimore mu?*" Kelimeyi tekrarladı, sesi .

Yüzümü ona döndüm. "Kendini kaybetme, Dal. Otele vardığımızda histerik olursan, bunu açıklayamam. Benim için kendini topla."

Sözlerime duyduğu kızgınlık ile histeriye yenik düşmek için duyduğu çaresiz arzu arasındaki savaş yüzünden okunuyordu. Yüzüme ukala bir gülümseme yerleştirdim ve bekledim. Yeterince eminim, kızgınlık kazandı.

"*Onu kaybetmeyeceğim.*"

Yapardı. Onun yaşadıklarını yaşayan hiç kimse hayatının normal bir günüymüş gibi davranmaya devam etmezdi. Savaş ya da kaç içgüdüğü yatıştığında ve güvende olduğunu anladığında, her şeye tepki verecekti.

"Gel . Otel buradan çok uzakta değil. Hadi gidelim."

"İçeri girmeden önce senden bir şey yapmanı isteyeceğim." Otele girmesini engellemek için koluna dokundum. "Berbat görünüyoruz. Ayakkabıların yok. Orada-" Kendimi tuttum. Ona yanağında kan olduğunu söyleyecektim ama bu otel odasına girene kadar sürecekti. "Kapıcıya buraya gelirken saldırıya uğradığımızı söyleyeceğim. Polisi aramak isteyeceklerdir. Sen sessiz kal ve bırak ben konuşayım."

"Ama biz polisle konuşmak istiyoruz, değil mi?"

"Yapacağız, ama henüz değil." Polisi dahil etmek gibi bir niyetim yoktu ama şimdi

bunu ona söylemenin zamanı değildi. Ona bir adım daha yaklaştım. "Sakın korkma, tamam mı?"

"Çıldırarak mı? Ne? Neden?"

Elimi uzattım ve onu kollarımın arasına aldım. Hemen gerildi. "Kollarını bana dola. Bu şekilde şoktaymışsın gibi görünür ve gömleğimin durumunu gizlersin."

Dudağını çiğnerken gözleri yüzümde gezindi, sonra başını salladı ve kollarını boynuma dolamak için kaldırdı.

"Hazır mısın?"

Başını omzuma yasladı ve ben de otelin girişine doğru yürüdüm. Yaklaştığımda kapılar açıldı ve giriş holü sessizdi, sadece resepsiyon masasında duran yaşlı bir adam vardı. Ben yaklaşırken kaşlarını çatı.

"Rook Chambers için bir rezervasyon yaptırmalısınız. Karım ve ben buraya gelirken soyulduk." Sesime üst sınıfa özgü bir öfke kattım. "Cüzdanımı, cep telefonumu ve hatta *ayakkabılarını* aldılar!"

Adamın gözleri büyüdü. "Sizin için polisi aramamı ister misiniz, efendim?"

Başımı salladım. "Hayır. Karımı odamıza götürmek istiyorum, böylece sonra da yetkililerle konuşacağım.

"Bay Chambers, demiştiniz?" Önündeki klavyeye hafifçe vurdu. "Ahh evet. İşte burada. Ayrıca bir teslimat beklediğinize dair bir not da var, efendim?"

"Bu doğru. Olaydan sonra aradım ve kredi kartlarımın dondurulmasını, nakit para ve yeni bir cep telefonunun en kısa sürede teslim edilmesini sağladım.

mümkün. Gelir gelmez odama gönderirseniz çok memnun olurum."

"Elbette, efendim." Bana bir kart uzattı. "Üç kırk yedi numaralı oda. Sizin ya da eşinizin *bir şeye* ihtiyacı olursa lütfen aşağıya telefon edin ve Matthew'u isteyin."

"Teşekkür ." Kartı aldım ve asansör bölümüne doğru döndüm. Dally'ye alçak sesle, "Neredeyse geldik," dedim.

Asansör kapıları üzerimize kapanana kadar onu tekrar ayağa kaldırmadım. Bir adım geri çekildi, kolları belini sarmak için hareket etti.

"Az kaldı. Harika gidiyorsun, sevgilim. Benim için birkaç dakika daha kendini toparla," diye mırıldandım ve gözleri titreyerek benimkilerle buluştu. Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Cildinin solgunluğu, gözlerinin altındaki koyu halkalar, paniğin karanlığına düşmemek için mücadele ederken alt dudağının titremesi her şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Her şey üzerine çökmek üzereydi. İşaretler açıktı. Sadece biraz daha dayanmasına ihtiyacım vardı.

Kapılar sürgüyle açıldı ve onu kolundan tutarak dışarıya, koridora çekebildim. Duvardaki bir tabela bana üç kırk ila üç elli numaralı odaların solda olduğunu bildirdi ve koridor boyunca başka biriyle karşılaşmadan ilerledik. Kartın tek bir hareketiyle kapının kilidi açıldı ve Dally'yi içeri götürdüm.

Knight oda yerine küçük bir süit seçerek iyi bir tercih yapmıştı. Karşılıklı iki kapısı olan bir oturma odasına girdik - muhtemelen banyo ve yatak odası için. Durmadım, elimi Dally'nin küçük sırtına koydum ve onu banyoya yönlendirdim.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir banyo yap, ıslan, biraz rahatla. Ben de

oda servisini ara ve bir şeyler gönderilmesini sağla."

Bana doğru döndü. "Nereye gidiyorsun?" Sesinde yoğun bir korku vardı.

"Ben ana odada olacağım. Çok olmayacağım." Ona güvence verirken Onun yanından uzanıp banyonun fişini buldu ve musluğu açtı. "Eminim burada ücretsiz banyo malzemeleri de vardır." Bir elimle duvara dayalı küçük üniteyi gösterdim. "Yatak odasında bornoz olmalı."

Dudağını ısırdı, sonra başını salladı. Bir saniye daha durdum, yarı yarıya durduğu yerde yıkılmasını bekliyordum ama derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve küvete döndü.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

MAGDALENA

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandı. Hemen hareket etmedim, küvetin dibine vuran ve yavaşça dolan suyu izledim. Başım çarpıyor, bacaklarım ağrıyor ama garip bir şekilde uyuşmuş hissediyordum. Sanki bir film makarasını ya da başka bir yerden bir dizi olayı izliyor gibiydim.

Histerik olmalıydım. Biri beni kaçırmıştı. Rook'un beni *öldürmesini* izledim. bir adam. Hayatımı kurtarmak için kaçmışım. Çatışma olduğuna emin olduğum bir şey duymuştum.

Yine de hiçbir şey yoktu; ne panik, ne histeri. İliklerime kadar işleyen bir yorgunluktan başka bir şey yoktu. Makyaj ünitesine bakmak için döndüm ve bir şişe almak için uzandım. Kapağını çevirip kokladım, sonra birazını suya döktüm. Aynadaki yansımamı gördüğümde geri döndüm. Hasta görünüyordum - bir yanağımdaki koyu renkli çizgi dışında yüzüm *bembeyazdı*. Neydi o? Aynaya yaklaştım ve dokunmak için elimi kaldırdım. Tırnaklarımın altında ufalandı ve döküldü.

Boğazımda safra birikti.

Bu . Rook'un öldürdüğü adamın kanı. Elim
dudaklarıma bastırdım.

Bunu düşünmeyin!

Döndüm ve üzerimdeki kirli eteği ve bluzu çıkardım. Sırada iç çamaşırlarım vardı ve çıplak bir şekilde küvetin yanında durup dolmasını bekledim.

Gerçekten sadece birkaç gün mü olmuştu? Hangi gündü? Pazartesi mi? Salı mıydı? Emin değildim. Yine de bilmeliydim, değil mi? Kapıya doğru baktım. Ailemi aramalıydim. Onlara güvende olduğumu söylemeliydim. Bunu şimdi yapmalı mıydım? Ya telefonun başında beni kaçıranların aramasını bekliyorlarsa?

Elim kapının üzerindeydi ve gözümü kırptım.

Ne zaman taşınmıştım?

Kolu çevirdim. Rook'un sesi boşluktan aktı.

"... buraya mı? ... Hayır, bilgiyi bana getirin... Tamam, harika. Görüşürüz o zaman."

Geri adım attım, kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim. Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Önerdiği banyoyu yapardım, *sonra* da ailemi aramak için telefonu kullanmak isterdim. Temizlenirken geçireceğim beş dakika bir şey değiştirmeyecekti.

...

Bir çığlıkla kendime geldim ve artık ılık olan banyo suyundan dışarı fırladım.

"Dally?" Kapının vurulması adıma eşlik etti. "İçeride her şey yolunda mı?"

Ayağa kalktım, su kenarlara sıçradı ve bir havluya uzandım. Onu vücuduma sararak dışarı çıktım. Bir kez daha aynadaki yansımamı gördüm. Kurumuş kan *hâlâ* yanağımdaydı ve ona baktım.

Rook adamın boynunu bükerken adamın boynunun kırılma sesi kafamın içinde yankılandı. Rook silahı ona doğrulttuğunda gözlerindeki bakış. Rook silahı ona doğrulttuğunda

Tetiği çektiğinde çıkardığı ses. Adamın kafasının arkasının nasıl patladığını. Kan gölü... kan... *kan*.

Yüksek ve tiz bir ses kulaklarıma ulaştı. Bir *çığlık*. *Kim çığlık atıyordu?*

Kapıya doğru döndüm ve aynada yüzümü gördüm. Ağzım açıldı. Gözlerim kocaman açılmıştı.

O bendim.

Çığlık atıyordum.

Banyo kapısı patlayarak açıldı ve bana doğru gelen adamla yüzleşmek için döndüm. Ellerimi kaldırarak onu uzaklaştırdım ve geriye doğru tökezledim, dudaklarımdan hala o doğaüstü çığlık dökölüyordu.

"Magdalena!" Adımı haykırdı. "Kes şunu."

Ama yapamadım. Tek görebildiğim vurduğu adamdı. Kan. *Beyni*. Yüzündeki dehşet ifadesi. Rook onu vurduğuunda silahın çıkardığı ses... ve *çığlık* attım.

Elleri benimkileri yakaladı, göğsüne doğru çekti ve orada sabitledi. "Magdalena!" Adımı tekrar söyledi.

"Onu sen öldürdün! *Onu vurdun!*" Çığlık attım. "*Mecburdum.*"

"Zaten . Onu öldürmene gerek yoktu."

"O zaten ölmüştü." Ellerimi bir eliyle sabitledi ve diğer elini yanağıma dokunmak için kaldırdı. "Beni dinle. Bizi öldürebilirdi... *seni* öldürebilirdi. Onu senin için göndermişlerdi. Fidyeye ödenmemişti. Seni ölüme götürüyordu."

"*Bunu bilemezsin!*" Çığlık attım.

"Bunu biliyorum! Kardeşim yetkililerle görüştü. Kaçırıldığınıza dair herhangi bir ihbar olmamış. Fidyeye talebiyle ilgili bir yardım talebi de olmamış."

"Hayır!" Başımı salladım. "Yalan söylüyorsun. Bunu yapmazlar."

"Yalan söylemem için ne sebep var?"

"Bu işte onlarla birliktesin. Bu planın bir parçası." Kurtulmaya çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı.

"*Onlar* yok. Hayatta kalan kişi ben onu yakalayamadan kaçtı."

"Sana inanmıyorum."

"Dally-"

"Hayır! *Sana inanmıyorum!*" Ellerimi çözdüm ve yanından geçip kapıdan dışarı fırladım.

Beni yakalamadan önce ana odanın zeminini yarılayamamıştım bile. Yüzüstü yere yığıldığımda hava ciğerlerimi terk etti, üzerimde ağır bir yük vardı. Bir el saçlarımı kavradı, başımı geriye doğru çekti ve ellerimi arkamda bükülmüş halde buldum.

"Sakinleşmeni istiyorum." Sesi alçaktı.

"Bırak beni." Kurtulmaya çalıştım. Tutuşunu sıkılaştırdı.

"Histerik davranıyorsun. Sakin ol amına koyayım."

"İnsanları *öldürüyorsun!*" Bu sözleri ona

tükürerek söyledim. "O zaman neden

ölmedin?"

Beni çevirdiğinde dünya dönüyordu. Ellerimin serbest kalmasını fırsat bilerek göğsüne vurdum ve ittim. Kıpırdamadı, geri bile sallanmadı, ama ben kuvvetin etkisiyle kendimi geriye doğru fırlattım.

beni itti. Tekrar üzerime gelmeden önce ayağa kalkmak için yarım şansım bile olmadı, büyük bir eli her iki bileğimi de sardı ve başımın üzerinde halıya doğru sabitledi. Onu üzerimden atmaya çalışarak eğilip doğruldum ama o kıpırdamadı. Bacakları kalçalarımı kavradı, vücudunun üst yarısı öne doğru eğildi, böylece ellerimi sıkıca yerinde tutabildi.

"Benimle kavga etmeyi bırak." Sesi sertti.

"Hayır. Bırak gideyim!"

"Dur *dedim!*"

"Yoksa ne olur? Beni de mi *vuracaksın?*"

OceanofPDF.com

Bölüm 22

ROOK

"Hayatımda bir kadını vurmak için hiç bu kadar istekli olmamıştım!" Kelimeleri nefesimin altında mırıldandım ama gözlerinin açılmasından beni duyduğunu tahmin ettim. Kurtulma çabasını iki katına çıkardı. "Seni vurmayacağım, Dal." Ama sözlerim paniklemesine engel olamadı.

İçimi çektim. *Bu* yüzden insanlardan uzak duruyordum, bu yüzden kurtarma işlerini asla kabul etmiyordum. Panik ve travma ile uğraşacak sabrım yoktu.

"Tanrı aşkına, *kes şunu*." Bileklerindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve diğer elimle çenesini yakalayarak onu hareketsiz kalmaya zorladım. "Bana bak." Kelimeleri havlayarak söyledim.

Gözleri sımsıkı kapalı, dudakları kıpırdıyor, sessizce bir şeyler söylüyordu. Bir tanrıya yalvarıyordu belki de? Kısa aralıklarla nefes alıyordu ve aldığı her nefeste, onu koruyan tek şeyin sarıldığı havlu olduğunu biliyordum. Hâlâ yerinde duruyor olması bile bir mucizeydi.

"Dally!" Adını haykırdım ama hiçbir etkisi olmadı. O çoktan gitmişti, gözünün önünde birini öldürdüğümü, onu öldürebileceğimi hatırlayamayacak kadar kendini kaybetmişti.

Ve yapabilirim. Yeterince kolay olurdu. Bunu yapmak için silaha bile ihtiyacım yoktu. Hayatımı kolaylaştıracağı kesin.

"Magdalena." Sesimi yumuşattım. "Dally, seni incitmek istemiyorum. Lütfen çırpınmayı bırak. Eğer böyle devam edersen, birileri araştırmak için buraya gelecek ve ben de bunu açıklayamayacağım. İstedğin bu mu? Şu anda dikkatlerin üzerimize çekilmesini mi istiyorsun? Bizi yakalayan adamın hala buralarda olup olmadığını öğrenmeden önce mi?"

Belden aşağı bir vuruştı. Onun peşinden gelmesi için küçük bir risk *vardı*. Bu işverenin ne istediğine bağlıydı ve önce temas kurup talimat alması gerekiyordu. Ama onunla birlikte olmamın en azından şimdilik caydırıcı olacağını umuyordum. Yeniden toparlanması, sahip olduğumu fark ettiği becerilere uyum sağlamak için oyununu yeniden düşünmesi gerekecekti.

Gözleri birden açıldı ve benimkilerle buluştu. Bir saniye sonra başıyla küçük bir selam verdi.

"Şimdi kalkmana izin vereceğim. İyi misin?" Onu tuttuğum yerden bıraktım. ve hemen altımdan kurtuldu. Onu bıraktım. Ayağa kalktı, gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

"Bizi bulacağına gerçekten inanmıyor musun?"

Yarım bir omuz silktim. "Söylemesi zor. Ödemeye degecekse yapabilir. Zaten iki adamını kaybetti. Kendi hayatını riske atmak istemeyebilir."

Elini kaldırarak vücudunu saran havluyu tuttu. "Ama ya o-?" Kapıya sert bir vuruş onu susturdu.

"Oda servisi!"

Kaşlarımı çattım ve kapıya doğru dönerken kolunu yakaladım. "Sessiz ol."

"Ama bu oda servisi."

"Öyle mi?" Belki aşırı paranoyakça davranıyordum ama riske .

Konuşmak için ağzını açtı ve ben hızla hareket ederek elimi kaldırdım ve

Avucumu ağzının üzerine koydum. Başımı salladım.

"Sessiz ol," diye mırıldandım.

Bana ters ters baktı. Onu kapının yanındaki duvara doğru yönlendirdim ve yakınına eğildim. "Kıpırdama ve sessiz ol."

Kapıya bir kez daha vuruldu ve Dally yerinden sıçradı. "*Oda servisi!*"

Ondan uzaklaştım ve elimi yavaşça indirdim. Yutkundum, onun Dili dudaklarında geziniyordu ama ne konuşuyor ne de hareket ediyordu. Döndüm, gömleğimi çıkardım, sonra silahı kanepenin üzerine bıraktığım yerden aldım, pantolonumun arkasına soktum ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı aralıktan bakabilecek kadar açtım, açılmaması için ayağımı kapıya sıkıca bastırdım. Diğer elimi sırtımdaki silahın kabzasına doladım.

Kapının ardındaki adam beni görünce gülümsedi. "Ben de bunu mutfığa geri götürmek üzereydim. Oda servisi mi istediniz, efendim?"

"Evet, özür dilerim. Duş almak üzereydim. Oraya bırak, ben alırım. birazdan." Kapıyı kapatmaya başladım.

"Efendim, bekleyin. Sizin için bir paket teslim edildi." Eğildi, ben de gerildim, silahımı sıkıca kavradım ve emniyetini gevşettim, ama ellerinin arasında küçük bir paketle doğruldu. "Matthew... resepsiyonda mı? Doğruca yukarı getirilmesini istediğinizi söyledi."

"Teşekkürler." Almak için bir harekette . "Arabaya koy." "Emin misiniz, efendim?"

"Olumlu. Teşekkürler. Gitmem gerek. Duş çalışıyor."

"Doğru, evet, efendim. Özür dilerim efendim." Paketi yere bıraktı ve

el arabasını kapıya yaklaştırdı. "Buraya bırakıyorum."

"Teşekkürler." Kapıyı kapattım ve üzerine yaslanıp dinlemeye başladım.

"Ne?" Parmağımı dudaklarıma bastırdım ve Dally konuşmayı kesti.

"Yatak odasına git," diye fısıldadım, "ve kapıyı kapat." Eğer yanılıyorsam ve otel üniforması giymiş adam bir çalışan değilse, o zaman ateş edilmeden önce onun yoldan çekilmesini istiyordum.

Beni şaşırtarak tartışmadı. Bunun yerine odanın diğer ucuna doğru süzüldü, yatak odasının kapısından içeri süzüldü ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Olduğum yerde kaldım ve otuza kadar saydım. Hiçbir şey olmayınca uzandım ve kapıyı hafifçe araladım. Orada kimse yoktu. Oda servisi arabası bıraktığı yerdeydi, paket de üstünde duruyordu. Elimde silah, dışarı eğildim ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Boş ve sessizdi. Silahı yukarı kaldırarak servis arabasının üzerine örtülmüş masa örtüsünü bir kenara çektim ve altını kontrol ettim.

Bir tetikçinin hedefine ulaşabilmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmüştüm ve kendini servis arabasının altına sıkıştırarak kadar küçültmek olasılık dışı değildi. Ama açıktı. Altında tabaklar ve gümüş takımlardan başka bir şey yoktu. Verdiğim siparişi tam olarak görebilmek için servis tepsilerinden birinin kapağını açtım. Kapağı tekrar kapatarak pakete baktım. Kardeşimin büyük ve kalın el yazısı netti ve beni tutan gerginlik biraz azaldı.

Bir elimi arabanın çubuğuna dolayarak arabayı içeri çektim, kapının kilitli olduğundan emin oldum ve yatak odasına götürdüm. Dally yatağın kenarına oturmuş, bornozuna sarınmış, gözleri kapıda, küçük bir tırnağını kemiriyordu. İçeri girdiğimde ayağa fırladı.

"Yemek." El arabasına el salladım. "Yumulun. Ben duş alacağım." El arabasının üstündeki paketi aldım ve yatağın üzerine attım. "Kapıyı *kimseye* açma. Biri kapıyı çalarsa konuşma bile. Gel ve beni al." Kapının yanında durakladım. "Kaçmayacağına güvenebilir miyim?"

Hiç tereddüt etmedi. "Kaçmayacağım. Özür dilerim. Panikledim. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Paniklemeseydin daha çok endişelenirdim. Daha önce de Çok. Yiyecek bir şeyler alın. Çay, kahve ve meyve suyu da söyledim. Temizlendikten sonra konuşuruz, tamam mı?"

Başını salladı ve arabaya doğru ilerledi. Ben olduğum yerde kaldım ve bir saniye bekledi, sonra döndü.

"Rook?" Kapıdan içeri adımımı atarken sesi beni durdurdu. Tekrar ona baktım. "Teşekkür ederim."

Başımı öne eğdim. "Henüz net değiliz. Ama olacağız." Kapıyı yavaşça arkamdan kapattım ve banyoya girdim.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşun altında durdum, başımı arkaya eğdim. ve gözlerim kapalı, suyun beni yıkamasına izin verdim. Dally polise şikâyetle bulunmak isteyecekti ve benim de onu bunu yapmaması için ikna etmem gerekiyordu. Yıkanırken aklımın bir köşesinde bu vardı.

Konteynırdaki fidyecinin kafasına sıktığım kurşunun geri sonucu cildime bulaşan kan, duruladığım suyu pembeye çevirdi. Ellerimi ovma için birkaç dakika ayırdım ve zihnimde tüm kurbanlarımdan kanını gördüm. Bıraktıktan sonra bunun üstesinden geldiğimi, vicdanımla sürekli savaşmayı bıraktığımı düşünmüştüm ama her şeyi geri getirmek için ellerimde başka bir ölüm olması yetti.

Yumuşak bir ses başımı kaldırmama neden oldu ve Dally kapıdan içeri girerken arkamı döndüm. Gözlerimi yakalayarak dondu kaldı ve ben de yavaşça uzanıp duşu kapattım ve ısıtılmalı raydan havluyu aldım. Havluyu kalçalarımın sarışımı ve duştan çıkışımı izledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ve dudaklarını ısırdı.

"Ben... sana bir bornoz getirdim." Bir elini kaldırarak yumuşak beyaz kumaşı kavradı.

Ondan aldım. "Teşekkür ederim. Sen diğer odaya geç. Ben birazdan geleceğim."

Dally yatağın ortasına kıvrılmıştı, kucağında bir tabak yemek vardı. Saçlarını başının tepesinde gelişigüzel bir şekilde düğümlemişti ve bir ekmeği kemiriyordu. Ben içeri girdiğimde gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı.

"Kardeşimi arayacağım ve birkaç bilgi alacağım. Şansımız yaver giderse yarın buradan çıkmış oluruz ve sen de evine gidebilirsin." Ben konuşurken, onun yanından koliye uzandım ve ambalaj bandını yırttım. İçinde bir cep telefonu ve çeşitli değerlerde bir yığın banknot vardı.

Parayı bir kenara bırakıp cep telefonumu çalıştırdım ve ağabeyimin numarasını tuşladım. Bishop bağlanır bağlanmaz cevap verdi.

"Knight'la konuştum. Ne oldu lan?" Kimin aradığını söylememe fırsat vermedi.

"Sana bahsettiğim şu randevu mu? Bir kaçırma ve fidye olayına dönüştü." Dally'ye bir bakış attım ve oturma odasındaki telefona cevap verdim.

İç çekti. "Ne oluyor, Rook? Ne oldu da

Oyun

mu?"

"*Oynuy*

orum."

"Sadece *sen* denemeden bir şeylere bulaşabilirsin. Bana ne olduğunu anlat."

Ona her şeyi anlattım; Dally'yi almamdan, akşam yemeğine ve kaçırma olayının arkasındaki adamlar hakkında bildiğim her şeye kadar. "Sanırım muhtemelen kiralık paralı askerler. Adam kaçırmanın her zamanki işleri olup olmadığından emin değilim. Öldürdüğüm ikisi çok gergindi ama üçüncüsü... o profesyonel. Tekrar denemeyeceğine ikna olmadım. Eğer para yeterince iyiyse. İki adamını öldürmem umurunda değil gibiydi. Onlar top . Dally, ona Rushka dediklerini düşündüğünü söylüyor."

"Senin mi yoksa kızın mı peşindeydi?"

"Kesinlikle o. Ona bir fidye talebi kaydettirmişler."

"Knight, polis raporu tutulduğuna dair bir kanıt bulamadığını söyledi. Bunu yetkililere hiç iletmediklerini varsayabiliriz. Siz kaçmadan önce kaydı gönderdiklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Yaptıklarından oldukça eminim. Tahmin etmem gerekirse, ailesinin reddettiğini ve riskleri arttırmak üzere olduklarını söyleyebilirim."

"Bunun arkasında kimin ya da neden olabileceğine dair bir fikri var mı?"

"Hayır, hiçbir şey. O bu işte masum." "Ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Berbat oldukları ve ona kötü bir el dağıtıldığı mı demek istiyorsun? ebeveyn oyununda?"

Bishop kıkırdadı. "Evet, onun dışında."

"Erkek kardeşi finans sektöründe. Annem ve babam pek bir şey yapmıyor."

günler. Emekli oldu sanırım ama annesi avukattı. Erkek kardeşi de babasının kariyerini takip etti."

"Tamam, Knight onların neye bulaştıklarını görebilmeli. Belki orada bir şey vardır. İçlerinden biri bir yeraltı örgütü patronunun para kaybetmesine neden olmuş olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu işe aldığımda onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum...." Durdum, düşündüm. "Lokantada sana gösterdiğim adamı hatırlıyor musun? Buluşması gereken kişi olduğunu düşündüğüm adamı?"

"Evet."

"Bence o da işin içinde olabilir. Onu olay yerinde görmedim ama bunun bir tuzak olduğundan ve kapkaçın kız yemeğe *gitmeden önce* gerçekleşmesi gerektiğinden eminim."

"Bu mantıklı. İlanı nasıl buldu?"

"Ev arkadaşı birini tutmasını önerdi ve ona verdi." "Hmmm. Başlamak için iyi bir yer. Senin kız onu ne kadar iyi tanıyor?" "O benim kızım değil ve arkadaşını sorduğumda inkar etti ve anaokulundan beri arkadaş olduklarını söyledi."

"Arkadaşlıklar satın alınabilir."

"Knight'ın onu araştırmasını ve ne bulabileceğine bakmasını istiyorum."

"Neden? Bu bir iş değil, Rook. Kızı dışarı çıkardın. Şimdi onu evine götür ve uzaklaş. Bu seni ilgilendirmez."

" sayılır, değil mi? *Beni* de yakaladılar. Bu da onu benim iş."

"Yani kişisel mi?" "Onun gibi bir şey."

"Ne zamandan beri duygularının yoluna çıkmasına izin veriyorsun?"

"Ne duygusu? Beni zorla yoldan çıkardılar ve arabamı mahvettiler. O arabayı çok seviyorum."

"Başka bir tane alabilirsin."

"Konu bu değil."

"Hayır, asıl mesele kızı evine gönderip çekip gitmen, bu işe daha fazla bulaşmaman. Emekli oldun, unuttun mu?"

"Siktir git, Bish."

Ağabeyim kahkahalarla güldü. "Peki, tamam. Ne zaman evde olacaksın?"

"Yarın. Bir arabaya ihtiyacım olacak."

"Senin için bir tane ayarlayacağım." Bir an sessizliğe gömüldü. "Aslında Knight senden çok uzakta değil. Sabah uğrayıp seni almasını sağlarım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kaza yerine gidip rapor eden olmuş mu diye bakabilir misiniz? Silahım sürücü kapısına sıkışmıştı. Kaza yaptığımızda ona ulaşamadım."

"Lisanslı mı?"

"Tamamen yasal. Ama ben bunu çok *seviyorum*."

Homurdandı. "En tuhaf şeylere karşı bağlılık geliştiriyorsun."

"Öyle ... Tamam, ben gidiyorum. Dally'nin oda arkadaşıyla ilgili bilgileri sana gönderirim."

"Dally? Bu oldukça samimi görünüyor. Bu işe karışmadığına *emin* misin? Rook?" Ağabeyimin sesindeki endişe çok açıktı.

"İki gündür o kızla ve adı da ağız dolusu, hepsi bu. Onu öpmedim bile."

Siktiğimin yalancısı.

Bu sayılmaz. İlki ailesi için bir gösteriydi, ikincisi ise paniklediği içindi. Diğerleri ise onu tuzağa düşürülmekten ve muhtemelen öldürülmekten uzaklaştırmak içindi.

O zaman neden dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorsun?

Bu düşünceyi . "Ben gidiyorum. Yarın görüşürüz." "Tamam, kardeşim. Kendine iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Bağlantıyı kestim, sonra süitin telefonunu aldım ve resepsiyonu aradım. "Merhaba. Kuru temizleme servisi ayarlayabilir misiniz?"

"Elbette efendim. Yukarıya birini göndereceğiz."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve yatak odasına geri döndüm. "Kıyafetlerin nerede? Gelip onları alması için bir temizlik şirketi ayarladım." Odanın bir köşesindeki düzgün giysi yığınına işaret etti. Onları topladım, benimkileri de ekledim ve ana odaya götürdüm.

Birkaç dakika sonra kapıya hafifçe vuruldu. Kapıyı açtım, üniformalı bir kadının elinde keten bir çantayla beklediğini gördüm ve giysileri çantaya . "Teşekkürler, tatlım." Ona katlanmış bir yüz dolarlık banknot uzattım. "Onları en kısa zamanda bana geri getirebilir misin?"

"Teşekkür ederim, tabii ki efendim!" Parayı aldı, bana gülümsedi ve uzaklaştı.

Kapıyı kilitledim, sonra yatak odasına döndüm. "Bana bir şey bıraktın mı?" Servis arabasına doğru ilerleyerek sordum.

Dally kupasına doğru sessizce güldü. "Çok."

Bir tabak yemek yığdım, sonra yatağın kenarına çöktüm. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Olanlara hâlâ inanamıyorum. Birinin bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Bunun arkasında yüzlerce neden olabilir. Nelerden emin olduğumuzu bulmamız ve bize bir neden gösterebilecek herhangi bir şeyin öne çıkıp çıkmadığına bakmamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Eminim süitte bir yerlerde not defteri ve kalem vardır. Bir isim listesiyle başlayacağız - aile üyeleriniz ve kin besleyebileceğini düşündüğünüz herkes."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

MAGDALENA

Birinin beni kaçırmak ve fidye için alıkoymak için *para ödediği* düşüncesi midemin çukurunda ağır bir yük gibiydi. Ne tür bir insan bunu yapabilirdi? Daha da önemlisi, tanıdığımız biri miydi? Bir aile dostu mu? Ve neden ben? Kız kardeşim çok daha iyi bir hedef olabilirdi - bir ailesi, küçük çocukları ve onu bulmak için dünyanın altını üstüne getireceğinden emin olduğum bir kocası vardı.

Kimsem yoktu.

Küçücük bir arkadaş çevrem vardı ve hiçbirinin istedikleri kadar parası yoktu. Ailemin en popüler çocuğu değildim ve yıllar boyunca sahip oldukları ve yönettikleri işlerin hiçbirisiyle ilgim yoktu. Rook'a müşterilerinin kim olduğunu bile söyleyemezdim.

İşimiz bittiğinde potansiyel deneklerin listesi kısaydı.

Ben, kız kardeşim, erkek kardeşim, ailem. Bu isimlerin altında Rook, kız kardeşimin kocası ve çocuklarının yanı sıra oda arkadaşımı da listelemişti.

"Peki ya kız arkadaşlar?"

"Fraser'ın aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ailemizin evine bir kız getirdiğini hiç sanmıyorum."

"Chantelle adında birinden bahsetmiştin."

"Ah... onunla birkaç ay çıktı. Onun hakkında tek bildiğim

"Bunu haklı çıkarmaya *ihtiyacım* yok, sevgilim. Sana değil, kimseye değil. Ben ne yaptıysam

yaptım ve bu işte son derece iyiydim. Öyle olmasaydım, burada oturup bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Sence yıllarını bu iş için harcadığın gerçeğini onaylamalı mıyım?
... ne yaptın?"

"Şey..." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir teşekkür hiç de fena olmazdı. Ne de olsa hayatını kurtardım ve seni güvenli bir yere götürdüm."

İşin sinir bozucu tarafı, *haklıydı* ve yüzündeki gülümsemeden Bunu biliyordu. İnsanların başkalarını öldürtmek için *para ödediği* bir dünyayı anlayamıyordum. Belki de yüzümde bir şey vardı, çünkü iç çekti ve tabağını yere koydu.

"İdeal bir dünyada benim gibi insanların varlığından *asla* haberin olmazdı," dedi yumuşak bir sesle. "Senin gibi insanlar benimki gibi bir karanlığın onlara dokunmasına izin vermemeliydi." Ayağa kalktı. "Biraz uyu. Yarın sağ salim evine dönmüş olacaksın ve normal hayatına geri dönebilirsin."

"Peki ya kaçan kişi? Tekrar deneyecek mi?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Her şey kontrolüm altında. Onu bir daha asla görmeyeceksin."

Ve garip bir şekilde ona inandım.

Daha gözlerimi açmadan kendimi yataktan dışarı attım, kalbim küt küt atıyordu ve nefesim kulaklarımda çınlıyordu. Uyanık olmakla uyumak arasındaki o saniyede, gördüğüm rüyanın gerçek olup olmadığından emin değildim ve Rook'un yatak odasının kapısının ardında olduğunu bilmem gerekiyordu. Hayatta olduğunu. Kaçıran kişi bizi bulup onu öldürmemişti.

Kapıyı fırlatıp açtım. Duvara çarptı ve bana doğru geri döndü.

"Rook?" Bağırışım çılgıncaydı.

Kanepeden bir figür kalktı, sadece pencereden giren ay ışığının aydınlattığı bir gölge. "Her şey yolunda mı?" Kendimi ona doğru attığımda kelimeler bir homurtuyla sona erdi. "Ne oldu? Neyin var?"

"Kan vardı. Sen ölmüştün. Seni vurdu.... *Kan* vardı. Burada olduğunu sandım... bizi bulduğunu. Seni *öldürdüğünü*."

"Hey." Kolunu bana doladı ve ona sarıldım, yüzümü gömdüm. göğsüne yasladı. "Burada kimse yok."

"O kadar gerçekti ki," diye fısıldadım. "Silah sesini duydum, kanı gördüm. *Kokusunu* alabiliyordum. Sonra beni izlerken gördü ve üzerime geldi. Kaçtım... ama kaçamadım. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Ve seni orada yatarken görebiliyordum, gözlerin doğrudan bana bakıyordu... ve *kan*... oh Tanrım, çok fazla kan." Sesim yükseldi.

"Rüya görüyordun. Burada başka kimse yok." İki parmağını çenemin altına koyarak başımı geriye doğru eğdi. "Güvendesin Dal. Kimsenin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim."

"Ama sen ölmüştün." Onun soğuk ve cansız görüntüsü zihnimi tekrar doldurduğunda gözyaşlarım kabardı, yanaklarımdan aşağı döküldü. "Rook, sen *ölmüştün*."

Elimi tuttu ve çenesine doğru kaldırdı. "Ben ölmedim. Bunu hissediyor musun? Sıcaklığı? Bu sadece bir rüyaydı. Ben ölmedim ve kimse senin için gelmiyor."

"Ama-"

Başparmağı yanağımda gezinerek gözyaşlarımı sildi. "Dally, dur."

Ona baktım, durduramadığım gözyaşlarım yüzünden yüzü bulanıklaşmıştı. İç çekti ve başını eğdi.

"Ölü bir adam bunu yapabilir mi?" diye fısıldadı ve beni öptü.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

ROOK

Onu öpmek, ona dokunmak, onu ailesine teslim edene kadar kesinlikle gerekli olan etkileşim dışında herhangi bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu. Aramıza biraz mesafe koymaya, onun sunduğu cazibeyi görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama gözlerindeki mutlak dehşet, sesinin titremesi ve yanaklarından süzülen yaşlar içindeki bir şeye ulaştı. Uzun zaman önce öldürdüğümü sandığım bir şeye.

Onu öptüm çünkü konteynırda olduğu gibi bir bağı ihtiyacı vardı. Onu öptüm çünkü yalnız olmadığına, ölmediğime dair bir kanıt ihtiyacı vardı. Ağlamasını durdurmak için onu öptüm. Onu uyanık olduğunu ve hala rüya görmediğini teyit etmek için öptüm.

Ama dudakları benimkilerin altından ayrıldı.

Ve sonra onu öptüm çünkü duramadım.

Çenemdeki eli hareket etti ve kollarını boynuma dolayabilmek için aşağı indi. Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım, onu daha yakına çektim ve dilimin dudaklarının arasından kaymasına izin verdim. Elleri saçlarıma gitti, başımı daha da aşağı çekerek dudaklarımı onunkilere daha sert bastırdı.

Belini sıktım, elimin kalçasına kaymasına izin verdim, bornozunu kapalı tutan kemerin çizgisini takip ettim ve düğümün üzerinde gezindim.

Durmak zorundaydım. İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Sadece bir öpücüktü. Onu sakinleştirecek bir öpücük... ama yine de parmaklarım kemeri gevşetti, açtı ve elim içeri kayarak onun sıcak tenini buldu.

Ağızıma karşı yumuşak bir şekilde iç çekti ama beni durdurmadı. Ben de kopmadım. Parmak uçlarım göğsünün kıvrımını bulana kadar avucumun karnının üzerinde kaymasına izin verdim ve sonra başımı kaldırmak için kendimi zorladım.

"Dally...bu durmalı."

Başını iki yana salladı. "Beni tekrar öp."

"Dal... sevgilim..." Tekrar denedim.

Cevap vermedi. Bunun yerine, ağızımı tekrar kendi ağızıyla buluşturmak için eğildi.

ve ben... savaşmayı bıraktım. Elleri saçlarımdan ayrıldı, boynumdan, kollarımdan aşağı indi ve bornozumu kapalı tutan kemeri buldu. Tereddüt etti, ağızını benimkinden çekti ve bana baktı.

Bir elimi kaldırdım, parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Yatağına dön. Sadece bir öpücüktü. Daha fazlasına dönüşmesine gerek yok."

Gözleri tuttu, dili parmağımı yalamak için dışarı çıktı ve aletimi sertleştirdi.

Sikeyim.

Kendimi lanet bir ergen gibi hissediyordum, sonsuza dek yaşamadığım baş döndürücü bir ihtiyaçla doluydum, ama *daha* yaşlı, *daha bilge*, bir parçam beni yavaşlamam için uyardı. Sınırlarını zorlamak, durmam için yalvarmak istiyordum. Bana yapmamamız gerektiğini söylemesini istedim. Onu sikmem için bana yalvarmasını istiyordum... Kendimi amına gömmek istiyordum... Boşaldığını duymak istiyordum.

Parmaklarım dudaklarını okşadı, çenesi boyunca ilerledi, başının arkasından dolandı ve saçlarına dolandı. Başını geriye doğru çektim. "Bana durmamı söyle."

Talebim sertti.

"Durmanı istemiyorum."

Sikeyim.

"Ne dediğini bilmiyorsun."

Yanıt olarak bir elini indirdi ve göğsünün altında duran benimkini örttü. "Ne söylediğimi biliyorum. Beni öpmeni istiyorum." Parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı, kaldırdı ve avucumu göğsünün üzerine yerleştirdi. Meme ucu dokunuşumun altında boncuk boncuk oldu. "*Lütfen*, Rook."

Bu fısıltılı yalvarış beni mahvetti ve başımı eğip tekrar ağzına girerek onu kanepeye doğru ittim. Bacakları kanepeye çarpıp geriye yuvarlandığında, ben de onu takip ettim. Ağzımı onunkinden çektim, boğazından aşağıya doğru bir yol öptüm, dudaklarım meme ucunu bulana kadar bornozunun kumaşını vücudundan uzaklaştırdım. Ağzıma almadan önce sertleşmiş tepenin etrafında bir daire çizdiğimde omzumu tuttu.

Bunu yapmamalıydım. Ona dokunmamalıydım. Şoktaydı.

Hâlâ son birkaç günün olaylarını değerlendiriyorum.

Ne yaptığını biliyor, diye karşı çıktı beynimin diğer kısmı. İsteddiği zaman dur diyebilir. Ona durmasını söyledin ve o reddetti.

Önemli değil. Yapmamalı-

Sikeyim.

Parmakları bedenlerimizin arasına, bornozumun açıklığına girdi ve aletimin etrafında kıvrıldı, sahip olduğum son direnci parçaladı. Başımı kaldırdım, ağzını aradım ve onu tekrar öptüm. Dudakları benimkilerin altında açıldı ve dilimi onunkiler boyunca gezdirdim.

Öpüşmemiz hararetlendi, dişler dudakları ısırды, diller düello etti ve o

Vücudu benimkinin altında hareket etti, bacaklarını ayırdı, böylece uyluklarının arasına yerleşebildim. Aletimin üzerindeki eli aşağı yukarı hareket ediyordu ve ben ağzına doğru inliyordum.

"Dally, bunu yapamayız." Onun mantıklı düşünmesini sağlamak için son bir yarım ağız girişimde bulundum. Olanları durdurmam gerektiğine *kendimi* ikna etmek için.

Onun yanıtı sikimi sıkma ve bir bacağı kaldırıp kalçalarım dolamak oldu, böylece ıslaklığını, sıcaklığını, *uyarılmışlığını* kalçamda hissedinceye kadar beni kendine çekebildi. Kendimi onun içine gömmeye, açıkça sunduğu şeyi almaya hazırdım ki kendimi yakaladım ve geri çektim.

"Prezervatifim yok."

Bana tekrar uzandı, ben de geri çekildim.

"Dally... Sevgilim, hayır."

"Ama-"

"İkimizin de koruması yok." Vücudunun aşağısını, göğüslerini, kaburgalarını ve karnını öpmekten kendimi alıkoyamadım. Dilim göbeğinin etrafında dolaştı ve sonra bacaklarının arasına girdim. "Ama bu başka şeyler yapamayacağımız anlamına gelmiyor," diye fısıldadım, başımı eğdim ve amının dikişi boyunca yaladım.

Yumuşak bir nefes alıp verdi. Dudaklarım klitorisinin üzerine kapanıp emdiğinde iniltiye dönüşen bir nefes. Elleri saçlarıma indi, kafa derime doğru kıvrıldı, bacakları kalktı, dilimin altında kıvrılırken daha geniş açıldı.

Parmaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdirdim, elimi bacağının etrafına sardım ve omzumun üzerine gelene kadar kaldırdım.

Ağızıyla onun ıslak, istekli bedeniyle alay ediyordu.

"Rook." Vücudu altımda sarsılırken ismim dudaklarından dökülen kırık bir iniltiydi.

Biraz yükseldim, böylece ona bakabildim, yayılma şekline hayran kaldım. Bacaklarını dar kanepede olabildiğince açmıştı. Dilimin ucunu önce etrafında, sonra da klitorisinin üzerinde gezdirdim ve saçımdaki parmaklar sıkıştı.

" gibi mi? Buna ne dersin?" Pozisyonumu değiştirdim ve parmaklarımı Bir eliyle onu araladı, sonra ortaya çıkardığım hassas ete hafifçe üfledi. Kalçaları sarsıldı.

Gülümsedim ve başımı eğip dilimi dış dudaklarında gezdirdim. önce birini, sonra diğerini ağızıma aldım. Bir parmağımla klitorisinin etrafında bir daire çizdim, yaklaştım ama tam olarak dokunmadım. Dilim parmağıma katıldı, okşadı, ovuşturdu, hıçkırana ve dikkatimi klitorisine çekmek için eğilene kadar onu emdi.

Onu görmezden geldim, dilimi içine sokana kadar yaladım. Ellerim kıcının altından kaydı ve kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece yüzümü amına gömebildim, dilimi içeri ve dışarı sürdüm. O çırpınırken, inerken ve yalvarırken dilimle tadına bakıyordum.

"Çok yakınım... çok yakınım..." Dilimi kovalarken sözcükler inlemeler ve pantolonla karışık bir yalvarış gibiydi. "Lütfen, Rook. *Lütfen.*"

Onun yalvarışlarını duymak beni daha da sertleştirdi ve evdeki yatağında, benim için kendisiyle oynarken sikim için yalvardığı kısa bir görüntü geldi aklıma.

Uzandım ve elini yakalayıp saçlarımdan çektim. "Kendine dokun."

Talebi tekrarlamama gerek kalmadı, parmakları klitorisini buldu ve

Neredeyse konuşmamı bitirmeden önce etrafına sürtünmeye başladı. Bir süre onu izledim, kullandığı şekli ve hızı not ettim, daha sonrası için dosyaladım, sonra başımı eğdim, dilimi oyununa ekledim ve yavaşça bir ... sonra iki parmağımı içine soktum. Islaktı, *hazırdı*, vücudu klitorisinin uyarılmasından neredeyse titreşiyordu ve uçurumun kenarına düşmesi için parmaklarımla üç veya dört pompalamadan fazlası gerekmedi.

Beni itmeye, sarsılırken onu yalamamı engellemeye çalıştı, ben de bir elimle karnına bastırarak onu sabit tuttum, böylece orgazmının izlerini yalayarak yok edebilecektim.

Başımı çevirdim ve kalçasına bir öpücük kondurdum. "Rahatına bak sevgilim. Henüz işimiz bitmedi."

Onu yatak odasına götürüp yatağa yatırdığımda ve yorganı üzerine çektiğimde Dally derin bir uykuya dalmıştı. Uyanmadığından emin olmak için bir saniye bekledim, sonra kapıdan geçip ana oturma odasına girdim. Saat sabahın altısıydı ve otelin kuru temizlemeyi kapının önüne bırakacağını bildiren bir mesaj almıştım. Elbette oradaydı, şeffaf bir paket içinde beni bekliyordu. Aldım, içeri götürdüm ve açtım.

Hızlı bir duş aldım, oda servisinden kahve sipariş ettim ve gelmeden önce giyindim. Saat altı buçukta cep telefonum gelen bir aramayla titreşti. Bağladım.

"Rook." Küçük kardeşim Knight beni selamladı. "Ben lobideyim. Gitmeye hazır mısın?"

"Plan değişti. Yukarı gel." Ona kat ve oda numarasını verdim ve telefonu kapattım.

Birkaç dakika sonra kapıdaydı. Bir parmağımı dudaklarıma bastırdım ve onu içeri buyur ettim. "Hâlâ uyuyor. Sesini alçalt. Onu uyandırmak istemiyorum."

"Onu yordun, değil mi?" Knight yanımdan geçip kanepeye uzanırken sesi eğlence doluydu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Masadan kahvemi aldım ve bir yudum içtim.

"Bir dahaki sefere boğazını çiğneme oyuncağı olarak kullanmamasını söylemek isteyebilirsin, o zaman... *eğer* niyetin onu becerdiğin gerçeğini bir sır olarak saklamaksa." Kendi boğazının kenarına dokundu ve bana sırtıttı. "Gırtlak için biraz yaşlı değil misin?"

Boğazımın yan tarafına dokunma dürtüsüne direnerek enseme ovuşturdum. "Önemli değil. Onu eve götürmen gerekiyor."

" mi? *Seni* almaya geldim, değil mi?"

"Kiralık bir ev bulacağım. Onu ailesinin evine geri götür, dairesine *değil*."

"Neden onu götürmüyorsun?"

"Geri dönüp nerede tutulduğumuza dair biraz araştırma yapmak istiyorum. Ayrıca her şeyin temizlendiğinden emin olmam gerekiyor."

Knight iç çekti. "Rook, *neden*? Senin orada olman bir hataydı. Onlar peşindeyim."

"DNA'her yerde. Bishop'ı benimle buluşmaya çağıracağım ve cesetlerden kurtulacağız... *eğer* kaçıran kişi çoktan oraya dönmediyse. Ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Rook-"

"Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayın. Eğer yetkililer yeri bulursa ve

ve bana bağlarsa, daha mahkemeye bile çıkmadan boku yerim. Bunun olmasını göze alamam."

Kardeşim yavaşça başını salladı. "Bunu anlıyorum ama belki de oraya kendin gitmek yerine Bishop'un organize etmesine izin vermelisin."

"Düzgün yapıldığından emin olmak istiyorum." "Sen tam bir kontrol manyağısın."

Omuz silktim. "Ne istiyorsun?"

"Anlamı yok. Başka kahve var mı?"

"Oda servisinden bir kap sipariş ettim. Masanın üzerinde. . Biraz da Dall'a bırak-" Sözümü kestim ama Knight bana bir bakış attı.

"Şimdiden lakap takma aşamasına mı geldin kardeşim?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır." Boş bardağımı yere bırakıp ceketimi aldım. "Bana silah getirdin mi?"

Knight bana gözlerini devirdi ve ceketinin içine uzandı. Geri çıkardığında elinde bir Sig Sauer P320 vardı. "En sevdiğin silah olmadığını biliyorum ama eve dönene kadar yeterli."

Silahı ondan aldım ve şarjörü kontrol ettim. "Gangster tarzı pantolonumun içine mi sokmam gerekiyor, yoksa bana bir kılıf mı getirdin?"

İçini çekti, ayağa kalktı ve ceketini silkti. "Tamam, al Benim. Bu hikâyede gangster *ben olacağım*." Omuz kılıfını çıkardı, silahını çıkardı, kanepede yanına koydu ve bana uzattı.

Boyutunu ayarladım ve üzerine çizdim, silahı yerine yerleştirdim, sonra çektim ceketimi üstüme geçirdim. "Eminim arabada yedekleri vardır."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Elbette var. Planın nedir?"

"Onu eve götürün. Güvende olduğundan emin ol. Hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren."

ailesi, arkadaşları ve potansiyel işveren olarak işaretlenebilecek herkes."

"Gerçekten bunun bırakmayacak mısın?"

"Siktir, hayır."

OceanofPDF.com

Bölüm 25

MAGDALENA

Bir süre daha uykuya tutunmak için yorganın altına daha da gömüldüm. Sıcaktım, rahattım ve... gözlerim açıldı.

Oh... aman... tanrım!

Gecenin yarısında Rook'la oynaşmıştım. Daha doğrusu, bana yaşattığı orgazmların sayısını unutana kadar ağzını klitorisime yapıştırarak saatler geçirmişti.

Karnımın üzerine yuvarlandım ve yüzümü yastığa gömdüm.

Kendimi onun kollarına atmıştım. Hayır demeye çalıştı ama ben kabul etmedim. Ben uyuduktan sonra beni yatak odasına götürmeden ve suç mahallini boşaltmadan önce ne kadar beklemişti?

İnledim, ses yastık tarafından boğuldu. Onunla nasıl yüzleşecektim?

Belki de gitme vakti gelene kadar yatak odasında kalmalıyım? Acaba Bu yanına kâr mı kalacak?

Sırt üstü uzandım ve tavana baktım.

Bu işe yaramaz. Kalkıp kıyafetlerimizin iade edilip edilmediğine bakmam gerekiyordu.

Doğrulup kapıya baktım.

Oraya git. Dün gece özel bir şey yokmuş gibi davran.

bahseder. Sanki orgazmlarınız sonsuz yaşamın anahtarıymış gibi, ilk kez biri size ziyafet çekiyormuş gibi davranmayın.

Yine de Tanrı'yı görmeni sağladı.

Böyle şeyler düşünme!

Bacaklarımı yataktan aşağı salladım ve ayağa kalktım. Bacaklarım titreyerek beni önceki geceye geri götürdü. Yanaklarım kızardı ve bir nefes aldım.

Kendinizi kontrol edin.

Duştan sonra giydiğim bornozu bulmak için etrafıma bakındım ve gözlerim odanın bir köşesindeki sandalyenin üzerinde duran düzgün kıyafet yığınınına takıldı.

Sanırım bu kıyafet sorusuna cevap oldu.

Ben hâlâ uyurken Rook onları odaya getirmiş olmalıydı. Ailemle akşam yemeğinde giydiğim üstümü ve eteğimi temizleyip ütiledikten sonra iç çamaşırlarımı da giydim.

Sadece dört gün önce miydi? Olanlardan sonra nasıl normale dönebilirdim ki?

Boğazım sıkıştı ve bir elimi göğsüme bastırdım, kalp atış hızım alıyorum.

Bunu düşünme. Her şey bitti. Çok daha kötü olabilirdi.

Eğer Rook orada olmasaydı. Yanlış adamla konuştuğum konusunda daha ısrarcı olsaydı, şimdi ölmüş olabilirdim.

Gözlerimin arkasında bir nabız zonkluyordu, başımı ağrıtan bir sızı.

Bunu düşünmeyi bırak. O oradaydı. Ölmedin... ya da daha kötüsü.

Aptal, ölümden daha kötü ne olabilir ki?

Üç adam vardı. Daha kötü ne olabilirdi biliyor musun?

Titrek bir nefes daha aldım, doğruldum ve kapıya döndüm.

Fidye için tutulmaktan yeni kurtuldun. Tek gecelik bir ilişkiden sonra bir adamla yüzleşmekten kurtulabilirsin.

Omurgamı sertleştirdim, odanın karşısına geçtim ve kapıyı açtım. Gözlerim odanın karşı tarafında duran ve bir fincana kahve dolduran ceketli adamın sırtına takıldı.

İlk düşüncem onun Rook *olmadığıydı*, hemen ardından da kaçma isteği geldi. Beni fark etmeden önce kapıyı kapatıp kapatamayacağımı merak ederek yatak odasına geri adım attım. Bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü bana doğru döndü. Rook'a benziyordu.

"Sorun yok. Panik yapma." Odanın karşısındaki pozisyonundan kıpırdamadı. "Benim adım Knight. Rook'un kardeşiyim. Seni eve götürmek için buradayım."

"Rook nerede?" Bu yabancı bana doğru gelirse diye kafamı çevirip onu kontrol etmek istedim.

"Daha önce ayrıldı."

"Gitti mi?" *Olanlar yüzünden mi gitmişti?*

"Bu doğru. Benden eve sağ salim döndüğünden emin olmamı istedi."

"Nereye gitti?"

Adam -Şövalye- gözlerini kaçırdı.

"Bana yalan söyleme. Lütfen bana nereye gittiğini

söyle." "İkinizin de tutulduğu yere geri döndü."

Beklediğim cevap bu değildi ve dudaklarım aralandı. "*Neden?*"

Knight eliyle çenesini ovuşturdu. "Bunun cevabını ona sormanız gerekecek."

"Biz ayrılmadan önce geri mi gelecek?"

"Şey... hayır, ama eminim onu tekrar göreceksiniz."

Başımı salladım. *Sesi* bile inandırıcı *gelmiyordu*. Gerçek şu ki Rook ben uyanmadan önce gitmişti ve kardeşi ne iddia ederse etsin, bunun önceki gece yaptıklarımız yüzünden olduğundan emindim.

"Polise gidip olanları rapor etmem gerekiyor." Knight başını salladı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Tabii ki öyle! Biri bizi yoldan çıkardı, sonra kaçırdı ve *sonra da* beni bir fidye videosu kaydetmeye zorladı! Arkasında kim varsa bulunabilmesi için bunu rapor etmem gerekiyor."

Uzun bir süre bana baktı, sonra iç geçirdi ve kupasını bıraktı.

"Dinle, Magdalena... bu senin adın, değil mi?" Onaylamamı beklemedi. "Rook, izi ona kadar sürülebilecek bir şey olmadığından emin olmak için geri döndü. Orada *iki* ceset var. Öldürdüğü iki adam. Bunu rapor edersen onunla konuşmak isteyecekler ve... bu iyi bir fikir değil."

"Ama ailem endişelenmiştir. Çoktan polise gitmişlerdir." Kafamın içindeki küçük bir ses bana Rook'un dün söylediklerini hatırlattı ama onu görmezden geldim. Ailemle yaşadığım tüm sorunlara rağmen beni ölüme terk etmezlerdi.

"Bunu rapor etmediler. Yetkililer konuda hiçbir şey bilmiyor." "Bu bir yalan."

"Üzgünüm, tatlım. Sana bir sebep söyleyemem ama bu konuda polisle hiç iletişime geçmediler."

"Onlarla konuşmam için bir neden daha."

"Bunu yaparsan Rook'u tutuklarlar."

"Ne? Neden?"

"İki adam öldürdü."

"Beni *kurtarmak* için!"

"Onlar şekilde görmeyecekler."

Ona çaresiz bir bakış attım. "Ama biri kaçtı. Ya geri gelirse?"

"Yapmayacak. Rook'un bana anlattığına göre, niyetleri seni ailenin evinden uzaktayken yakalamakmış. Seni evdeyken kaçırmaya çalışmak çok daha zor olurdu. Bunu denemeyecekler. Ve şimdi iki kişi kaldıklarına göre, planın çöpe gitmiş olma ihtimali çok yüksek." Bileğindeki saati kontrol etti. "Yola çıkmadan önce yapman gereken bir şey var mı? Eviniz buradan iki saatten fazla uzaklıkta, bu yüzden yola çıkmayı düşünmeliyiz."

OceanofPDF.com

Bölüm 26

ROOK

"Gelmek zorunda değildin."

Kardeşim buna bir yanıt verme zahmetine bile girmedi. Arabasına yaslandığı yerden kalktı ve ben bir gün önce Dally ile kaçtığım kırık metal kapıların arasından geçerken beni karşılamak için karşıya geçti.

"Buraya nasıl girdin?" Etrafıma bakındım.

"Zor olmadı. Knight dünkü aramadan yerinizi tespit ettiğinde, bunu nereden geldiğinize dair verdiğiniz tarifle eşleştirdim ve olayı çözdüm." Geniş omuzlarından biri omuz silkerek kalktı. "Roket bilimi değildi." Arkasını işaret etti. "Giriş şu tarafta. Tüm alan terk edilmiş durumda. Neden burayı seçtiklerini anlayabiliyorum."

"İçeri girdin mi?" Silahımın kılıfını çıkardım ve kalçama vurdum.

"Hayır, sizi bekledim. Dün gece kaza yerini kontrol etmesi için adamlarımdan birini gönderdim. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Bu ekip her , hiç profesyonel değiller."

"İçlerinden biri.. ya da diğer ikisinden daha profesyonel, her neyse Bu yüzden hâlâ hayatta."

"Ama bu tür işlere alışık değiller, aksi takdirde

izler."

Bizi tuttıkları konteynerin bulunduğu depoya açılan kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı hafifçe araladım.

"Sence geri gelir miydi?"

Soruyu düşündüm. "Emin değilim. Dün buradan kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp . Az önce diğer ortağını suratından vurduğumu görmüştü ve eminim diğerini çoktan öldürdüğümün farkındaydı. Hayatta kalmakla daha çok ilgileniyordu."

"Ona iyice bakabildin mi?"

"Ona yetiştigimde, lanet olası özelliklerini onun için yeniden düzenleyebilecek kadar."

Bishop kıkırdadı. "Bunu çok kişisel alıyorsun."

"Çok haklısın, öyleyim. El fenerin var mı?" Sessiz bir tıkırtı oldu ve sonra önümdeki alan aydınlandı. "Bu evet demek o zaman. Hadi gidelim." Kardeşim peşimde, yola koyuldum ve bir gün önceki adımlarımı takip ettim.

Dally'ye beni sessizce beklemesini söylediğim yerden geçtik. Hiçbir şeye dokunulmamış ya da değiştirilmemiş gibi görünüyordu ve birkaç dakika sonra öldürdüğüm ikinci adamın cesedinin yanında durduk.

Bishop çömeldi ve onu sırt üstü yatırdı. Cesedi incelerken parmaklarıyla çenesini kaşıdı. "Yüzünü epey dağıtmışsın." Onu vurmada önce birkaç kez vurmak zorunda kaldığım gerçeğinden bahsediyordu. Burnu kırılmıştı ve gözlerinden biri başparmağımı soktuğum yerden kanlar içindeydi.

"Silahıma davrandı. Bunun olmayacağını anlamam birkaç dakika sürdü."

Kardeşim başıyla onayladı ve işe koyulup ölü adamın gömleğini açtı. "Dövme yok, yara izi yok. Elimizde fazla bir şey yok." Ayağa kalktı, cep telefonunu çıkardı ve cesedin birkaç fotoğrafını çekti. "Yine de ekibin ne yapabileceğine bakacağım. Diğer neredede?"

"Konteynırın içinde." Yolu gösterdim ve Dally'ye fıdıye videosunu kaydettirdikleri küçük alanda durakladım. Video kaydedici ve ışıklar kayıptı ama sandalye ve masa duruyordu. Bir daire çizdim. "Biz kaçmadan önce her şeyin kaldırılıp kaldırılmadığını ya da o zamandan beri geri gelip gelmediğini bilmiyorum."

"Onu önceden çıkardıklarını varsaymak zorundayız, aksi takdirde cesetlerin de icabına bakmış olurdu."

"Doğru."

"Yine de parmak izlerini kaldırması için birini çağıracağım. Bu bize bir şeyler verebilir."

Başımı salladım. "Bu düzenekle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Bir yandan hazırlıklıydılar - konteyner onu en az bir hafta boyunca hiçbir etkileşim olmadan hayatta tutacak şekilde ayarlanmıştı, ancak fıdıye talebini kaydettirdikten sonra daha aceleci görünüyordlardı."

"Bunun nedeni o zamana kadar kim olduğunuzu öğrenmiş olmaları olabilir. O noktada ikinizi de öldürmek mantıklı. Orada sessizce oturmayacağınızı biliyor olmalılar. Belki de hızlı bir şekilde harekete geçmenin sizin yapabileceğiniz her şeyi engelleyeceğini düşündüler."

"Olabilir. Ama bu argümana göre, önce beni öldürmek daha mantıklı olurdu."

"Tabii sizi bu işe bulaştırabileceklerini düşünmedilerse."

Kardeşimle yüzleşmek için döndüm. "Onu öldüreceklerini ve suçu bana mı düşünüyorsun?"

"Kim olduğunuzu öğrenmiş olsalardı, tek makul açıklama bu olurdu. Geçen yılki hatalı yargılamadan sonra yetkililer tarafından burada bulunman mı? Hadi ama Rook. Masum olup olmadığını anlamaya çalışmazlar bile. Bunun için her şeyi yaparlardı. Bu onlar için anında bir kazanç olur. Rook Chambers'ı alaşağı etmek ve ilk mahkumiyetlerini telafi etmek, her ne kadar bunu senin üzerine yıkamayacak olsalar da, bir çırpıda. Bundan sonra kimse hatalı yargılamanın doğru olduğuna inanmaz."

Buna verecek cevabım yoktu. O haklıydı. Sadece medya çılgınlığı bile mahkemeye çıkmadan önce suçlu hükmü verilmesini sağlayabilirdi. Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. "Konteyner burada."

Öldürdüğüm ilk adamın cesedi tam bıraktığım yerdeydi. "Lanet olsun.

Bunu kız izlerken mi öldürdün?"

"Fazla seçeneğim yoktu."

"Bu yıllarca sürecektir terapi faturaları demek." "Hâlâ hayatta, değil mi?"

Bishop kaşlarını çatı. "Bu soğuk, senin için bile."

"Bu soğuk değil, mantıklı. Onu öldürmemiş olsaydım, kız ölmüş olacaktı. Bu benim tek seçeneğimdi." Ve son adamı öldürecektim -kısmen beni kızdırdığı için, ama çoğunlukla Dally'nin gözlerindeki dehşetin sona ermesini istediğim için. Hayatının geri kalanını birinin ortaya çıkıp onu yakalamasını bekleyerek geçirmesini istemiyordum. Bunu yapmak için kaçan kişiyi bulmam gerekiyordu. Bunun neden en önemli sebep olduğuna çok yakından bakmadım.

"Bunun bir dövmesi var. Bunu takip edebiliriz ve umarım

isim." Bishop'ın sesi düşüncelerime karıştı.

Başımı salladım. "Harika. Bu bir başlangıç noktası. Kaçan kişiyle bile bağlantılı olabilir."

"Daha önce birlikte çalışmışlarsa, çalışacaklardır. Ekibimin ne yapacağını göreceğiz.

ortaya çıkar. Buradan çıkalım, sonra temizlikçileri çağırabilirim." Cep telefonundan bir numara tuşladı. "Benim. Mesaj atmak üzere olduğum adrese bir ekip gönderin. Çabuk olun. Her yerin parmak izi için süpürülmesini ve sonra da temizlenmesini istiyorum." Aramayı kesti, telefonunu cebine koydu ve bana döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Şimdi eve gidip uyuyacağım." Kaşı kalktı. "Hepsi bu mu?" "Başka ne var?"

"Kız... Onu bırakıp gidecek misin? çekip gidecek misin?" "Sadece onun erkek arkadaşımıymışım gibi davrandığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Boğazındaki ısırlıklar aksini gösteriyor. Onları fark etmediğimi mi sandın?"

Kendimi durduramadan elim izlere dokunmak için kalktı. "Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Şoktaydı ve kendini topraklamak için bir yola ihtiyacı vardı. Uygun olan tek beden bendim."

Bishop homurdandı. "Tabii ki... Bana, onu bir kadın olarak becerdiğini mi söylüyorsun?

nezaket?"

"Onu becermedim. Sadece birkaç kez boşalmasını sağladım." Ve, lanet olsun, dokunuşuma tepki vermişti. Bunu düşünmekten kaçınıyordum ama şimdi Bishop onun vücudunun görüntüsünü tekrar aklıma sokmuştu. Başımı amına dayayıp ağzımdan ve dilimden aldığı zevki. Vücudunun nasıl kamburlaştığını, adımı nasıl inlediğini. Nasıl

Açgözlülükle ona verdiğim her şeyi aldı ve daha fazlasını istedi.

Başımı salladım, görüntüyü dağıttım ve konteyneri bıraktığımız duruma bakmak için döndüm. Gözlerim ona geride bırakmasını söylediğim düz pompalara takıldı. Yanlarına gidip eğildim ve onları aldım.

"Bunları ona geri gönder. Otelde ayakkabısı yok." "Eminim

Knight şimdiye kadar gitmiştir."

"Onları evine gönderin."

Ona fırlattım. Onları yakaladı ve güldü. "Hiç de erkek arkadaş malzemesi değil, hayır efendim."

"Siktir git."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

MAGDALENA

"Geldik." Sessiz ses beni iki saatlik eve dönüş yolculuğunun çoğunda içinde bulunduğum yarı uykudan uyandırdı.

Gözlerimi kırıştırdım ve koltuğumda doğrulurken, biz ona doğru ilerledikçe eve baktım.

"Evime dönmeyi tercih ederim." Bu tartışmayı arabaya ilk bindiğimizde de yapmıştık.

"Bunun akıllıca olmadığını biliyorsun. Kendini iyi hissedene kadar burada, ailenle kal.

tekrar güvende."

"Yani, sonsuza dek mi?" Kelimeyi nefesimin altında mırıldandım.

"Tekrar güvende hissedeceksin, söz veriyorum. Şu anda öyle düşünmediğini biliyorum ama hissedeceksin. Kendine biraz zaman tanı."

"Hem bunu söylüyorsunuz hem de polise bildirmemem gerektiğini iddia ediyorsunuz."

Knight bana bakmak için koltuğunda iki büküm oldu. "Bak, Magdalena. Seni ihbarda bulunmaktan *alı koyamam*. Ama bunu yapmanın sonuçları olacağını anlamaman gerek. *Hem* senin için, hem de Rook için. Soracakları ilk şey kaçtığın anda neden rapor etmediğin olacak. Buna nasıl cevap vereceksin?"

"Rook dedi ki-"

Knight zil çalıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Yanlış. İkinci sen

Sizi bunu yapmamanız için ikna ettiğini söyleyin, bunun yerine onunla bir otele gitmeniz polisin onun kaçırılmanızla ilgisi olduğuna *ya da* yalan söylediğinize inanmasını sağlayacaktır."

"Ama ben doğrudan polise gitmek *istedim!*"

"Ve eğer yapsaydın, Rook tutuklanırdı. Seni oradan çıkarmak için iki kişiyi öldürdü."

"*Biliyorum!* Ben de oradaydım!"

"O zaman polisin bunu onun seni koruduğu şeklinde algılamayacağını söyledüğimde bana güvenmelisin. O zaten onların radarında."

"Onun hapsedildiğini ve sonra serbest bırakıldığını biliyorum."

Knight'ın gözleri büyüdü. "Bunu sana o mu anlattı?"

"Bana pek çok şey anlattı... hapse girmeden önce ne iş yaptığı gibi."

Bana baktı.

"Ne?"

"Rook ... yani ... o ..." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Sana tam olarak ne söyledi?"

"Bana kolunda ölüm çetelesini tuttuğu dövmeyle gösterdi." Bu şekilde tarif etmemişti ama öyleydi.

Knight gözlerini kırıştırdı. "Size kendi ..." Ağzını bir çırpıda kapattı ve başını salladı. "Seni içeri götürmemi ister misin?"

Başımı iki yana salladım. İhtiyacım olan son şey, ailemle yüzleşip bana söylenenlerin doğru olup olmadığını sorduğumda ve beni bulmaya bile çalışmadıklarında bir tanıktı.

"Rook içeride güvende olduğunuzdan emin olana kadar ayrılmamamı söyledi. On beş dakika bekleyeceğim... Eğer dışarı çıkman gerekirse, seni buluruz."

Gidecek başka bir yer."

"Teşekkür ederim." Eve doğru baktım. Ana kapı kapalıydı. Dudaklarımı yaladım, emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım.

"Hey, Magdalena?" Dışarı çıkmak üzereyken Knight'ın sesi beni durdurdu. I Ona bakmak için başımı çevirdim. "Rook Glenville'deki eski malikaneyi satın aldı Eğer ona ulaşmak istersen."

"Kasabanın kenarındaki mi? Orası yıllardır boştu. Duymuştum. Birkaç ay önce biri satın almış. Rook muydu o?"

Başını salladı. "Bu doğru. Ama... eğer onu ziyaret etmeye karar verirsen, dikkatli ol, tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. "Bak, bu sabah boynunu gördüm. İkinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık." Bir elini kaldırdı. "Sormuyorum. Bilmek istemiyorum. Eğer bir şey *olduysa* ve bunun nedeni öleceğini düşünmen değilse... ve bundan daha fazla bir şey çıkıp çıkmayacağını görmek istediysen.. yani, sadece söylüyorum..." Omuz silkti. "Duvarlarda çalışmak için yanınıza bir balyoz alın, hepsi bu."

ıslındığını hissedebiliyordum. "Ona ulaşabileceğim bir cep telefonu numarası bile vermedi. Daha fazla bir şey keşfetmekle ilgilendiğini sanmıyorum."

"Rook... o yalnız kalmaya alışkın. İşi bunu gerektiriyordu. Belki de bunun değişme zamanı gelmiştir."

Kaşlarımı çattım ama cevap vermedim. Onunla *çıkmanı* mı öneriyordu? Kardeşin mi? Gözümün önünde birini ve Tanrı bilir kaç kişiyi daha öldüren adam mı? Aslında ben kaç kişiyi daha öldürdüğünü biliyordum. Bana *söylemişti*.

Zihnim bundan uzak durdu. Eğer bunu , ne hakkında düşünürdüm

Daha yeni hayatta kalmıştım... ve bunu yapmaya hazır değildim. Ailemin evine girmek, normal davranmak, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak istiyordum. Eğer şimdi her şeyi düşünmeye başlarsam, bir topun içine kıvrılıp ağlayabilirdim. Güçlü olmak zorundaydım. Şimdi yıkılmanın zamanı değildi.

Onun yerine "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Arabadan inmeden önce elini koluma koydu. "Söylediğimde ciddiydim. On beş dakika bekleyeceğim. Eğer gitmen gerekirse, dışarı gel.

Başımı salladım, dışarı çıktım ve arkama bile bakmadan ön kapıya doğru yürüdüm. Kalbim göğsüme çarpıyor, kaburgalarım çarpıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Eve yaklaştıkça vücudumda ürpertiler oluşmaya başladı.

Rook'un yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek üzereydim.

Bilmek istiyor muydum?

Ona inanmıyorsun. Yalan söylüyordu.

miydi?

Ailen seni ölüme terk etmezdi.

değil mi?

Kapıyı açmak için uzandığımda ellerim titriyordu. Sessiz menteşelerle açıldı ve serin koridora adım attım.

"Anne? Baba?" Seslendim. "Evde misin?"

Ne bekliyordum bilmiyorum -belki de her ikisinin de karşımda belirip, görünüşümden duydukları rahatlamayı ifade etmelerini- ama sözlerimi sessizlik karşıladı.

"Anne?" Sesimi yükselttim. "Baba? Evde misin?"

Evde olmamaları alışılmadık bir durum değildi -her ikisinin de çok aktif bir sosyal hayatı vardı- ama evde *kimsenin olmaması*... tuhaftı. Koridor boyunca ilerledim ve mutfığa giden üç basamaktan aşağı indim. Kapıyı iterek açtım, Katy döndüğünde rahat bir nefes aldım.

"Bayan McCarthy!"

"Selam, Katy. Ailemi gördün mü?"

"Hayır, hanımefendi. Uzaktalar. Size söylemediler mi?"

"Hayır, ben... umm..." Dudağımı ısırdım. Ona son dört gündür ne yaptığımı tam olarak anlatamazdım, polise neden gitmediğimi açıklamak zorunda kalmadan olmazdı. "Ulaşılamaz bir yerdeydim. Ne zaman eve döneceklerini biliyor musun?"

"Cumartesi, sanırım. New York'taki yıllık inzivalarına gittiler."

O bunu söyler söylemez, ayrıntılar aklıma geldi. Ailem her yıl doğum günümün ertesi günü New York'ta bir akıl sağlığı merkezine giderdi. Bu, fidyeye talebine neden yanıt vermediklerini açıklıyordu. Bunu önemsemedikleri için ellerinin tersiyle itmediklerinin doğrulanması üzerine hissettiğim rahatlamayı görmezden gelmeye çalıştım.

"Tamam. Onlar dönene kadar burada kalacağım. Eski yatak odamı kullanabilir miyim?"

"Evet, hanımefendi. Neden siz Yaz Odası'nda dinlenirken ben de hazırlamıyorum?"

Hazır olduğunda size haber veririm."

Bölüm 28

ROOK

"Tanrı aşkına!" Dizüstü bilgisayarı kanepeye fırlattım ve ayağa kalktım.

Bishop kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Nasıl olur da tamamen ortadan kaybolabilir?"

"Bunu *bana* mı soruyorsun?"

Kardeşıme ters ters baktım. "Sorumluluk *sende* mi?"

Bishop Chambers yeraltı dünyasında ortadan kaybolmak istediğinizde başvuracağınız kişi olarak tanınırdı. *Benim* yeteneğim insanları öldürmekti. Knight'inki insanları bulmaktı.

"Neden onu senden saklayayım ki?" Sözleri yumuşaktı ama tehlikeli bir zeminde yürüdüğümün farkındaydım. Soğuk ve sağlam kanıtlarınız olmadıkça Bishop Chambers'ı ihanetle suçlamazdınız ve bunu kesinlikle o sizin ağabeyinizken yapmazdınız.

Kan paradan daha güçlüydü. Bana ihanet etmeyeceğini *biliyordum*, ama bu adam varoluştan o kadar iyi silinmişti ki, bunu başarmak için Bishop'un becerilerine sahip biri gerekirdi.

"Onu o kadar iyi göremediniz. Elinizde kısmi bir isim var. Elimizde sadece öldürdüğünüz iki adam var ve onlarda da aranabilir bir şey yok. Henüz bir bağlantı bulamadık. Elimizde bir fotoğrafı ya da görüntüsü olsaydı, Knight yüz tanıma taraması yapabilirdi. Ama elimizde böyle bir şey yok.

Bu. Elimizdeki tek şey senin belirsiz tanımın ve bir dövme." Ayağa kalktı ve gerindi. "Belki de bugünlük bu kadar yeter deyip yolumuza devam etmenin zamanı gelmiştir. Zaten senin peşinde değil."

Buna tepki vermemek için kendimi zorladım. Bishop haksız değildi. Bu beni ilgilendirmezdi, gerçekten. Varlığım kazara olmuştu, Dally'nin başkası yerine benim masama gelme hatası yüzünden bir tesadüftü. Eğer gelmeseydi, benim hiçbir şeyden haberim olmayacaktı ve o... *o ölmüş* olacaktı.

Bu düşünce karşısında tenimin buz kesmesini görmezden geldim. Kızla bir haftadan kısa bir süre geçirmiştım ve bu oldukça değişken bir durumdu. Aramızda bir bağ yoktu, sadece bir anlık sıcaklığa dönüşen zorunlu bir yakınlık dönemi vardı.

O zaman neden rüyanda onu görüyorsun?

"Rook?" Dikkatim tekrar kardeşime yöneldi. "Ne?"

"Hırlıyorsun. Bu kızla aranızda gerçekten ne oldu?" *"Hiçbir şey!"* Gerçek buydu. Aramızda hiçbir şey olmadı ...

Tabii dilime dört kez boşalmasını saymazsanız. Başımı salladım. I

bunu düşünmüyordu. "Bana

saçmalama."

Bir nefes verdim. "O farklı."

"Nasıl farklı?" Kaşlarını çattı. "Bir fidye talebinin hedefi olmak ve bu işin arkasındaki kişiyi bulmak için sektördeki en iyi tetikçinin peşinde olması dışında."

"Emekli tetikçi."

"Elbette."

Sehpadan bira şişemi kaptım ve uzun bir yudum aldım. "Bilmiyorum, Bish. O... *farklı*."

"Ondan hoşlanıyorsun demek istiyorsun. O sadece geceyi birlikte geçireceğin sıcak bir beden değil."

"O çok güçlü. İçinde bulunduğumuz durumdaki başka biri olsaydı, kendini yerde bulurdu. Ve o yıkılmak *istedi*. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bunun onu ezmesine izin vermedi. Kendini tuttu, dayandı. Dehşete düşmüştü ama sadece... Ona ne *yaptığımı* söyledim... ne *yaptığımı*... ve ..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. O tanıdığım kadınlardan farklı."

"Ona insanları para için öldürdüğünü mü *söyledin*?" Kardeşimin sesindeki şok beni şaşırtmadı. Bu benim etrafta paylaştığım bir şey değildi.

"Onu oradan çıkarmam için bana neden güvenebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.
canlı."

"Ve o da kabul etti mi?"

Onun tepkisini düşünerek kıkırdadım. "İlk başta değil, hayır. Ama toparlandı ve üstesinden geldi. Sana söylüyorum kardeşim, onu *hiçbir şey* yıkamadı. Her darbe... başına gelen her şey... onu daha da güçlendirdi." Sesimdeki hayranlığı gizleyemiyordum.

"Kötü durumdasın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Aşk* kelimesini kullanacak kadar ileri gitmeyeceğim, ama kesinlikle duyguları yakaladınız."

"Saçmalık. Her şeyle ne kadar iyi başa çıktığına saygı duyuyorum." Ben *yapmadım*.
ona karşı hislerim vardı. Ben öyle biri değildim.

Bishop şişesini bana doğru eğdi. "Geceleri uyumak için kendine ne söylemen gerekiyorsa. Ama bunu ortaya koyuyorum. Ona karşı bir şeyler hissetmeseydin para almadığın bir iş için bu kadar çaba harcamazdın."

"Bu kadar *çaba* sarf ediyorum çünkü o şerefsiz *beni* de aldı." "Bu bir gurur meselesi mi?"

"Beni yakaladığını ve kaçtığını iddia ederek etrafta dolaşmasına izin veremem."

"Etrafta dolaştığı ve kız arkadaşın için geri gelebileceği gerçeğiyle bir ilgisi yok mu?"

Sertleştim. Bishop güldü. "Buna cevap vermene bile gerek yok. Senin vücut dilin seni veriyor." "Siktir git."

Ağabeyim sırtıttı ve boş şişesini bıraktı. "Şey, eğlenceli olduğu kadar geri dönmek zorundayım. İmparatorluğum kendi kendini yönetmeyecek." "Şimdi kimi saklıyorsun?"

Gülümsemesi sertleşti. "Babası mafya babasını kızdırmış bir mafya prensesi. yanlış adam. Onu işinden uzak tutmak istemektedir, bu yüzden 'ölmek' üzeredir ve ailesi ile arkadaşları sevdikleri birinin ölümünün yasını tutacaklardır. Bir ya da iki gün içinde bir anaokulu öğretmeni, New York'tan ve babasının yeni düşmanlarından uzakta, Missouri'deki Nowheresville'e varacaktır."

"Eminim bu yaşam tarzı değişikliğini sevecektir."

"Bundan şüpheliyim. Tecrübelerime göre, bu kadınlar el pençe divan duran ve sadık babaları tarafından yönetilen şımartılmış prenseslerdir." Dudağı kıvrıldı, sesinden küçümseme damlıyordu. "Eğer da diğerleri gibiyse, özgürlüğün tadına bakacak ve bir kabusu dönüşecek."

içeriyor." Ceketini giydi. "Ama bu benim sorunum olmayacak. Bu onun idarecisinin sorunu olacak."

"Bir de neden seni takip edip bu ie girmediğimi merak ediyorsun. Kafaya bir kurşun çok daha etkili... ve daha hızlı."

"Ne yazık ki, kan ve beyin maddesini Armani'den çıkarmak çok zor." Bir eliyle ceketini düzeltti.

. "Sanki bu ii hiç para almadan yapabilecek bir kuru temizlemeci tanımıyorsun. sorular sorulur."

"Ama konumuz bu değil." Bileğindeki Rolex'i kontrol etti. "Tamam, gitmem gerek yoksa geç kalacağım." Onunla birlikte dışarı çıktım, omzumu kapının pervazına dayadım ve arabasına binişini izledim. "Aramanıza yardımcı olacak bir şey aklınıza gelirse Knight'ı arayın. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca iletişimde olamayacağım," diye seslendi, el sallamak için bir elini kaldırdı ve sonra arabama doğru geri geri gitti.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Otel odasından çıkıp Dally'yi Knight'la bırakmamın üzerinden bir hafta geçmişti. Kaçırılma/fidye olayının arkasındaki diğer adamı ararken çıkmaza girmiştim. Knight her zamanki kaynaklarını kullanabilecek kadar bilgiye sahip değildi ve ben de kardeşimin bana gönderdiği potansiyel veri tabanındaki adama uzaktan bile benzeyen birini bulamamıştım.

Kanepeye çöktüm, birama uzandım ve bir yudum aldım. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım, Dally'den kaçıran kişiye bir şekilde ulaşmamı sağlayacak bir bağlantıyı.

Belki de yanlış bakıyordum. Bir elimle sırtımı ovuşturdum.

Boyun. Birincil hedefin ailesi olduğuna odaklanmıştık ama ya değillerse? Ya gerçek hedef kız kardeşi, erkek kardeşi ya da Dally'nin kendisiyse?

Knight'ın bana gönderdiği dosyayı yaklaştırıp açtım ve iki hafta önce beni erkek arkadaşı olarak işe alan kızın fotoğrafına odaklandım.

"Hadi ama Dal, neyi kaçıyorum?" Bir parmağımla resme dokundum, sonra da

doğumundan yirmi dördüne kadar olan hayatını detaylandıran sayfaları karıştırdım. *Hiçbir şey* yoktu, ailesinin parası olması dışında hedef alınması için hiçbir neden yoktu... bu da beni ailesine ya da kardeşlerine geri götürdü.

Mutfaktan bir bira daha almaya gittim, dosyayı da yanıma alarak masaya yerleştirdim ve sayfaları . Dosyayı karıştırıyordum.

Bir ses duyduğumda bilgi. Başımı kaldırdım ve kaşlarımı çatarak dinledim.

İşte yine oldu. Bir ayakkabının taşa sürtünme sesi. Ayağa kalktım, tezgahın üzerinde bıraktığım tabancama uzandım, emniyetini kapattım ve ön kapıdan çıkabilmek için evin içinde ilerledim.

Sessiz adımlarla binanın etrafında ilerledim. Mutfağıma açılan kapının önünde bir figür duruyordu, ben izlerken parmakları kapının kolunda kıvrılıyordu. Yaklaştım ve silahımı şakaklarına dayadım.

"Hızlı konuş. Kimsin ve ne istiyorsun?"

Bölüm 29

MAGDALENA

Sanırım bir parçam, her şey sessizleştğinde ve yapacak bir şeyler bulmayı bıraktığımda, olanlara gecikmiş bir tepki vereceğimi biliyordu, bu yüzden kendimi meşgul tuttum. Yaz Odasındaki kitaplıkları topladım, kitapları yazarlarına, renklerine ve boylarına göre düzenledim. Yemek odasındaki bitkileri suladım, oturma odasındaki kanepenin minderlerini dolgunlaştırdım ve satranç tahtasını düzelttim, siyahın kazanmasıyla sonuçlanan oyunu sıfırladım.

Ailemin evindeki görevliler orada yaşamıyordu ve yapacak bir şeyim kalmadığında beni yalnız bırakmışlardı. Nihayet evin içinde dolaşp kapı ve pencerelerin kilitli emin olduktan sonra üst katta, büyüdüğüm yatak odasına çıktığımda saat gece yarısından biraz önceydi.

Yirminci yaş günümde taşındığımdan beri oda hiç değişmemişti ve o zamandan beri toplam üç kez odada kalmıştım. Şifonyerin çekmecelerini açtım, eski bir çift pijama ve temiz iç çamaşırı buldum, sonra bitişikteki banyoya girdim. Bir rafta köpük banyosu şişeleri vardı. Ahududu kokulu olanı seçmeden önce her birini açıp kokladım. Banyoyu çalıştırdım, içine köpük banyosundan biraz döktüm, sonra suyun banyoyu doldurmasını beklerken kıyafetlerimi çıkardım.

Kısa bir süre sonra kokulu suyun içine gömüldüm, başımı küvetin arkasına yasladım ve gözlerimi kapattım, ancak saniyeler sonra sessizliği bozan bir sesle ayağa kalktım - bir silah sesi. Kalbim hızla çarparak havluyu kaptım ve neredeyse kendimi banyodan dışarı atacaktım.

Geri mi dönmüştü? Bizi kaçırان adam mı? İş bitirmek için mi

Havluyu vücuduma sararak odanın karşısına geçtim ve Kapıyı açtım ama donup kaldım.

Ya yatak odasında bekliyorsa?

Kapının kolunu yavaşça çevirirken kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, ağzım kuruyordu. Kapı açıldığında kimse bana doğru atılmadı ve arkasındaki oda boştu.

Titrek bir nefes verdim ve yatak odasına adım attım. Gözlerim komodinin üzerindeki dijital çalar saate takıldı ve kaşlarımı çattım. Banyoya girdiğimden beri yarım saat geçmişti.

Bekle...

Uyuya mı kalmışım?

O sesi rüyamda mı görmüştüm?

Yatak odasının kapısına doğru yürüdüm ve dışarı bakmak için kapıyı açtım. Koridorun ötesi karanlık ve sessizdi.

Hayal etmiş olmalıyım.

Kapıyı kapattım, kilidi çevirdim ve etrafıma bakındım. Yatağa gidip uyuyacaktım ve sabah her şey daha iyi görünecekti.

Sabah, ertesi gün ya da ondan sonraki gün işler daha iyi görünmüyordu.

Knight'ın beni evlerine bıraktığı günü takip eden üç gece boyunca neredeyse hiç uyumadım.

Gündüzleri daha kolaydı. Personel evdeydi ve ben de zamanımın çoğunu Katy ve aşçıyla birlikte mutfakta geçiriyordum. Ailem hala eve dönmemişti ve nereye gittiklerini anladığımda, bir hafta daha cep telefonlarını ya da dışarıdan herhangi bir iletişim aracını bırakmış olacaklarını biliyordum. Zamanlamaya lanet ettim. Her yıl bu inzivaya giderlerdi ama olan biten her şey yüzünden bunu tamamen unutmuştum.

Geceleri, personel gittikten sonra yatak odama gider, kapıyı kilitler ve yatağımın ortasına oturur, uykuya karşı savaşı ve savaşı kaybettiğimde kabuslarla dolu olmaması için dua ederdim. Gözlerim her kapandığında silah sesleri, bağırışlar duyuyor ve kendimi tekrar konteynırın içinde buluyordum. Ancak bu sefer Rook beni kurtarmak için orada değildi ve uykuya dalmamın üzerinden otuz dakika geçmeden çığlık atarak uyanıyordum.

Altıncı gün gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum ve bu şekilde devam edemeyeceğimi biliyordum. Geceleri evde tek başıma kalamazdım. Delirdiğime emindim. Sonra Knight'ın sözleri aklıma geldi.

Katy ve aşçı ana kapıya doğru yürürken ben merdivenlerde oturuyordum. Ayağa fırladım.

"Beni kasabaya bırakabilir misin?"

Katy aşçıya baktı, o da başıyla onayladı ve ben de onları arabaya kadar takip edip arka koltuğa geçtim. Beni tren istasyonunun yakınında bıraktılar ve Glenville'e dönmek için bir bilet aldım. Knight, Rook'un şehrin kenarındaki eski malikaneyi satın aldığını söylemişti. İstasyondan on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ve ceketimin kapüşonunu yukarı çekip ellerimi

cepler ve yola çıkın.

Eve ulaştığımda hava kararmıştı ve tüm yürüyüş boyunca omzumun üzerinden kontrol ettim, yarı yarıya birinin her an dışarı fırlayıp beni yakalamasını bekliyordum. Uzun, kıvrımlı yol aşırı büyü müştü ve evin kendisine ulaştığımda sinirlerim çözü lüyordu. Ön kapıyı çaldım ve bekledim.

Kimse cevap vermedi. Kapıyı tekrar çaldım. Hâlâ ses yok. Pencerele rden birinde bir ışık parlıyordu. Belki beni duyamıyordu, ben de arka kapıyı bulmak için yola koyuldum. Gevşek bir taşa takıldım ve düşmemek için elimi uzattım. Kapının kolunu yakaladım ve donakaldım.

Soğuk metal şakağıma dokundu. "Hızlı konuş. Kimsin ve ne istiyorsun?"

"Lütfen beni vurmayın." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"*Magdalena?*" Silah başımdan ayrılmadı. "Burada ne yapıyorsun? Hayır, buna cevap verme. Kapıyı aç ve içeri gir."

"Sen ...?" Boğazımı temizledim. "Silahı çekebilir misin?"

"Hayır." Sesi keskin ve öfkeliydi. "Kapıyı aç... yavaşça."

Parmaklarımı kapı koluna dolayıp aşağı doğru iterken elim titredi. Kapı açıldı ve bir adım ileri atarak aydınlık mutfağı girdim. Durdum ve silah şakağıma vurdu. "Devam et. Masaya git ve otur."

Yutkundum. "Beni vuracak mısın?" "Henüz

karar vermedim. Çekil."

Sesindeki soğukluk beni korkuttu. Geldiğimde sarılıp öpmesini bekle miyordum ama kafama silah dayayacağını da bir an bile düşünmemiştim.

Neden onu öldürmek için buradaymışım gibi davranıyordu?

"Rook..."

"Bir koltuk çekin ve oturun. Ellerinizi görebileceğim şekilde masanın üzerine koyun."

Dediğini yaptım, en yakın sandalyeye oturdum ve avuçlarımı masanın üzerine koydum. "Lütfen silahı çeker misin?" Fısıldadım.

"Beni nasıl buldun?" Silah şakağımdan çıktığında rahatlamıştım. Masanın etrafında dönüp benimle yüzleştğinde kısa sürdü. Silahını bana doğrultmuş, nişan almıştı.

"Kardeşiniz bana satın aldığınızı söyledi."

"Neden buradasın?"

"Çünkü başka nereye gideceğimi bilmiyordum! Ailem evde değil. Ev geceleri boş oluyor."

"Ailen nerede?"

"Bir inzivada. Her yıl doğum günümden sonra bir tanesine gidiyorlar. Böylece annem" Omuz silktim. "*Bilmem ki!* Doğumumu atlatmak için mi?"

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Silahını da indirmede. "Buna dayanamıyorum." Fısıldadım.

"Ne duracak?"

Soruyu duymazdan geldim. "Param var. Onu bulman için seni tutmak istiyorum. Her ne yapıyorsan onu yapman için. Geri gelmeyeceğini bilmem gerek."

"yakalayıp öldürmem için beni mi tutmak istiyorsun?" Hiçbir şey yoktu. Sesinde hiç titreşim yoktu. Bana saatin kaç olduğunu soruyor olabilirdi.

"Anlamıyorsun. Ne zaman bir ses duysam *onun* geldiğini düşünüyorum.

tekrar o konteynırda uyanacağım. *Uyuyamıyorum!* Gözlerimi kapatıyorum ve oraya geri dönüyorum... ama bu sefer sen orada değilsin ve ben çıkamıyorum. Oradan ayrılamıyorum. Sürekli geri geliyorlar ve beni para için, *hayatım* için yalvartıyorlar. *Uyuyamıyorum!"*

Çığlık atıyordum, parmaklarım masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyordu. Titreyerek nefes aldım ve sesimi alçalttım. "Rook, uyuyamıyorum. Altı gün oldu ve sanırım deliriyorum. Bunun bitmesini istiyorum."

Bana baktı, kara gözleri hiçbir şey ele vermiyordu ama o lanet silah bana doğrulttuğu yerden kıpırdamadı.

"Ayağa kalk."

Ayağa kalktım, korku ve bitkinlik beni eziyordu. "Beni şimdi öldürecek misin?"

"Soldaki kapıdan girin. Ben hemen arkanda olacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

ROOK

Mutfaktan çıkıp koridora kadar onu takip ettim, silahı indirip kemerime soktum. Onu gerçekten vurmayacaktım. Benim için bir tehdit değildi. Onu gördüğüme şaşırmış ve otomatik pilota geçmiştim. Gerçi sesindeki çaresizlik sonunda beni etkilemişti ama o ana kadar seçtiğim yolda kararlıyım ve bunu değiştirmek için bir neden görmüyordum. En azından henüz.

"Merdivenlerden yukarı." Silahın artık ona doğrultulmadığını söylemedim, o da kontrol etmek için dönüp bakmadı. "Soldaki ilk kapı. İçeri gir."

"Rook-"

"Yürümeye devam edin. Konuşacağız dediğimde konuşuruz." Bunu sadece nasıl tepki vereceğini görmek için söyledim. Omurgası sertleşti. Gülümsedim. Benden sandığı kadar . Onu vurmayacağımı anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Bahsettiğim kapıya vardık ve titreyen elini kaldırarak kapıyı açtı. Onu içeri kadar takip ettim ve etrafına bakınmasını izledim.

"Arkanı dön."

Yavaşça bana doğru döndü. Bir elimi silahın kabzasında tutuyordum, gerekirse çekmeye hazırdım. Silahı tekrar ona doğrultmak gibi bir niyetim yoktu ama o bunu bilmiyordu.

"Ailen nereye gitti?"

Gözleri silahtaydı ama sesimi duyunca gözlerini kaldırdı. "Genellikle iki haftalığına New York'ta bir yere giderler."

"Doğum gününden sonra hep gittiklerini söylemiştin. Hiç bahsetmemiştin. kaçırıldığımızda."

"Ben..." diye yutkundu. "Bunun hakkında düşünmedim. Öleceğimizi sanıyordum. Aklımdaki son şey annemle babamın gitmiş olup olmadığıydı."

"Onları aramadın mı?"

"Gittikleri yerde inziva süresince cep telefonu kullanmama/dışarıyla iletişim kurmama politikası var."

Başımı salladım. Tüm bu kaçırılma olayına ilginç bir bakış açısı getirdi. Bu işin arkasında her kim varsa, irtibatlarının kesileceğini bilmiyor olmalıydı. Belki de fidyeyi ödemeyi reddetmemişlerdi. Belki de sadece bunun farkında değillerdi.

"Bana evden bahset. Gündüzleri orada personel olduğunu mu söylediniz?"

Başını salladı. "Bir aşçı ve hizmetçi. Sen... Katy'yi akşam yemeğinde gördün."

O geceyi düşündüm. Dally bize servis yapan kızla kısa bir konuşma yapmıştı. Annesinden bir arkadaşlık sakladıkları izlenimine kapılmıştım.

"Peki evde yaşamıyorlar mı?" "Hayır.

Her gün geliyorlar."

"Ailen evde değilken bile mi?" Bunun tuhaf olduğunu düşündüm.

"Ailem, kız ya da erkek kardeşimin eve gitme ihtimaline karşı onların orada olmasını istiyor." "Bunu sık sık yapıyorlar mı?"

"Erkek kardeşim yapar. Kız kardeşim artık evli olduğu için o kadar sık yapmıyor."

"Kardeşin bu hafta hiç eve geldi mi?" "Hayır."

"Hmm." Ona doğru bir el salladım. "Kıyafetlerini çıkar." Gözlerini

kırpıştırdı. "Pardon?"

"Giysiler. Çıkar onları."

"Ben ... *neden*?"

Silahı hafifçe kaldırdım ve kalçama vurdum. "Çünkü ben silahlısın ve sen değilsin?"

"beni vuracak mısın?"

Omuz silkтім. "Jüri kararını . Henüz karar vermedim. Oyalıyorsun. Kıyafetleri çıkar."

"*Neden*?"

"Çünkü sen , ben yaparım. O adımı atmamı istemezsin."

Bana ters ters baktı ve bu konuda benimle kavga edip etmeyeceğini merak ettim. Yarı yarıya umuyordum ama bir iki saniye sonra kapüşonunu başından çekip yere bıraktı. Onu düz siyah tişört takip etti.

"Sütyeni bırak." Elleri sütyeni çıkarmak için uzandığında onu durdurdum. "Kotunu çıkar."

Düğmeyi açıp kot pantolonu iterken elleri titriyordu. bacaklarından aşağı. Ne düşündüğünü biliyordum. Şu anda, ondan yararlanacağıma inanması benim için uygundu.

"Hayır, külotunu çıkarma." Kapı çerçevesinden uzaklaştım ve odanın derinliklerine doğru adım attı. Geriye doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Yatağa gir." "Ben-"

"Silahım olduğunu unutma." Bu belden aşağı bir vuruştı ve irkildi. "Yatak,

Dal."

Arkasına baktı ve sonra yatağın kenarına oturdu. Gözlerimi devirdim. "Yatağa düzgünce gir, yorganın altına."

"Bunu neden yapıyorsun? Bana yardım edeceğini ." Gözyaşları döküldü Talimatlarıma uyarak bacaklarını yukarı çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

". " Yatakta ayaklarını sürüyerek ilerledi ve çarşafı kendine doğru çekti. Çene. "Harika. Aferin kızıma. Şimdi gözlerini kapat ve uyu. Beni işe almakla ilgili çılgınca fikrini yarın konuşuruz." Döndüm, ışığı kapattım ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım.

Çocuk kaçıran birini öldürmesi için emekli bir tetikçi tutma konusundaki çılgın planını bana anlatmadan önce ona biraz uyumasını söyleyebilir miydim? Elbette söyleyebilirdim. Ama bu ona insanların ne kadar berbat olabileceğini göstermede o kadar etkili olmazdı.

Mutfağa geri döndüm, yeni bir şişe bira açtım ve onun ve ailesi hakkında bildiğim her şeyle dolu dosyayı bıraktığım yere döndüm. Ailesinin bilgilerinin yer aldığı sayfayı kendime doğru çekerek kaşlarımı çattım.

Knight neden iletişimde olmadıkları gerçeğini fark etmemişti? Magdalena'nın söylediği bu inzivalara dair hiçbir kayıt yoktu.

Cep telefonuma uzandım ve kardeşimin numarasını tuşladım. "Dally'nin ailesi hakkında derin bir araştırma yapabilir misin?"

"Sence bununla bir ilgileri var mı?"

"Emin değilim. Görünüşe göre doğum gününün ertesi günü New York'ta bir yere inzivaya çekiliyorlar ve iki hafta kalıyorlar."

"Kaçırılma olayının arkasında kim varsa bunu bilmesi gerekmez miydi?"

"Eğer ev ödevlerini yapmış olsalardı, öyle düşünürdün. Bu işte bir var, Knight."

"Ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler." Aramayı kestim ve telefonumu masanın üzerine fırlattım. "Neyi kaçırıyorum?" Mırıldandım.

Evin içinde bir çığlık yankılandığında *hâlâ* cevabı bulmaya çalışıyordum. Silahımı kaptığım gibi Dally'yi bıraktığım yatak odasına doğru koşmaya başladım ki ortalık sessizleşti. Yatak odasının kapısını açarak odayı taradım ve onu yatakta oturmuş, elleriyle ağzını kapatmış, gözleri kocaman olmuş halde buldum.

Silahı sandalyeye fırlattım ve yatağın yanına çömeldim. "Konuş benimle."

"Duydum... Tanrım... beni yakaladı... beni yakaladı ve..."

"Nefes al. Burada kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

Parmakları saçlarına dolandı ve başı öne eğildi. "Yapamam... yapamam... Onu bulmana ihtiyacım var. *Bul onu*, Rook."

Bunu düzeltebileceğime, onu kaçırın adamı bulup çıkarabileceğime olan inancı beni şaşırttı. Doğrudum, döndüm ve yatağın kenarına, onun yanına oturdum.

"Eve gittiğinden beri mi?" Başını salladı.

İçimi çektim. "Dal, beni dinle. Seni tekrar almaya gelme ihtimali çok düşük. Olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacın var. Uyumak yardımcı olacaktır."

"Uyuduğumda, rüya görüyorum. Onun yüzünü görmeden uyuyamıyorum."

Her şey kafamda farklı şekilde canlanıyor. İnsanları para için öldürdüğünü söylemiştin. Bunu yapman için seni işe almak istiyorum."

"Hayır, yok."

"Neden ? Benim *var*. Sana ödeme yapabilirim."

"Mesele para değil, sevgilim." Uzandım ve yanağına dokundum. "Bana bak." Başını kaldırıana kadar bekledim. "Her ne kadar ölmeyi hak etse de, sen bu sorumluluğun ağırlığını istemiyorsun. Sağlıklı düşünemiyorsun. Yorgunsun, korkuyorsun ve bununla mücadele etmenin bir yolunu arıyorsun. Kontrolü geri almak için. Ama inan bana sevgilim, bu yol o yol değil." Ben konuşurken bacaklarını aşağı indirdim ve yastıklara yaslanana kadar onu geriye doğru ittim. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Tamam. Bak. Bak, eğer biraz uyumaya çalışırsan, bunu sabah konuşuruz." Hiçbir şey söylemedi. İçimi çektim. "Peki. Kenara kay."

"Neden?"

"Silahımı tekrar almam gerekiyor mu?"

Gözleri kısıldı ama yatağın ortasına doğru kaydı.

"Yan dön." Duvarı işaret ettim ve sırtı bana gelene kadar hareket etti. Botlarımı çıkardım ve bacaklarımı yatağın üzerine doğru salladım. "Buraya kimse giremez, bunu biliyorsun, değil mi? Burayı sıkıca kilitledim." Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Uyumaya git, Dal. Seni güvende tutacağım konusunda bana güvenebilirsin, tıpkı konteynırda yaptığım gibi. Ben buradayken kimse seni yakalayamayacak." Diğer kolumu başının altından geçirdim ve onu kucakladım. "Gözlerini kapat sevgilim. Şimdi uyku zamanı."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

MAGDALENA

Ağzım kurumuştı, kalbim kaburgalarımaya vuruyordu ve gözlerim açılmadan saniyeler önce içimden bir çığlık koptu. Ağır bir yük beni olduğum yerde tutuyordu ve ben de ona karşı mücadele ediyor, kaçmak için kıvranıyordum.

"Kes şunu." Bu sert sözler buz gibi bir kova su gibi yüzüme çarptı ve donup kaldım, son birkaç saatin anıları geri geldi.

Rook'un evindeydim. Rook'un *yatağında*, konteynırda değil.
ve yalnız.

"Benimle mi döndün?" Gölgemsı bir şekil üzerime eğildi ve odanın karanlığında görmeye çalışarak ona göz kırptım. Yine de sesini tanıdım ve onun Rook olduğunu anladım.

Dudaklarımı yaladım. "Sanırım öyle."

"Rüyaların hep bu kadar kötü mü? Sadece yirmi dakikadır uyuyorsun."

"Sana uyuyamadığımı, rüyamda sürekli orada olduğumu gördüğümü söyledim." Sesim kendi kulaklarıma kalın ve boğuk geliyordu.

"Orada mı? Konteynerin içinde mi?"

"Evet." Yatak hareket etti ve kendimi onun vücudunun sıcaklığına doğru çekilirken buldum, kolu altımdan kayarak tekrar belime dolandı.

"Bana bundan bahset. Nasıl başlıyor? Kaçırılmayı yeniden mi yoksa rüya başladığında zaten orada mısınız?"

"Zaten oradayım. Karyolada uyandım... ilk günkü gibi. Yalnızım. Orada değilsin. Olmanı bekliyorum. Seni *arıyorum*. Ama aradıkça hava kararıyor ve ayak sesleri duyuyorum. Kafamın içinde yankılanana kadar gittikçe daha yüksek sesle geliyorlar." Kalp atış hızım artıyordu ve bunu açıklamak için acele ederken kelimelerim neredeyse birbirinin üzerine düşüyordu.

Rook'un avucu karnıma bastırdı. "Nefes al. .
Orada değilsin, buradasın. Kendini toprakla."

Nabzımın boğazımda attığını hissedebiliyordum. "Nasıl?"

"Gözlerinizi kapatın. Derin bir nefes al. Ayak seslerini duyduğunda ne olacak?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Kapı açılıyor. İçeri ışık giriyor dışarıdan. Kapının önündeki alanı aydınlatıyor."

"Orada biri mi var? Onları görüyor musun?" Başparmağı karnımın üzerinde küçük bir daireyi okşadı ve bu onun sakin, sessiz sesiyle birleşince sinirlerimi yatıştırdı.

"Hayır. Kapı açıldığında ayak sesleri kesiliyor. Dışarıda olduğunu biliyorum ama konteyneri terk etmemi bekliyor."

"Gidiyor musun?"

Önümdeki çarşafı tuttum. Rook elini kolumda gezdirdi, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve sıkı. "Bir nefes daha al, Dal." Diğer eli hâlâ karnıma bastırıyordu. "Derin nefes al."

Dediğini yaptım, burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan verdim.

"Gitmekten başka çarem yok. Kapı açıldığında oda küçülmeye başlıyor. Duvarlar yaklaşıyor ve ben orada kalamıyorum. Dışarı koşuyorum. Orada, gölgelerin arasında beklediğini biliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum, bu yüzden olabildiğince hızlı koşuyorum." Dudaklarımı yaladım. "Bir kapı görmeme yetecek kadar ışık var ve ona doğru koşuyorum. Ama yeterince hızlı değilim. *Asla* yeterince hızlı olamıyorum. Ve tam kapıya varmadan beni yakalıyor."

"Rahatla." Sesi kulağıma yakındı ve bu kelime dikkatimi bedenimin nasıl gerildiğine çekti. "O zaman mı uyanıyorsun?" Karnımın üzerindeki eli tekrar hareket etti, parmakları göbeğimin etrafında bir desen çiziyordu. "Nefes almaya devam et. Sonra ne olacak?"

"Beni kapıdan uzaklaştırdı. Ona bağırarak karşı koydum ve sonra bir silah çıkardı." Durakladım ve titrek bir nefes verdim. "Silahı bana doğrulttu ve tetiği çektiğinde uyandım."

"Yüzünü görüyor musun?"

"Gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum." Fısıltıyla itiraf ettim. "Onu öldürsem bile bunun değişmeyeceğini biliyorsun."

"Ama *kendimi* daha güvende *hissedeceğim*. Her gölgeyi izleyip içinden çıkmasını beklemeyeceğim."

"Biliyorsun ki kabus, zihninin, sana olanları uzlaştırmaya çalışma yoludur. sen de . Onu öldürmek onları durdurmayacak." "O

zaman ne yapmalıyım?"

"Yaşadıklarınızla yaşamamanın bir yolunu bulun. Daha güçlü ol o."

Bunu söylediğinde kulağa kolay geliyordu ve sesindeki inanç neredeyse beni bunun mümkün olduğuna inandırıyor. Ama bunun geçici olduğunu biliyordum. En kısa zamanda

gözlerimi kapattığımda kabuslar yeniden başlayacaktı. Hiçbir şey söylemedim ve birlikte uzandık, sadece nefes alış verişlerimizin sesi sessizliği bozuyordu. Parmakları karnımın üzerinde hafif desenler çizmeye devam etti ve gözlerim kapandı, bedenim onun kine yaslanarak gevşedi.

"Neden veda etmeden otelden ayrıldınız?"

İç çekerken nefesi omzuma ılık ılık değiyordu. "İşleri senin için zorlaştırmak istemedim. Olanlar... Senden bu şekilde faydalanmamalıydım. Uyandığında yanında olmazsam daha rahat edersin diye düşündüm."

"Ne yaptığımı biliyordum!"

"Bu doğal bir tepkiydi. Neredeyse öleceğiniz bir deneyim yaşadınız. Bir bağlantıya, hala hayatta olduğunuzu kanıtlayacak bir şeye ihtiyacınız vardı."

"Yani sen... ne yapıyordun? Beni *topraklıyor* muydun?"

Karnımdaki eli hareketsiz kaldı ve kıkırdadı. "Başlangıç için, belki.

Sertleştin. "Senin için bu kadar angarya olduğum için özür dilerim."

"Hayatıma girdiğinden beri pek çok şey oldun ama sana angarya demezdim." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

"Bana ne derdin o zaman?" Kalp atışlarım yeniden hızlanmıştı ama bu kez korkudan değil.

geçti, parmakları benimkilerden ayrılıp kolumda gezinmeye başladı. omzuma. "Can sıkıcı... Rahatsız edici... Dikkat dağıtıcı..." Bir parmağım sütyen askımın altına takıldı ve yavaşça aşağı çekti. "Cesur... Güçlü... Çileden çıkarıcı.." Dudakları omzumu öptü. "Büyüleyici... Baştan çıkarıcı..."

Sarhoş edici..."

OceanofPDF.com

Bölüm 32

ROOK

Bir kadında görmekten kaçındığım her şeye sahipti; çok tatlı, çok *normal* ve çok gençti. Genelde yattığım kadınlar alaycı, daha yaşlı ve çarşafların arasında geçirilen zamanın karşılıklı bir kaşıntıyı kaşıymaktan başka bir şey olmadığını anlayan kadınlardı.

Ama Magdalena'yla... *Dally*'yle... Onları sikip atacak türden bir kız değildi. Olan biten her şey olmasa bile, tek gecelik, çarşaflar arasında dans eden, geçici bir dikkat dağıtıcı olamazdı. Bu kız beyaz çitleri, iki nokta dört çocuğu ve köpeğiyle tam bir ilişki içindeydi ve başımı eğdiğimde bile ateşle oynadığımı biliyordum. Ve yine de ...

Dudaklarım kulağına değene kadar omzunun üzerinden boğazına doğru öpücükler kondururken parmaklarım sutyen askısıyla oynuyordu. "Emin misin?"

Yanıt olarak yüzü bana döndü ve eli tekrar bana uzandı.

Çenemin üzerinden kavis çizerek beni kendine yaklaştırdı. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra ağzını benimkinden ayırmadan önce bir tane daha kondurdu. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

Bir elimi çenesini kavrayacak şekilde kaldırdım, yüzünü kendimden uzağa çevirdim ve dişlerimi kulak memesinin üzerine kapatıp hafifçe ısırdım. Hâlâ karnına yaslanmış olan diğer elim yüzünü bana dönmesini engelledi ama

Sırt kemerli.

Kalçalarım ona doğru kayarak onu ereksiyonumla daha yakın temasa getirdi ve nefesi sığılaştı. Gözlerini kapattı, dilinin yalayabilmesi için dudaklarını ayırdı.

"Daha fazlasını istiyorum."

"Biliyorum." Elimi karnının üzerinde, külotunun dantelli kenarına doğru gezdirdim, diğer elimin parmaklarını saçlarının arasına sokarak başını tekrar kendime çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Ve bir anda her şey kontrolümden çıktı. Dally boynuma sarıldı ve beni öptü, dili benimkine sürtünüyordu. Kıcı ereksiyonuma bastırdı ve ben bir iniltiyi ısırdım. Onun cevap iniltisi damarlarımda orman yangını gibi patladı. Öpüşmemiz şiddetlendi, alaycı dokunuşlar ya da tereddütlü öpüşmeler yoktu. Sadece sıcaklık ve açlık vardı. Onu istediğimi inkâr edemezdim. Her şeyini. Sadece otelde aldığım örneği değil.

Avucumu amını örten ipeğin üzerinden aşağı kaydurdım, külotun içinden onu sıktım ve ağzımı boğazına götürerek kızarmış tenine hızlı, ısırıcı öpücükler kondurdum.

"Bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorsun," diye uyardım onu, başımı kaldırıp gözleriyle buluştum, "ama seni istiyorum." Parmaklarım ipeğin üzerinden ona doğru bastırıyor, uyarılmışlığının ıslaklığını hissediyordum.

Nefes nefese kaldı ve ağzını ağzıma bastırdı, dili dudaklarımın arasına daldı. Ağzımı tekrar onunkinden ayırdım, külotunu bir tarafa ittim ve bir parmağımı içine soktum. Bana doğru bastırdı, dudaklarından bir inilti döküldü.

"Daha fazla!"

İkinci bir parmağımı daha ekleyerek vücuduna soktum ve diğer elimle sütyeninin kabını aşağı doğru çektim. Göğüsleri dolgundu, meme uçları sert ve çıkıktı, ilgi için yalvarıyordu. Elimi bir tanesinin üzerinde kavislendirdim, başparmağım meme ucunda gezindi ve okşamaya doğru eğildi.

"Tanrım, Rook... bu... sana ihtiyacım var... lütfen." Parmaklarımı vücudundan ayırarak döndü, bana baktı ve parmaklarıyla gömleğimi avuçladı. "Lütfen..."

Arkama yaslandım, gömleği başımın üzerinden çektim ve göz temasını kesmeden bir tarafa fırlattım. Dudaklarımız tekrar buluştu ve eli pantolonumun düğmesini kurcalayarak pantolonumu açtı. Elini içeri sokamadan kalçalarını yakaladım ve yuvarlanarak onu altımda kısırdım.

Beni kavradı, bacaklarını kaldırdı ve ayak bileklerini arkamda birleştirdi, elleri saçlarıma gömüldü. Kalçalarımı ona doğru salladım ve o da ağzıma karşı inledi.

"Şimdi," diye yalvardı. "Şimdi." Elini indirdi, bedenlerimizin arasına soktu ve parmakları ereksiyonumun etrafında kıvrılana kadar aşağı indirdi. "Lütfen, Rook."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, beni kavrayışının, parmaklarının aletimi sarışının ve daha fazla dayanamayana kadar sabit bir ritimle yukarı ve aşağı kayışının tadını çıkardım. Yuvarlandım, pantolonumu bacaklarımdan aşağı ittim ve ona döndüm. Parmaklarım göğüslerinin üzerinde, meme uçlarının etrafında gezindi ve vücudunun nasıl tepki verdiğini, nefesinin nasıl kesildiğini, teninin okşamalarım altında nasıl çakıllaşıp sıkılaştığını izledim.

Otelde dilime verdiği karşılık beynime kazınmıştı; inleyip kıvrınması, yakarması. Savaşmıştım.

Ama Şimdi buradaydı, yine yatağımdaydı ve ben ona çekip gidemeyecek kadar aŐıktım.

Dişlerimin arasında bir meme ucunu yakaladım, ısırđım, keskin nefes alıŐının tadını çıkardım ve sonra eli saçlarına indi, parmakları kafa derime doğru kıvrıldı ve sırtı tekrar eğildi.

"Yine mi?" diye sordu.

İstedini yaptım, meme ucunu diŐlerimle hapsettim ve dilimi üzerinde gezdirdim, serbest kalana kadar çekiştirdim ve vücudundan uzaklaştırdım. Ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdim, sıktım, birbirine bastırdım, *dolgunlaştırdım* ve bir yandan da yalayıp emdim. Ta ki altımda kıvranıp inleyene kadar.

Başımı tekrar onunkine doğru sürükledi, kıı kalktı, elleri beni daha yakına çekmek için tutundu, böylece bana srtnebilecekti. Kalçamı bacaklarının arasına ittim ve o da amını kalçama dayadı.

"Rook." Adım dudaklarından dökülen bir iniltiydi. "*Lütfen!*"

Onu reddetme düşüncesi uzak bir hatıraydı ve komodinin üzerindeki çekmeceye uzanıp atımdı ve bir prezervatif çıkardım. Yatağın zerine koydum. ne doğru eğilerek parmaklarımı klotunun içine soktum, bacaklarından aşağı çektim ve bir tarafa fırlattım. Kollarımı vücudunun her iki yanına dayayarak üzerine indim ve bacaklarının arasına yerleŐtim. Sikim amının içinde kayarken dudağını ısırđı. Başımı eğdim, dişlerini kendi diŐlerimle değiştirdim ve alt dudağını hafifçe ısırđım, sonra vücudundan aşağı kaydım, böylece amına bir öpücük kondurabildim.

BaŐparmaklarımı kullanarak onu atımdı ve amını uzun uzun yaladım. Vücudu sarsıldı. Tekrar yaptım. Elleri aşağıya indi ve

Omuzları. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek onu görmezden geldim. Nefes aldı, kasıldı, beni durdurmaya çalıştığını unuttu ve adımı bir dua gibi fısıldayana kadar ona ziyafet çekmeme izin verdi. Bir parmağımı içeri soktum... iki parmağımı... üçüncüsünü... dilimin ritmine uygun olarak içeri dışarı pompaladım ve parmağımın etrafında sıkılaştığını hissettim.

"Tanrım... oh..." Parmaklarım ve dilim onu orgazma doğru sürüklerken sözleri anlaşılır inlemelere ve ardından nefessiz hıçkırıklara dönüştü ve o uçuşumun kenarından düşerken ayağa kalkıp prezervatife uzandım.

Aletimi ona doğru bastırıp içine ittiğimde vücudu hâlâ sarsılıyor ve nabız gibi atıyordu. Bacakları kalktı, kalçalarımın sarıldı ve itişlerime göre hareket etti. Dudakları boğazımı buldu, ısırın öpücükler kondurdu ve yarın kanıtları sergileyeceğimi *biliyordum*.

Isırgan biriydi. Bunu otelde, ben onu parmaklarımla boşaltırken ağzıyla bana yapıştığında ve tenimi ısırıp emdiğinde öğrenmişim. Ve bu benim için sorun değildi. Verdiği küçük acıları *seviyordum*.

Parmakları sırtımdan aşağı kayıyor, tırnakları omurgamı çiziyor ve onu daha sert, daha hızlı, daha *derine* götürmem için bana yalvarıyordu. Ellerimi kışının altından geçirdim, onu daha iyi bir açıyla yukarı kaldırdım ve ikimizi de yatağa doğru iterek ona uydum. Parmaklarım klitorisinin üzerinde geziniyor, başını geriye atıp gözleri kapanana ve başka bir orgazmın içine yuvarlanana kadar alay ediyordu.

Vücudunun etrafımda sıkışma ve nabız atma şekli son kontrolümü de kırdı, sinirlerim gerildi ve sıkılaştı ve onun peşinden uçuşumdan aşağı savruldu.

Bölüm 33

MAGDALENA

Rook üzerimden indiğinde hâlâ nefes alıyordum. Dudakları omzuma değdi ve sonra ayağa kalkarak hareket etti.

"Nereye gidiyorsun?" Kendimi kelimeleri ağzımdan kaçırmaktan alıkoyamadım.

Otelde yaptığı gibi ortadan kaybolacak mıydı?

Kapı aralığında durdu, döndü ve gözleri vücudumda gezinerek beni inceledi. Bu bakışı fiziksel bir dokunuş gibi *hissettim*. "Banyo . Kımıldama." Ve böylece kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Yan döndüm ve arkama uzanarak sütyenimin kancasını açtım ve sütyenimin bükülüp birbirine dolanmasına kendi kendime gülerек onu çıkardım. Onu yere attım ve çarşafı üzerine çektim. Artık vücudunun sıcaklığını kaybetmişim, havadaki soğuğu hissedebiliyordum. Yatak alçaldığında gözlerim kapanıyordu ve Rook'un yanımdaki yorganın altından kaydığını görmek için onları kırıştıtararak açtım.

Ben daha bir şey söyleyemedem kolu belime dolandı ve beni yatağın diğer tarafına çekerek yanına yatırdı.

"Bunun olması gerekmiyordu." Başımın üstünü öptü.

Sözlerini sindirmiştım. *Kulağa pişmanmış gibi gelmiyordu* ama emin olamıyordum. Ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Bana öyle bakma," diye mırıldandı, kendi başını geriye atarak

yastıklara karşı. "Baban olacak yaştayım." "Bundan şüpheliyim."

"Güzel. Belki o kadar yaşlı değilim ama yine de. Aramızda en az on dört yaş fark var ve sen benim dünyama ait değilsin."

Ona doğru kıvrıldım ve göğsünü kaplayan dövmenin etrafında gezindim.

"Bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir ses çıkardı... bunun bir hırıltı olduğundan emindim. "Buna evet demeliyim soru."

"Ama yapmayacaksın değil mi?" Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama midemde kelebekler dans ediyordu.

İç çekişi ağırdı. "Hayır, yapmayacağım."

Midemdeki kelebekler duruldu. "Bu iş teklifimi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Kendimi sırtüstü yatmış, o da dikilirken buldum. "Hayır, hiç de öyle değil."

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. "Ama-"

"Oh, beni yanlış anlama, sevgilim." İtirazımı bitirmeme fırsat vermedi. "O piçi bulup öldüreceğim ama bunun için senden para almayacağım."

"Değil misin? Ama insanların sizi bunun için işe aldığını sanıyordum."

"Onlar *yaptı*. Ben emekli oldum." Yuvarlanıp sırt üstü yattı ve beni tekrar bedenine çekti. "Ama beni bunun için işe almıyorsun." Eli kalçamı sıktı. "Bunu yarın konuşuruz. Bu seks sonrası bir konuşma değil, sevgilim."

Güldüm ve başımı göğsüne yasladım. "Seks sonrası *nedir*

konuşma ... sizin dünyanızda?"

Kıkırdaması yanağımda titreşti. "Hiçbir fikrim yok. Nadiren onları görecek kadar uzun süre kalırım. Bu benim için yabancı bir bölge." Bu sözlerin içimi ısıtması hoşuma gittiği için gülümsedim. "Neden, Bay Chambers," Güneyli bir dilber aksanı yaptım. "Seks sonrası sohbet kirazını mı patlatıyorum?" "Evet, hanımefendi."

Parmaklarım göğsünü kaplayan dövmeye döndü, kalın siyah çizgilerin üzerinde okşadı meme ucunun etrafında ve kaburgalarının üzerinden aşağı doğru kıvrılan deseni takip etti. Parmak u larımla üzerlerinde gezinirken karın kasları gerildi.

"Gıdıklanıyor musun?"

"Hayır." Uzandı ve parmaklarımı yakaladı. "Bizi yoldan çıkardıklarında beni dövmeye çalıştıkları için kaburgalarım zedelendi."

"Ah!" Aşağı bakmak için bir dirseğimin üzerinde yükseldim ve d vmelerin altında sarı ve mor çürükler görebiliyordum. "Kırılmadıklarından emin misin?"

"Ben iyiyim Dal. Daha önce de kaburgalarım kırılmıştı. Bu o değil." Elimi tekrar göğsüne koydu ve kendi elini onun üzerine koydu. "Ka ırılmanın ardında kimin olduğunu bulmaya dahil olmana neden izin vermem gerektiğine dair tüm nedenleri dinlememi istiyorsan biraz uyumalısın."

"Benim- olduğumu nereden bildin?"

Kahkahası alçak ve zengin bir tondaydı. "*Gerçekten* beni işe almak isteyeceğine inandığımı ve sonra evde oturup raporumu bekleyeceğimi mi sandın? Yaşadıkların başka birini yıkabilirdi ama sen... sen buna izin vermedin.

üstesinden gel."

"Bu doğru değil. *Korkuyorum*, Rook. Benim için tekrar geri gelmesinden korkuyorum.

Bu yüzden bu işin içinde olmam gerekiyor."

"Korku kötü bir şey değildir, sevgilim. Korkunu dinlemek seni hayatta tutabilir." Eli omurgamı okşadı. "Bunu yarın, uyuduktan *sonra* konuşuruz."

"Ama-"

"Hayır, Dal." Bir kolunu uzattı ve yatağın yanındaki duvarda bir düğmeye bastı. Oda karanlığa gömüldü.

"Işık düğmesi yatağının yanında mı?"

"Tek bir ışık düğmesi olması *ve bunun da* odanın karşı tarafında olması bana hep aptalca gelmiştir. Nereye gittiğimi görmek isterim, bu yüzden yatağın yakınına ikinci bir tane ekledim." Yatağın üzerinde kaykıldı ve yorganı ikimizin üzerine çekti. "Şimdi biraz uyu."

Karanlıkta uzandık, başım omzuna yaslandı, parmakları sırtımda hafifçe aşağı yukarı gezindi ve kulağımda kalbinin sabit atışıyla birleşen nazik okşama beni rahatlattı, ta ki gözlerim kapanana kadar.

Uyandığımda güneş perdelerdeki bir aralıktan içeri süzülüyordu. Yüzüstü yatıyordum, bir elimi yastığın altına sokmuştum, başım pencereye dönüktü ve ışık doğrudan yüzüme vuruyordu. Gözlerimi kırıştırdım, yüzümü yastığa gömdüm ve derin bir nefes aldım. Ciğerlerim hemen Rook'un kolonyasının kokusuyla doldu ve bedenim canlandı.

Bacaklarımın arasında bir sızı vardı, meme uçlarım pamuklu çarşaflara karşı hassastı ve önceki geceden görüntüler zihnimi doldurdu. Rook'un vücudumdaki elleri, ağzı, içimde hissettirdikleri. Isı tenimi ısıttı ve çarşafların altına daha da gömüldüm.

"Uyanık olduğumu biliyorum." Rook'un zengin, derin sesi sessizliği bozdu ve şaşkınlık dolu bir nefesi tutamadım. "Kahve demleniyor. Üzerine bir şeyler giy ve mutfığa gel."

Sırt üstü yuvarlandım ve ona bakmak için bir dirseğimi kaldırdım. Kapının girişinde duruyordu, bir omzunu çerçeveye dayamıştı, üzerinde siyah bir pantolon ve bembeyaz bir gömlek vardı.

"Nereye gidiyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Hiçbir yerde. Neden?"

Bir elimi ona doğru salladım, diğer elimle de esnerken ağzımı kapattım. "Evde takılmak için fazla giyinmişsin."

Kaşları kalktı. "Belki *de az giyinmiş* olmanı telafi ediyorumdur." "Kimin suçu bu?" Sesim ekşiydi. Görünüşe göre, seks yapmak beni cesur yapmıştı. "Beni silah zoruyla tuttun ve soyunmaya zorladın." "Ve şimdi sana giyinmeni söylüyorum." Duvardan uzaklaştı, odaya girdi, gömleğini yerden almak için eğildi ve bana verdi. "Bunu giy ve aşağı gel."

"Eğer silahını bana tekrar doğrultacak mısın?"

Bana bakarak çenesini kaşıdı. "Bu sana istediğimi yaptıracak mı?"

Dudaklarımı büzdüm, düşündüm, sonra başımı salladım. "Muhtemelen."

"O zaman, evet, yapacağım. Gidip silahımı almam gerekiyor mu?" Ses tonundan bunu yapmaya hazır olduğu anlaşılıyordu.

İçimi çektim. "Hayır."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aferin kızıma. Giyin hadi. Konuşmamız gerek."

Başka bir zaman olsa, bu sözler içimi korkuyla doldururdu. Ama doğru. Burada, Rook'tan gelen sesler daha dik oturmamı ve bana fırlattığı gömleği almamı sağladı. Üzerime geçirdim, çarşafları geriye attım ve ayağa kalktım. Rook'un gözleri bacaklarımda gezindi, gömleğimin düğmelerini iliklerken parmaklarımin izini takip etti, sonra yüzüme dikildi.

"Buraya gel." Sesi yumuşaktı.

Halıyı geçtim ve onun önünde durdum.

"Mükemmel bir dünyada asla karşılaşmazdık ama yine de masa numaralarını karıştırmısaydın sana ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Kadere inanır mısın, Dally?" Bir elini kaldırdı ve saçımın bir tutamını çekti. "Her şeyin olması gerektiği çok fazla durumda bulundum.

... her şeyin yoluna girmesi için ... ve bu da o zamanlardan biri gibi geliyor."

"Beni sana yüce bir gücün gönderdiğini mi düşünüyorsun?" Gözleriyle buluşmak için başımı geriye doğru eğdim.

" bir şey değil." Güldü. " gel." Arkasını döndü, beni bıraktı arkasına baktı ve dışarı çıktı.

Koridor boyunca onu takip ettim ve merdivenlerden aşağı indim. Alt katın zemini koyu ahşaptı, ayaklarımin altında sıcacıktı ve acaba yerden ısıtma sistemi mi kurmuştu diye merak ettim. Malikâne satın alındığında üzerinde pek çok çalışma yapıldığını duymuştum ve etrafa baktığımda nerelerin yenilendiğini kesinlikle görebiliyordum.

"Oturun." Odaya girdiğimizde Rook mutfağın ortasını kaplayan büyük masaya doğru başıyla işaret etti.

Bir sandalye çekip oturdum ve masanın üzerine yayılmış kâğıtlara göz gezdirdim. Özellikle bir tanesi gözüme çarptı ve onu kendime doğru çektim.

"Bu *benim!*" Birbirine zımbalanmış sayfaları karıştırdım. Adım, fotoğrafım ve doktorumun adı gözüme çarptı. "Tüm hayatım. *Tıbbi* kayıtlarım. Bütün bunları nasıl elde ettin?"

"Kardeşimle tanıştın, Knight. O bir bilgisayar dehasıdır. Ondan hiçbir şey gizli kalmaz."

"Ama *neden?* Neden sende?"

"Önce kahve. Nasıl ?"

"Yani bu sizin raporunuzda yok mu?"

Kaşı kalktı. Öfkelendim. "Beyaz, tatlandırıcı." Ön sayfaya zımbalanmış fotoğrafıma baktım. Ne zaman çekildiğini hatırladım. Sadece birkaç ay önce Jasmine ile bir partiye gitmişim. Fotoğrafta merdivenlerden iniyordum, bir evden çıkıyordum ve kadrajın dışında kalan birinin söylediği bir şeye gülüyordum.

Mahremiyetimin açıkça ihlal edilmesine kızmam, belki de Rook'un önünde bu kadar çok bilgi olmasından rahatsız olmam gerekirdi. Ama rahatsız olmadım. Onun yerine kendimi *güvende* hissettim.

Bölüm 34

ROOK

Kahveyi önüne koydum ve kâğıtları yolundan çektim. Elimdeki tüm detayları görmenin onu endişelendirip endişelendirmediğini kesin olarak söyleyemezdim ama onu kaçıranı bulmanın bir parçası olmayı gerçekten istiyorsa, nasıl çalıştığımı anlaması gerekiyordu.

Onun bu işe karışmasına izin vermeyi düşündüğüme bile inanamıyordum. *Her zaman* yalnız çalışırdım. Kendi kendime güldüm. *Düşünmek* mi? Bunu nasıl yapacağımı düşünmeye başladım bile. *Bunu neden yapıyordum ki?*

"Rook?"

Kahvemi doldurduğum yerden geri döndüm ve mutfak masasına geçtim. Bir sandalye çekerek karşısına oturdum.

"Siz içeri girmeye çalışmadan önce kaçırılmanızın arkasında kimin olduğunu zaten araştırıyordum."

Buna gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "İçeri girmeye çalışmıyordum!"

"Mülkümün etrafında dolanıyordun ve arka kapıdan içeri girmek üzereydin. *Sen* buna ne derdin?"

"*Kapıyı çaldım* ama kimse cevap vermedi."

"Bunun ziyaretçi istemediğim anlamına geldiğini düşünmedin değil mi?" "Hayır, beni duymadığın anlamına geldiğini düşündüm!"

Kupamın arkasına bir gülümseme sakladım. Başlangıçtakinden çok daha alıngandı.

izlenimler önerdi. "Sana daha önce sorduğumu biliyorum, ama bunun arkasında olabilecek *birini* düşünebiliyor musun?" Kağıtları topladım ve düzgün bir yığın haline getirdim. "Kardeşimin tüm aileniz hakkında bulabildiği her şey bunlar." Yığının onun önüne koydum. "Gözden geçir. Yanlış, eksik ya da size tuhaf gelen her şeyi işaretleyin."

"Yani içlerinden birinin yaptığı bir şey yüzünden beni götürürlerse diye mi?"

Ağızma bir yudum kahve alarak cevap vermekten kaçındım. Kaçırılma olayının arkasında ailesinden birinin olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündüğümü ona söylemeye hazır değildim. Elimdeki tüm bilgileri okuduğunda bu sonuca kendisinin varacağını umuyordum. Ama tecrübelerime dayanarak bunun mücadele etmeden kabul edeceği bir şey olmayacağını da biliyordum. Kanıt isteyecekti... ve bunu elde etme yöntemimden hoşlanmayacaktı.

Bunun arkasında kimin olduğuna dair teorilerim vardı. Sorun şu ki, *neden olduğundan* emin değildim. Elimdeki her şeyi gözden geçirmesini sağlayarak, bana cevabı verecek bir şey görebileceğini umuyordum.

"Yığının en altında, böyle bir kaçırma işini üstlenebilecek tanınmış paralı askerlerin bazı fotoğraflarını bulacaksınız. Kaçan adamı bulamadık. Operasyondan sorumlu gibi görünen kişiyi. Tanımlayıcı bir işaret ya da fotoğraf olmayınca tahmin yürütmek zorunda kaldık. Öldürdüğüm adamlar Knight'ın erişebildiği sistemlerin hiçbirinde yok, yani ya içlerinden birinin dövmesi yeniydi ya da daha önce hiç yakalanmamışlardı."

Bir iki dakika boyunca konuşmadı, sayfaları karıştırdı ve kahvesini yudumladı. Metinde zorlandığını söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Fotoğraflara ulaştığında fincanını masaya indirdi ve onlara baktı.

"Kardeşinizin yüzleri aramak için kullandığı şey... fotoğraflara mı ihtiyaç duyuyor yoksa bir taslaktan çalışabilir mi?"

"Çizim yeterince ayrıntılıysa, sanırım öyle." Cevabım temkinliydi. Knight'ın onun için bulduğu bilgiler sanat eğitimi aldığını söylüyordu ama yeteneğine dair hiçbir kanıt sunmamıştı. Bir sanat galerisinde yarı zamanlı çalıştığını biliyordum ama doğum günü için iki hafta almıştı.

"Onun resmini çizebilirim," diye teklif etti.

"Yapabilirsin... eğer bilgisayarın tanıması için yeterince ayrıntı koyabileceğini düşünüyorsan."

"Yüzü zihnime kazındı. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum."

Sesindeki ton masanın öbür ucuna uzanıp elini tutmama neden oldu.

"Onu bulacağım, Dal. Sana söz veriyorum." Ve ben de bunun için onu öldürürdüm.

onun gözlerine koyduğu korku. O kısmı kendime sakladım.

Bana yavaşça başını salladı. "Eğer kalemin varsa, şimdi senin için bir çizim yapabilirim."

Ayağa kalktım ve bir duvara dayalı dolaplara doğru ilerledim. Bir çekmeceyi açarak birkaç kalem ve biraz kâğıt çıkardım. Geri döndüğümde kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Ben... hayır, pek sayılmaz. Sadece mutfağınızda her şeyin olacağını düşünmemiştim."

Gülümsedim. "Nerede olursam elimin altında yazacak bir şey olmasını faydalı buluyorum. Ne yazmanız gerektiğini asla bilemezsiniz."

Onları benden aldı ve tekrar başını salladı. "Bu mantıklı, senin

iş kolu. Sanırım not tutmanız gerekiyordur?"

"Notlar mı?" Kıkırdadım. "İşler öyle yürümüyor. Çoğu sözleşme şifreli bir cihaza gönderilir-" Cep telefonum çaldığında sözümü kestim.

Tezgahtan alıp aramaya bağladım ve kaldırıp Kulağım.

"Dövmeli adamı buldum." Knight benim konuşmamı bekleme zahmetine girmedi. "Jeremy Rankin - sekiz ay önce bir öğretmene tecavüz ve cinayet suçundan hapisten çıkmış."

"İyi adam. Bana bir dakika ver Dal?" Yukarı baktı. "Bu telefona cevap vermem gerekiyor. Acıktıysan kendine yemek al. Birazdan döneceğim. Evden çıkma."

"Yapmayacağım."

Mutfaktan çıktım ve kapıyı arkamdan . "Dal? Sevgili Magdalena seni ziyarete mi geldi?" "Şaşırmış gibi yapma. Ona adresimi vermişsin."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun. Ben sadece sana yardım ediyordum." "Müdahale ediyordun."

Knight güldü. "Ne istiyorsun?"

Onu görmezden geldim. "Rankin'in ne gibi bağlantıları vardı? Arkamı kollamalı mıyım?"

"Bundan hoşlanmayacaksın." Sesi acımasızlaştı.

"Zaten bildiğim bir şeyi teyit edeceğinizden oldukça eminim."

"Bu adam genelde radara yakalanmayan biri, bu yüzden izini bulmam bu kadar uzun sürdü. Göğsündeki dövmeyi bir ay önce Glenville'deki Inkspirations'da yaptırdı. Dövme salonu

Dün sosyal medyalarına eserin bir fotoğrafını koydular ve o zaman sistemime düştü. Hızlı bir aramayla detayları öğrendim. Resepsiyonist *çok* konuşkandı. Söylediğine göre, sahibi Rankin'i orada çalışan kızları ürküttüğü için dışarı atmakla tehdit etmiş."

"Onları nasıl ürkütüyorsun?"

"Onlara her yerlerinde dövme olup olmadığını, bağlanmayı sevip sevmediklerini, kaçırılma fantezileri olup olmadığını sorup durdu."

"Öğretmeni kaçırdığını söylemiştiniz... Ne zamandır kayıptı?"

"Bir hafta. Öldürmeden önce ona dört gün sahip olduğunu itiraf etti, Bunu yapmak istemediğini iddia etti ama kadın ona karşı koydu ve adam da boğdu." "Tanrı aşkına."

"Ama bir ortağı olduğu söyleniyordu. Yakalanmayan biri."

"Oh?"

"Rankin'in kimliğini öğrendikten sonra işler yoluna girmeye başladı. Öldürdüğü diğer kişinin adı Matthias Theroux'ydu. Başka bir eski mahkum. Rankin ile hücre arkadaşıydı. Banka soygunundan hapse girmiş, bir güvenlik görevlisini öldürmüş. Altı yıl içeride kalmış, sonra Rankin'den birkaç hafta önce iyi halden serbest bırakılmış."

"Önce kim kime yaklaştı?"

"*Rushka*'yı hâlâ bulamadım - bu sahte bir isim gibi görünüyor. Orada veritabanlarımda bunun altında *hiçbir şey yok*."

"Dally şu anda onun bir robot resmini çiziyor. Belki yardımı olur." "Pek emin görünmüyorsun."

Mutfak kapısına doğru baktım ve sesimi alçalttım. "O bir

bir sanat galerisinde resepsiyonist..."

Knight güldü. "Sence yetenekli olsaydı bunu yapmaz mıydı?"

"Hayır, ama-"

"Pek çok sanat öğrencisi böyle işler yapıyor, Rook. Bu onları sanat eserlerine yaklaştırır ve sanat dünyasında bağlantılar kurmalarına yardımcı olabilir. Neler yapabileceğini görmeden onu reddetme. Polislerin bir araya getireceği bir şeyden biraz daha fazlası olsa bile, bunu kullanabilirim. Sözlü bir tariften daha iyidir. Bittiğinde bana gönder." Durakladı. "Rankin'in yaşam öyküsünü incelediğimde başka bir şey buldum."

"Hoşuma gitmeyeceğini düşündüğün şey bu."

"Bu... şey, birkaç farklı anlama gelebilir. Son sınıf yıllığını buldum. Okulda kiminle olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Eminim yapabilirim."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

MAGDALENA

Beni kaçıran, fidye videosu çekmeye zorlayan ve öldürmekle tehdit eden adamın yüzü kâğıttan bana bakıyordu. Çenesine daha koyu gölgeler, sol kaşının üstüne bir yara izi ve sağ kulağına bir küpe ekledim.

Sandalyede doğrulurken sırtımdaki ağrıyı ovmak için uzandım ve Rook'un beni izlediğini gördüm.

"Ne zaman döndün?"

"Yaklaşık bir saat önce. Seninle konuştum ama cevap vermedin. Çok odaklanmış görünüyordun, bu yüzden seni rahatsız etmedim. Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak yanımda durdu. "İşin bitti mi?"

"Sanırım öyle." Kalemi masaya bıraktım, arkama yaslandım ve gerindim. "Bu iyi." Yanıma uzandı ve çizimi aldı. "Bir sürü küçük detaylar."

"Umarım yardımcı olur."

"Öyle olmalı. Bir kopyasını Knight'a göndereyim." Cep telefonunu çıkardı, çizimi masaya geri koydu ve bir fotoğraf çekti. Ekranı birkaç kez dokundu ve gülümseyerek cep telefonunu cebine koydu. "Tamamdır."

"Aç mısın? Neredeyse öğle yemeği vakti. Kasabaya gidip bir şeyler yemeye ne dersin?"

O söyleyene kadar aç değildim, o anda midemden utanç verici bir gurultu geldi. Başımı salladım.

"Buradan sonra ne yapmak istediğini de konuşmalıyız."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Knight'a seni ailene götürmesini söylediğimde, orada olacaklarını ve yalnız kalmayacağını düşünmüştüm. Bunu bilseydim, başka düzenlemeler yapardım."

"Beni yanında kalmam için davet etmeni beklemiyorum." Kelimeleri ağzımdan kaçırdım. "Çünkü biz ... şey ..."

Tek kaşım havaya kalktı. Yanaklarım kızardı.

"Dairene gideriz ve sen de birkaç kıyafet alırsın. Benimle yatmak istemezsen kullanabileceğin boş bir odam var."

Sessiz bir iç geçirdim, işleri için .

"Seks yapmamış olsaydık bile," diye devam etti ve içimden inleyerek gözlerimi kapattım. "Burada kalmanı tavsiye ederim. Ejderhanın kuyruğunu çekmek üzereyiz ve o da bizi ısıracak."

Gözlerim birden açıldı. "Ejderha mı? Ne ejderhası?"

Kapıya doğru el salladı. "Git ve giyin. Önce öğle yemeği yiyeceğiz, sonra da dairene gideceğiz."

Hızlı bir duş aldım, Rook'un şifonyerinden temiz bir gömlek çaldım, kot pantolonumla eşleştirdim ve aşağı indim.

Rook gömleğini çalmamla ilgili tek kelime etmedi ama gözleri uygun olandan daha uzun bir süre göğsümde oyalandı. Kollarımı kavuşturup göğüslerimi örttüğümde dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"temiz iç amaşıırı getirmedim." Ses tonum savunmacıydı.

Gözleri aşıağıya indi ve avuç içimi kot pantolonumun ön kısmına bastırma dürtüsüne direndim.

"Şikayet etmiyorum, ama şimdi acaba *burada* mı kalsak diye düşünüyorum. yemek için."

Yanaklarım kızardı. Rook güldü.

", sevgilim. Önce yemek..." Dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Tatlı sonra."

Ona bakakaldım. "*Gerçekten* az önce ...? Bunu yapmak istemedin..."

Cevap vermedi, yanımdan geçip mutfaktan çıktı. Ön kapıya ulaşana kadar arkasından gittim.

"Bekle. Arabana ne oldu?"

"Bishop onu kurtardı. Şu anda dükkânda. Umarım tamir edilebilir."

"Daireme yürüyerek mi gideceğiz?" Şehrin öbür ucundaydı ve eğer plan buysa, yanıma birkaç günlük kıyafetten fazlasını alamazdım.

"Hayır, başka bir arabam var." O gece fark etmediğim cipi işaret etti.

Daha önce. "Sanırım dün gece etrafta dolanırken bunu görmedin."

"Son kez söylüyorum, sürünmüyordum!"

"Eğer bir sözlükte '*sürünmek*' kelimesinin tanımını açsaydınız, orada sizin bir fotoğrafınız olurdu."

Ona bakakaldım.

Bana sırtıttı ve nefesim kesildi. Gülümsemesindeki içten mizah, yüzünü karanlık, düşünceli bir yakışıklılıktan çocuksu bir çekiciliğe dönüştürdü. Her iki durumda da, aslında ne kadar muhteşem olduğunu fark ettim.

Ben ona bakarken gülümsemesi soldu ve başı öne eğildi. "Sorun mu var?"

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Hayır." Onun bakışlarına hayran olduğumu itiraf edecek değildim. "Çantamı içeride unuttuğumu hatırladım."

"İhtiyacın olmayacak. Öğle yemeği benden."

OceanofPDF.com

Bölüm 36

ROOK

Benimle ilk tanıştığı lokantaya gittik ve aynı masaya oturduk. Garson beni gülümseyerek karşıladı ve kahve getireceğini söylemek için aradı.

"Sanırım buranın müdavimlerinden birisin," dedi Dally koltuğa yerleşirken.

Gülümsedim. "Elimde olsa yemek yapmamayı tercih ederim. Öğle yemeklerini genellikle burada yerim." Ona lamine menüyü uzattım. "Ne istersiniz?"

Kağıda baktı ve gözlerinin kelimeleri taradığını görebiliyordum, Kaşlarını çatarken kaşlarının arasında küçük bir kırılıklık oluştu.

"Izgara peynir ve vişneli turtayı tavsiye ederim. Birlikte değil tabii ki."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

Garsona el salladım ve siparişi verdim.

Öğle yemeği servis edilirken Knight bana bir mesaj attı. Dally'nin verdiği çizimi ortak bir arkadaşımıza gönderdiğini söyleyen mesajı okudum. Baş parmağımı kaldırarak cevap verdim ve telefonumu cebime attım. Kardeşimin keşfettiği şeyi Dally'ye hâlâ söylememiştim. Söylemem gerekiyordu ama önce onun dairesine gidip etrafa bakmak istiyordum. Birkaç sorum vardı ve umarım cevapları onun evinde bulabilirdim.

Dally'nin evime gelmesi, beklenmedik olsa da, aslında

iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ne yaptığımızı, onun ne kadar duyarlı olduğunu... tadının nasıl olduğunu... boşaldığında nasıl ses çıkardığını düşünmekten kaçındım.

Çatalım tabağıma çarptı ve o da sıçradı. "Her şey yolunda mı?"

Bir elimle çenemi ovuşturdum ve masanın karşısından ona baktım.

Kaçışımızdan hemen sonra, çekiciliği adrenalin ve yüksek duygusal duruma bağlayabilirdim, ama ya dün gece? Böyle bir bahanem yoktu. Tehlike yoktu, sıkıntı yoktu. Öyleyse *neden* kendimi ona doğru çekilirken buldum?

"Rook?"

Sesi bana sorusuna cevap vermediğimi hatırlattı. "Özür dilerim. Hayır, her şey yolunda." Boş tabağına baktım. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve ben de masaya bir avuç dolusu banknot attım. Yemek yedim. Personelin hesabı getirmeden önce kalkıp gitmeme alışması için yeterince sık yemek yedim ve *her zaman* fazla ödeme yaptım.

Cipimi park ettiğim yere yürüdük ve kilidini açtım, böylece o da tırmanabilirdi. Sürücü tarafına doğru yürürken cep telefonum çaldı.

"Rook." Sesim kısıktı ve arayan kişinin konuşmasını bekledim.

"Ben Deacon. Knight benden sizin için bir kişiyi kontrol etmemi istedi." "Bir şey bulabildin mi?"

"aramazdım. Asher her ne yapıyorsa yaptı ve Knight'ın gönderdiği taslak için bir isim buldum."

Durdum, bir elim kapının üzerindeydi. "Neymiş o?"

"Rushka Zane adında bir adam. O Shestyorka ... için bilinen bir ayakçı çocuk

Florida'da çalışan Bratvas'lardan biri." Durakladı. "Rus mafyasına karşı mı mücadele ediyorsun, Rook?" Sesi eğleniyor gibiydi. "Emekli olduğunu sanıyordum."

"Değilim ve öyleyim." "

görünmüyor."

"Bu uzun bir hikaye. Bilgi için teşekkürler."

"Sorun değil, kardeşim." Hat sessizliğe gömüldü.

Elimi yüzümde gezdirdim ve bir nefes verdim. Bu lanet şey gittikçe daha karmaşık bir hal alıyordu. Cep telefonuma baktım, sonra Knight'ı aradım.

"Deacon'la konuştun mu?" "Evet.

Ona seni aramasını söyledim."

"Şu Zane denen adam..."

"Zaten üzerinde çalışıyorum. Şimdi her şey daha mantıklı geliyor. Sergei Alexeyov için çalışıyor. . Tahminimce birinin Sergei'ye borcu var ve kaçırma olayı da bunu almanın bir yolu."

"Geriye paranın *kime* ait olduğu ve Dally'nin *neden* alındığı soruları kalıyor."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. İçimden bir ses bunun en basit sebep olacağını söylüyor."

"Hiç mantıklı değil. Şimdi Dally'nin dairesine gidiyorum. Umarım ev arkadaşı da orada olur ve ben de onu anlayabilirim."

Knight kıkırdadı. "Onu hissetmediğin sürece sorun yok."

"Bu komik bile değil."

"Biraz komikti."

"Hayır. Gerçekten değildi. Başka bir şey bulursanız bana haber verin." Kestim

cevap veremedi. Aradı ve cipe binmek için kapıyı açtı. "İşe ne zaman dönmen gerekiyor?" Anahtarı kontağa soktum

ve çevirdi. "Pazartesi,
ama-"

"Daha fazla tatil zamanın var mı? Bu adamı bulana ve sen güvende olana kadar oraya geri dönmen gerektiğini düşünmüyorum."

Solgunlaştı. "Sence tekrar deneyebilirler mi? Söylediğini sanıyordum-"

"Seni sakın tutmaya çalışıyordum. Tekrar denemeleri için her zaman bir şans vardır.

Bu, en başta sizi neden istediklerine bağlı."

Park yerinden geri geri çıktım ve trafiğe katıldım. Dally yanımda sessizdi. Ona bir göz attım. Camdan dışarı bakıyor, dudaklarını çiğniyordu. Bir kolumu uzattım ve elini tuttum.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Böyle bir söz veremezsin."

Parmaklarını sıktım. "İlk seferinde seni tek parça halinde kurtarmıştım, değil mi?"

Cevap vermedi. Apartmanına varana kadar elini tuttum, sonra park edebilmek için onu bıraktım.

"Dal, bana bak." Başını bana doğru çevirmesini bekledim. "Ne yapıyorsun? bir arada tutmak için harika bir iş çıkardı. Seni güvende *tutabilirim* ve bunun arkasında kimin olduğunu bulacağım." Zaten bildiğimden emindim ama şimdi ona söylemenin zamanı değildi. "Şimdi senden yapmanı istediğim şey gülümsemen, kıyafetlerini toplaman ve oda arkadaşını her şeyin yolunda olduğuna ikna etmen. Bunu yapabilir misin?"

Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Ya ... ona ne söyleyeceğim?"

"Yemekte kimyamızın uyuştüğünü keşfettik, sonra da takıldık,

ve işlerin nereye gittiğini keşfetmek için benimle kalıyorsun."

"I ..." Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Tamam, bunu yapabilirim."

"Aferin kızıma." Arabadan çıktım, etrafta dolaştım ve kapıyı açtım. İçeri uzanıp tekrar elini tuttum ve çıkmasına yardım ettim. "Bunu satmalısın Dal, anlıyor musun? Eğer bir sorun olduğunu düşünürse, her şey ters gidebilir."

OceanofPDF.com

Bölüm 37

MAGDALENA

Jasmine ile paylaştığım dairenin kapısı kilitli değildi ve kolu çevirdiğimde yavaşça açıldı. Dışarı müzik yayılıyordu -doksanların erkek grubu- ve bu bana Jasmine'in evde olduğunu söylüyordu. Benim iğrenmeme rağmen doksanlara ait her şeyi severdi.

"Jas?"

Sarışın ev arkadaşım mutfaktan çıktı. "Oh! Sen ne-?" Gözleri beni geçti ve genişledi. "Bu- değil mi?" Kaşları birbirine çarptı. "Onu tekrar mı işe aldın?"

"Hayır, ben-"

Rook'un kolu belime dolandı ve beni yanına çekti. "Dal ve ben aramızdaki bu şeyi keşfetmek istedik. Ailesiyle yediğimiz yemekte bunu hissettik ve daha sonra bunu keşfetmek için yola çıktık." Eli kalçamı sıktı. "Temiz kıyafetlere ihtiyacı var ve sonra benimle eve dönecek, böylece bazı şeyleri daha fazla araştırabiliriz." Sesi imalarla doluydu ve ben kızardım.

"Oh, bu..." Gözleri aramızda dolaştı. "Bak, alınma ama..." Bana odaklandı. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin, Mags? Onu çok az *tanıyorsun*."

"En birini işe alması *senin* fikrin değil miydi?" O

kolunu bıraktı. "Git ve eşyalarını topla, sevgilim." Eli kıcımlı okşadı.

Ona bir bakış attım ama oturma odasından geçerek iki yatak odasına açılan koridora doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapatarak dolabımın üstünden bir bavul indirdim ve yatağın üzerine yerleştirdim. Rook birkaç gün için valiz hazırlamamı söylemişti ve ben de evden o kadar uzakta kalmıyordum. Bir şeye çok ihtiyacım olursa geri dönmem imkânsız olmazdı. Bavulun fermuarını açtım, sonra dönüp dolapta asılı duran giysilere baktım.

Ne almalıyım? Basit tutmak en iyisi olur mu? Kot pantolon, birkaç tişört, iç çamaşırı. Şimdiye kadar Rook'u sadece elbise pantolon ve gömlekle görmüştüm ama arada sırada gündelik kıyafetler giydiği de oluyordu. Kendi kendime başımı salladım, en sevdiğim tişörtleri alıp çantaya attım ve sonra üç çift kot pantolon seçtim. Sırada iç çamaşırları ve spor ayakkabılarımı giyebilmek için çoraplar vardı.

Etrafıma bir kez daha bakındım, makyaj çantamı buldum ve onu da giysilerin üzerine bıraktıktan sonra banyo malzemeleri için banyoya yöneldim.

arkamda sürükleyerek oturma odasına dönmem on dakikadan fazla sürmedi. Rook kapının yanında durmuş, sırtını duvara dayamış ve kollarını kavuşturmuştu. Jasmine karşı tarafta, koltukta oturuyordu. Odadan geçerken yavaşladım, havadaki gerilim ensemdeki ince tüyleri diken diken etmişti.

"Her şey yolunda mı?" Aralarına baktım.

"Yeni *erkek arkadaşın* beni şunu yapmaya çalışmakla suçladı-"

"Seni hiçbir şeyle suçlamadım." Rook'un sesi yumuşaktı. "Ben sadece

Dally'ye neden erkek arkadaşı gibi davranması için birini tutmasını önerdiğini sordum. Sonra da savunmaya geçtin, bu da bana bunun için bir art niyetin olup olmadığını sorgulattı."

"Bence onunla gitmemelisin, Mags. Sadece bir *psikopat* benim doğum günü yemeğine birini götürmeni önermemden yola çıkıp bunu benim hain bir gündemim olduğu şeklinde yorumlayabilir!"

"İtiraf etmelisin ki bu tuhaf bir öneriydi ve elinize aldığınız gazetede bir ilan vardı. Bu ne sıklıkla olur?" Ben daha konuşmadan Rook sordu.

"İlanı veren sensin!"

"Hayır, değildim." Gülümsemesi soğuktu. "Ama sen bunu zaten biliyorsun. Onu almaya geldiğimde neden tuttuğun adamın ben olmadığımı söylemedin? Plan hakkında tereddütlerin mi vardı?"

"*Plan mı?* Ne planı?" Jasmine ayağa fırladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Rook'un kahkahası alaycıydı. "Oh, ama. Saçmalamaya çalışma bile saçmalık."

Neden bahsettiğini biliyordum. Jasmine'i kaçırılma olayına karışmakla suçluyordu.

"Jas," diye başladım yavaşça. "Kendilerini sahte erkek arkadaş olarak kiralayan adamlar olduğunu nereden biliyorsun?"

Gözleri bana doğru kaydı ve sonra çekti. "Tamam, ! O değildi Benim fikrimdi. Ama bunu sana söylersem reddedeceğini biliyordum ve yanında birine *ihtiyacın* vardı Mags! Bunu önerdiği anda bunun iyi bir fikir olduğunu anladım. Yemeğin senin için daha kolay geçmesini sağlayacaktı."

"O mu? Kim?"

"Fraser."

"*Fraser* mı önerdi? Ne zaman?"

"Birkaç ay önce öğle yemeğinde ona rastladım ve senin doğum günün hakkında konuşmaya başladık. Ailenin geçen yıl rastgele bir adamı davet etmesinden hoşlanmadığını ve bunu tekrar yapacaklarından emin olduğunu söyledi. Konuşmaya başladık ve annene çıktığınızı söylemen gerektiğini söyledi. Bunu sana ne zaman önerdiğimi hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ama konuşmadım.

"Bu çok işe yarayınca Fraser'a söyledim ve o da belki akşam yemeği partiniz için bir adam tutabileceğinizi söyledi. Bana bir gazetedeki ilanları gösterdi ve sahte erkek arkadaş olmayı teklif eden bir adamın ilanını işaret etti. Mükemmel bir fikir gibi göründü, ben de onu aradım ve her şeyi ayarladım, sonra eve geldim ve seninle bu konu hakkında konuştum."

Yaptığımız konuşmayı düşündüm. O zamanlar her şeyi nasıl bu kadar çabuk ayarladığını merak etmişim ama onu gerçekten sorgulamamıştım. Artık biliyordum. Daha o bana bu fikri sunmadan önce ayarlamışlardı.

"Sen ve Fraser'ın bunu benden habersiz ayarladığınıza inanamıyorum." Bana bakan Rook'a bir göz attım. Yüz ifadesini okuyamıyordum ama çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Bu Fraser'ın senin orada olman konusunda neden bu kadar rahat davrandığını açıklıyor. Gerçekten erkek arkadaşım olmadığını *biliyordu*."

"Evet, sebebi *bu*." Duvardan uzaklaştı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Bölüm 38

ROOK

Yapbozun eksik parçası, Jasmine'in Fraser'ın bir erkek arkadaş tutma fikrinin ortaya atılmasında rol oynadığını doğrulamasıyla yerine oturdu. Dally'nin yanından geçip bavulunu aldım.

"Hadi gidelim." Apartmana girdiğimizden beri gergindim. Jasmine'in yüzünde beliren ve çabucak gizlenen şaşkınlık kırmızı bayrakları yükseltti ve Dally'nin binadan mümkün olduğunca çabuk çıkmasını istedim.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama tetik parmağım seğiriyordu ve omurgamın dibinde saklı duran silaha uzanmamak için kendimi zor tutuyordum. Dally'nin dairesini paylaşan kız, diğer kadını bir erkek arkadaş tutmaya ikna etmek için gizli bir nedeni olduğu suçlamasını ortaya attığımda gerçekten kafası karışmış görünüyordu, ama yine de

... İçgüdülerimi asla göz ardı etmemeyi öğrenmiştim.

Dally beni kapıya kadar takip etti, sonra durdu ve döndü. "Hafta sonu cep telefonumu kaybettim." Sesi titriyordu ve konuşmayı keserek rahat bir nefes aldı. "Ailemdeyken yenisini sipariş ettim ama henüz gelmedi. Geldiğinde sana mesaj atarım."

Yasemin başıyla onayladı ve biz koridorda asansöre doğru yürürken kapının eşiğinde durdu. Beklerken arkama baktım ve onun bana baktığını gördüm.

peşimizden geldi, yüzü sıkıntılıydı.

Kapılar açıldı ve avucumu Dally'nin sırtına koyup onu içeri yönlendirdim.

"Sizin için eve yeni bir hücre getirteceğim."

"Tedarikçimle çoktan konuştum ve onlara kaybolduğunu ve değiştirilmesi gerektiğini söyledim."

"Bu iyi değil. Mevcut sözleşmenizi iptal etmeniz gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Yeni numara, yeni sağlayıcı." Sorusunu duymazdan geldim. "Aslında Knight'la konuşup bir tane ayarlamasını sağlayacağım. Ama önce sanat galerisine uğramamız gerekiyor, böylece onlara bir süre dönmeyeceğini söyleyebilirsin."

Bir eliyle alnını ovuşturdu. "Polise gidemez miyiz? Her şeyi açıklarsak bize inanacaklarından eminim."

Başımı salladım. "Ama-

"

"Hayır. Benim evime geri döneceğiz ve sonra Bildiğimiz her şeyi."

"Ne biliyoruz ki?" Ses tonu öfkeliydi. "Yasemin'le konuşma şeklin... sence olacağını biliyor muydu? Neden? Sana onun bana böyle bir şey yapmayacağını söylemiştim."

"İnsanları her zaman sandığınız kadar iyi "

"*Sizin* dünyanızda belki! Ama normal insanlar için değil. Biz sevmediğimiz insanları öldürmek için adam kaçırmıyor ya da kiralık katil tutmuyoruz!"

"Düşündüğünüzden daha sık oluyor."

Asansör yumuşak bir sarsıntıyla durdu ve kapılar

Binanın giriş holü. Gümüş grisi bir takım elbise giymiş olan tanıdık bir figür bize doğru geldi ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü, ben Dally'nin arkasından çıkınca da gülümsemesi kesildi.

"Mags!" Fraser kollarını açtı. "Öğle yemeğinde bana katılmak ister misin diye sormaya geliyordum."

"Fraser!" Dally ben onu durduramadan yanımdan geçip ağabeyinin bekleyen kollarına atıldı. Başının üstünden bana gülümsedi. "Rook, değil mi?"

"Bu doğru." Elim sırtımdaki silaha doğru gitti.

Gülümsemesi genişledi. "Kız kardeşimi bir saatliğine çalmamın sakıncası yok, değil mi? Bizimkilerin evinde ancak hasret giderme fırsatı bulabildik."

"Aslında, ben-"

"Çok isterim. Zaten öğle yemeği yedik ama kahve de harika olur." Bana bakmak için döndü. "Fraser'a beni senin evine bırakmasını söyleyeceğim. Sorun olmaz, değil mi?" Konuşmamı bitirmeme fırsat vermedi.

"Bu iyi bir fikir değil."

Bana kaşlarını çatı. "Sadece kardeşimle kahve içeceğiz. Neden bizimle gelmiyorsun?"

"Kendimize biraz zaman ayırmayı tercih ederim, Mags. Annem hakkında konuşmamız gerek." Erkek kardeşi kolunu Mags'in omuzlarına atarak onu çıkışa doğru yönlendirdi. Arkalarından yaklaştım ve o da bana baktı. "Alınma ama bu bir aile meselesi. Kıskanç bir tip değilsin, değil mi? Eminim en kötüsünü düşünmeden onun bir saatliğine gözünün önünden kaybolmasını kaldırabilirsin?" Gözleri elimin gizli taşıma çantama yaklaştığı yere kaydı. Ağzının bir tarafı kalktı. "Burada mı, Rook? Şimdi mi?"

Beni kışkırtıyordu ama Dally bunu görmüyordu, duymuyordu ve ben de

orada durdum ve onu dışarı çıkarıp merdivenlerin dibine park edilmiş arabaya götürmesini izledim. Araba uzaklaşır uzaklaşmaz arabama koştum ve Knight'ın numarasını aradım.

"Bu kaydı al ve nereye gittiğini takip et." Kelimeleri hırıldayarak söyledim ve ardından takip ettiğim arabanın plakasını ekledim.

"Kim o?"

"Lanet olası Fraser McCarthy. Dally'yi *kahve içmeye* götürdü." "*Kahve* başka bir şeyin şifresi mi?"

"Öyle olduğuna eminim, evet. cipteyim. eminim ki bir noktada kopacak ve beni kaybetmeye çalışacak. Geride durmalıyım çünkü gerçekten kahve içmeye gidiyorlarsa ve beni onları takip ederken görürse bana bir daha asla güvenmez."

"Ya değillerse?"

Dişlerimi sıktım. Sorun da buydu. Fraser'ın Dally'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi olduğuna dair elimde hâlâ kesin bir kanıt yoktu. Ya içgüdülerimi dinleyip onun yaptığına inanacaktım ya da Dally'ye güvenip kardeşiyle kahve içmeye gitmesine izin verecektim.

Kararsız olmaya alışık değildim. Çünkü onunla duygusal bir bağ kurmama izin vermiştim. Bu da muhakeme yeteneğimi gölgeliyordu. Başka biri olsaydı, şüphelerimi hemen orada ortaya atardım. Ama söz konusu olan Dally olduğu için... onu incitmek istemediğim için... sessiz kalmıştım ve şimdi onun hayatını riske atmış olabilirdim.

"Sadece şu lanet şeyi takip et, Knight."

Bölüm 39

MAGDALENA

"Erkek arkadaşın biraz gergin görünüyor." Fraser konuşurken gözlerini yoldan ayırmadı.

"Garip birkaç hafta oldu." Ona neler olduğunu anlatmak istiyordum ama Rook'un polisin yardımcı olamayacağına dair uyarısı hâlâ aklımdaydı ve Fraser'ın onlarla iletişime geçmek isteyeceğini biliyordum.

"Bilmem gereken bir şey var mı? Sana kötü davranmıyor, değil mi?" Elleri direksiyon simidinde sıkılaştı.

"Ne? Hayır! Hayır! O mükemmel bir beyefendi oldu." *Çoğu zaman.* Bana hırlamadığı, taleplerde bulunmadığı ya da... Seks hakkında düşünmekten kaçındım. "Kahve içmeye nereye gidiyoruz?"

En az üç kafenin önünden geçmişti.

"Şehrin birkaç mil dışında bildiğim bir yer var. Sessiz bir yer ve manzarası bu kadar yol gitmeye değer. Son zamanlarda annemle ya da babamla konuştun mu?"

"Yıllık inzivaya çekildiler." Ses tonumdaki acıyı uzak tutmak zordu ama başardım.

"Oh lanet olsun. Bunu unutmuşum. Ne zaman dönecekler?"

"Pazar günü, sanırım." Sessizliğe gömüldüm. Fraser'ın parmakları direksiyona vuruyordu. "Senin için her şey yolunda mı?"

"Ne? Ben mi? Ben mi? Evet, iyiyim."

"İşler yolunda mı?" Bastırdım.

Çenesi sıkıştı. "İş... iş, sanırım. Orada farklı bir şey yok."

Sessizlik çöktü ve ben pencereden dışarı baktım, şehrin kenar mahallelerinden ayrılana kadar hızla geçip gitmesini izledim.

"Nereye gidiyoruz demiştin?" Bir on dakika daha geçtiğinde sordum.

"Artık çok uzak değil." O konuşurken yoldan saptı ve dar bir şeritte ilerledi.

"Burada bir kafe var mı?" Pencereyi aşağı kaydırmak için düğmeye bastım ama hiçbir şey olmadı. "Fraser?" Yüzünü ona dönmek için arkamı döndüm. Dümdüz önüne bakıyordu, elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Fraser?" Midemin çukuruna bir huzursuzluk yerleşti.

Bana baktı. "Üzgünüm, Mags. Seçeneklerim tükendi."

Uyanmak istemiyordum ama üşüyordum. Yuvarlanmaya çalıştım. Bir şeyler yanılttı. Kollarımda bir baskı, omuzlarımda hissedebildiğim bir çekme vardı. Uyanmam gerekiyordu... Uyanmak *istemiyordum*! Ağzımda tuhaf bir tat vardı. Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama dilim işbirliği yapmadı. Başım kalın, bulanık hissediyordum ve gözlerimi açmak beni yoran bir çabaydı.

Sonunda göz kapaklarımı kaldırabildiğimde, kollarımı hareket ettiremediğimi fark ettim. Ve bu farkındalık üzerime çöktüğünde, bileklerime bir şeyin battığını *hissettim*. Bileklerimi ve ellerimi büktüm ama nafile. Kollarım başımın üzerinde gerilmişti, dik duruyordum, ayaklarım soğuk zemine zar zor değiyordu, sadece ayak parmaklarım ağırlığı bileklerimden uzak tutuyordu.

Kalbim hızlandı ve görüşümün kararmasına ve yüzmesine neden oldu. Ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

"Fraser?" Sesim kalın ve hırıltılıydı, bulunduğum yerde yankılanıyordu. Özür diledi ve sonra... nefesim kesildi. Üzerime bir gölge düştü ve tam zamanında kafamı çevirdiğimde arabasının arka koltuğundan birinin kalktığını gördüm. Elinde bir iğne vardı ve ben iğnenin boynuma batmasını önleyecek kadar hızlı davranamamıştım.

Ondan sonra hiçbir şey hatırlayamadım. İçinde ne vardı? Beni bayıltan bir şey.

"*Fraser?*" Kardeşimin adını tekrar . Beni sessizlik karşıladı.

Kollarımı daha sert çekiştirdim, bileklerimi saran her neyse derime saplanırken acının ısırmasını görmezden geldim.

"Güzel, uyanmışsın. " Sert ses beni ürküttü ve irkildim.

"Güzel kollarını incitme." Bir gölge karanlığın içinden sıyrılıp bana doğru geldi.

"Sakin ol, *knyachna*, ilaçların etkisi yakında geçer. Anladın mı?"

Ona baktım. Elini kaldırdı ve çeneme doladı. "Anlıyor musun *dedim?*"

"Ben... evet."

"Güzel. Bir iki dakika içinde kendini daha iyi hissedeceksin." Sesi sakın ve soğuktu ve ben kazadan sonra kaçarken arabanın yanında bekleyen adamın sesi olduğunu fark ettim. Beni ailem için bir fidye talebi kaydetmeye zorlayan adamla aynı adam. Son altı gündür hakkında kâbuslar gördüğüm adam.

Görüş alanımdan çıktı ve ben de onu tutmak için etrafımda dönmeye çalıştım.

Onu görebileceğim bir yere. Elleri kalçalarımına indi ve beni hareketsiz kalmaya zorladı. "Debelenmeyi bırak. Sana zarar vermeyeceğim."

"O zaman neden-?"

"Çünkü bir borcunu ödüyorsun." Sorumu tahmin etti ve benim yerime konuştu. "Kardeşinin çok güçlü bir adama borcu var ve ödemeyi başaramadığı için *senin* yeterli olacağına karar verildi."

OceanofPDF.com

Bölüm 40

ROOK

Bir kavşağa geldiğimizde onları kaybettim ve ışıklar kırmızıya döndüğünde Dally'nin kardeşi karşıya fırladı. Ayağımı bastım ama bir okul otobüsü karşıdan karşıya geçti ve ben de frene bastım. Otobüs geçtiğinde ve ben kavşağı geçtiğimde, onlar görüş alanımdan çıkmışlardı. Yumruğum direksiyona çarptı.

Sikeyim.

Kenara çektim ve Knight'ı aradım.

"Bir şey var mı?"

"Bana verdiğin kayıt sahte." "*Tanrı aşkına!*"

"Bana neler anlat."

"Konuşacak şey yok. Kardeşi çıktı. Onun da işin içinde olduğunu düşündüğümü ona söylememiştim ve o da onunla gitti. Bu benim hatam."

"Rook, iki haftadan daha kısa bir süre önce kızın varlığından bile haberin yoktu. Masana gelmesi tamamen şans eseri idi."

"Eğer bana çekip gitmemi söyleyeceksen-"

"Hayır, ama bu sizin uzmanlık alanınız değil. Durumu bu şekilde ele aldığınız için kendinizi suçlayamazsınız. Senin işin nadiren bu kadar etkileşim içerir. Sen daha çok içeri gir, birinin kafasını ve çık tarzındasın."

Adamım. Müşterilerinizi yüz yüze bile görmüyorsunuz. Sözleşmeleriniz size ne zaman ve nerede olacağını söylüyor. Size sadece nasıl yapılacağını sağlamak kalıyor."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"İşimi yapmama izin ver. Arabanın izini sürmek yerine, kardeşinin izini süreceğim. Nerede olduğunu öğrendikten sonra *sen* de işini yaparsın. Eve git ve aramamı bekle."

"Ama-"

"Rook, şu anda yapabileceğin *hiçbir şey* yok. Ciddiyim, siktir git evine. Beni bu aramada ne kadar uzun süre tutarsan, onu bulmamız da o kadar uzun sürer."

Haklıydı, bu da sinirlerime iyi gelmedi. "*Tamam!*" Aramayı kestim ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım.

Sahip olduğum tüm içgüdülere karşı kasabada dolaşıp Dally'nin içinde bulunduğu arabayı aramak istemedim. Evimin önüne park ettiğimde olduğum yerde kaldım, parmaklarım direksiyona vururken Fraser McCarthy ile buluşmamızı ve kız kardeşiyle uzaklaşırken yüzünde beliren ifadeyi tekrar hatırladım. Rahatlamıştı.

Neden rahatlamıştı ki?

Bir şeyi kaçıırıyordum. Önemli bir şey. İçgüdülerim bana bağıırıyordu.

-Gözden kaçırdığım bir şey varmış.

Bu da neydi böyle?

Gözlerimi kapattım, onu zihnimde canlandırıdım ve bir önceki hafta sonu akşam yemeğinde nasıl görüldüğüyle karşılaştırdım. Yemekte beni gördüğüne şaşırmişti. Bunu iyi saklamıştı; gözlerini hafifçe aralamış ve yemek boyunca hızlı bakışlar atmıştı. Hiçbir şey düşünmemiştim. Bunun için bir nedenim yoktu. Ama eğer kiralık randevunun arkasında o varsa.

her şeyi değiştirdi. Beni orada görmeyi beklemiyordu.

Biz gelmeden önce biliyor muydu? Bu yüzden mi geç kalmıştı? Kepeyi yeniden mi düzenliyordu? Dally talimatları beklemekten bahsettiklerini duyduğunda Rushka Zane'in bahsettiğı kişi o muydu?

Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Beni sessizlik karşıladı. Hiçbir kuş ötmüyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yavaşça kılıfında saklı olan silahıma uzandım.

"Sakin ol, kardeşim."

Elimdeki kahve fincanını mutfak masamın yanındaki sandalyeye yayılmış adama uzattım. Deacon Jacobs'la sekiz yıl önce, kiralandığım bir suikasta müdahale ettiğinde tanışmıştım. Yasadışı bir yeraltı dövüş etesi tarafından kaçırıldığına inandığı kardeşini arıyordu. İzini sürdüğü adam, öldürmek için kiraladığım biriydi.

Bir şekilde yoluma çıktı -birden fazla kez- ve hedefimi öldürmeden önce ihtiyacı olan bilgiyi almak için ona yirmi dört saat vermemi istedi. Kabul ettim ve kardeşlerimi de içine alan temkinli bir dostluk kurduk ve yıllar boyunca birbirimize yardım ettik.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kupayı dudaklarına götürürken kahverengi gözleri parlıyordu. "Buradan geçiyordum."

"Buradan ," diye tekrarladım ve o da sırttı. "Bana inanmıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Seni Knight mı gönderdi?"

"Kimse beni bir yere *göndermiyor*."

İç çektim. Ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuşum. Eğer Deacon'la konuşurken *bazı* şeyleri açıkça ifade etmezseniz, bunu size karşı kullanabilirdi.

"O zaman neden?"

Fincanı masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Benim çok özel yeteneklerim var. O aktörden alıntı yapabilirim. Adı neydi?" Gözlerini kısarak bana baktı, sonra parmaklarını şıklattı. "Taken filmlerindeki Liam Neeson. Ama geçerken uğradığımı söylerken yalan söylemiyordum. Yüzlerce mil ötede, büyük bir teknoloji şirketi için iş yapıyordum." Elini salladı. "Önemli değil. Knight arayıp Asher'ın yardımını istediğinde, bütün bu durum benim ..." Gülümsediğinde dişleri parladı. "İlgimi çekti."

"Neden?"

"Hadi, Rook. Çekingen davranma. Hepimizin tanıdığı ve sevdiği soğuk kalpli tetikçi gitti ve bir kıza karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Hem de öyle sıradan bir kıza değil, senin yaşadığın hayatla hiçbir bağı olmayan bir kıza."

"Onu çok az tanıyorum." İddiasını reddettim ve kafamın içinde fısıldayarak bana yalancı olduğumu söyleyen küçük sesi duymazdan geldim.

Deacon homurdandı. "Çünkü *bu* önemli.

"Knight sana ne söyledi?"

"Onu akşam yemeğine götürdün, çünkü yemeğe gitmesi gereken adamı beğenmedin.

buluşmak için. Biliyor musun, bu gerçekten senin yapacağın bir şey gibi gelmiyor. Berlin'deki o kulüpte sana asılan kıızı hatırlıyor musun? Ona sırtını dönmüştün. Çünkü görünüşe göre normallerin hayatınızda yeri yok. Yine de

işte buradasın-"

"Ben yanındayken kaçırıldı."

"Yani? Onu serbest bıraktın. Bu işte senin rolün bitti."

"Knight gibi konuşuyorsun. Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Çünkü duygulara kapıldın." Kupasını tekrar eline aldı. "Sorun değil dostum. İtiraf edebilirsin. Eninde sonunda hepimiz düşeriz."

"Bunun duygularla hiçbir alakası yok. Onu kaçırdıklarını *biliyorum. Biliyorum.* Onu bulamazsam öldürme ihtimalleri çok yüksek. Bunu vicdanıma yükleyemem."

Deacon'ın dudağı kıvrıldı. "Ve geçen hafta ona hiç dokunmadın, mı? Onu en az bir kez sikmedin mi?"

Yalan söylemeden buna cevap veremezdim, bu yüzden sessiz kaldım.

"Knight kardeşinin nerede öğrendiğinde, onu ziyaret edeceğiz." "Biz mi?"

Deacon sırtıttı. "Bunca yolu gelip de kendimi partiye davet düşünmedin, değil mi?"

Bölüm 41

MAGDALENA

Ellerimi ya da kollarımı hissedemiyordum. Kan onları uzun zaman önce terk etmiş, yerçekiminin çağrısına boyun eğerek uyuşuk bırakmıştı. Omuzlarım uzun süre ağırlığımı taşımaktan yanıyordu.

Ne kadar oldu?

Hiçbir fikrim yoktu. Keşke Rook'u dinleseydim diyecek kadar uzun.

Rook.

Ne yapıyordu? Bir şeylerin yanlış gittiğini mi fark etmişti? Beni mi arıyordu? Yoksa kardeşimle kaldığımı mı düşünüyordu?

Kardeşim...

Bunu neden yapmıştı? Benden kurtulmak isteyecek kadar çok mu nefret ediyordu? Buna dair hiçbir belirti görmemiştim. Kardeşlerim arasında bana karşı her zaman iyi davranan, bana istenmeyen çocuk muamelesi yapmayan oydu.

Peki neden?

Buna verecek bir cevabım yoktu. Uykuya dalana kadar kafamda bunu düşünüp durdum. Işığın parlaması ve bir kapının çarpma sesi başımı kaldırmama neden oldu.

"Uyan, knyachna." Bana tokat attığında acı yanağımdan dışarı doğru yayıldı. Gözlerime hücum eden yaşları kırıştırarak uzaklaştırdım. "Ağzını aç." İtaat etmemi beklemedi, bir eliyle çeneme sarıldı

ve dudaklarımı ayırdı. "İç!"

Reddetmeyi düşündüm ama beni bunu yapmaya zorlamak için daha acı verici başka bir yol bulacağından emindim. Dilime su çarptığında içimi bir rahatlama kapladı.

Tokatladığı yanağını okşadı. "Aferin kızıma." Plastik bardağı yere. "Şimdi o zaman... yeni sahibiniz yakında burada olacak ve-"

"Sahibi mi?" Kelimeyi ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Bana tekrar tokat attığında başım yana kaydı, ağzıma kanın bakırımsı tadı doldu.

"Sözümü kesme." Arkama geçti ve başımı geriye çekmek için saçlarımı kullandı. "Seni aramak zorundayım. Birlikte olduğun adam... *Rook*... üzerine bir tür takip cihazı yerleştirmiş olabilir." Nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu. "Böyle bir şeyi *nereye* saklamış olabileceğini kim bilebilir?"

Ürperdim. Sesinde beni korkutan bir nota vardı.

"Yok ... yok ..." Kekeledim ve saçımı sıkıca kavradığında nefesim kesildi.

"Sana konuşma izni vermedim, knyachna. Şimdi kıpırdama. Nefret ederim güzel tenini kesmek için." Saçımı bıraktı ve tekrar geçti. Uzun, kavisli ve kötü görünümlü bir bıçağı kaldırdığında gözlerim açıldı.

"Lütfen-" Kaşlarını çattığında sözümü kestim. "Böyle daha iyi. Öğrenebilirsin. Güzel. Kıpırdamadan dur."

Kalbim göğsüme çarptı, kafese kapatılmış gibi kaburgalarım vurdu. bıçak bana doğru gelirken.

İçgüdülerim beni geriye doğru atılmaya itti, ayaklarım yerdeki tutuşunu kaybetti ve omuzlarımı burktu. Gömleğimin önünü yakaladı ve

bıçağı malzemenin içinden geçirdi. Düğmeleri yerinde tutan ipliği keserken donup kaldım, nefes bile alamadım. Düğmeler teker teker düştü ve yere çarpmalarını, zıplamalarını ve yuvarlanmalarını izledim. Bıçağın ucu karnımın üzerinden aşağı kayd ve beni kesmesinden korkarak nefes almayı bıraktım.

Son düğmelerin de kopup düşmesini izlemek istemediğim için gözlerimi kapattım, sonra gömleğimi çekip açarken serin hava tenime dokundu.

"Ah, çok güzel. Tomek çok memnun olacak." Bir parmağım kot pantolonumun bel bandını okşadı, düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. "Merak etme, kynachna. Buranın soğuk olduğunu biliyorum ama Tomek geldiğinde seni sıcak tutacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 42

ROOK

Dally neredeyse yirmi dört saattir kayıptı. Knight kardeşinden hiçbir iz bulamıyordu ve ben de kalan azıcık sabrımı da kaybediyordum. Beni bir kez daha beklemem konusunda uyarırsa, *onu* öldürmem son derece olasıydı. Sonunda cep telefonum çaldığında ve numarası ekrana geldiğinde, ilk tepkim hoş olmadı.

"Eğer bana haber olmadığını söylemek için arıyorsan, seni geberteceğim."

"Ben de seni seviyorum, Rook." Cevap vermeme fırsat vermedi. "Sana kardeşinin saklandığını düşündüğüm bir adres gönderiyorum."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Çoktan ayağa kalkmış ve odanın içinde ilerlemeye başlamıştım,

Bir dolabın kilidini açıyor ve içindeki silahları inceliyor.

"Öyle olmadı, pek sayılmaz. Önce bazı bilgileri doğrulamam gerekiyordu. Gecikmenin sebebi buydu."

"Ne bilgisi?"

Knight iç çekti. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Bundan zaten hoşlanmıyorum. Tıpkı konuya girmezsen seni vuracağım kurşunun verdiği hissi sevmeyeceğin gibi. Sen etrafta dolanırken Dally ölebilir."

"Deacon haklıydı. Duygularını yakalamışsın."

"Şövalye." Sesim hırıltılı bir uyarı gibiydi.

"Beni tehdit etmeyi bırak, Rook. Fraser McCarthy'nin Tomek Alexeyov'a borcu var."

"*Tomek?*"

"Bu doğru."

Gözlerim tabancaları taradı ve iki seçtim. "Bana McCarthy'nin yerini gönder."

"Rook, anlamıyorsun. Tomek-"

"Onun tam olarak kim olduğunu biliyorum," diye araya girdim. "Detayları bana gönder." Aramayı sonlandırdım. Birkaç saniye sonra adres geldi; şehrin birkaç mil dışında, ormanın içinde bir .

Mükemmel.

Merdivenleri çıktım ve misafir yatak odasının kapısına vurdum.

"Deacon? Bir yerimiz var. Geliyor musun, kalıyor musun?"

Kapı açıldığında diğer adamın botlarını çektiği görüldü. Bana bir sırtış fırlattı.

"Hadi gidelim."

Ayrı ayrı seyahat ettik. Deacon motosikletiyle, ben cipimle. Ben yanaştığımda o çoktan park etmiş ve yolun kenarında duruyordu.

"Etrafa hızlıca bir göz attım," dedi ben dışarı çıktığımda. "Kulübe çok uzakta değil. Burayı doğaya dönmek için seçmediği kesin."

"Seni gördü mü?"

"Saçmalama."

Bagajı açtım ve oraya yerleştirdiğim çantanın fermuarını açarak iki tabanca ve bir bıçak çıkardım. Her iki silahtaki mühimmatı kontrol ettim ve

bıçağı bacağımdaki kılıfına soktum, sonra kaşlarını kaldıran Deacon'a döndüm.

"Bu adam onun kardeşi değil

mi?" "Evet."

"Ve onu öldürecek misin?"

"Muhtemelen."

"Kızın kalbini kazanmanın bir yolu da bu."

"Bir Bratva Pakhan'ın oğluna borcun olduğu için kaçırılmasından iyidir." İki tabancayı da kılıfına soktum. "Hazır mısın?"

Deacon sırttı, gözleri parlıyordu. "Hadi gidelim."

Söylediği gibi, ağaçların arasından sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde olan kulübeye giden yolu gösterdi.

Kulübe göründü ve Dally'yi en son içine tırmanırken gördüğüm araba ön kapının dışına açılı bir şekilde park edilmişti.

"Arka tarafta bir kapı daha var." Deacon'ın sesi alçaktı. "Ağaçlardan ayrılmazsak, görünmeden oraya ulaşabiliriz."

Başımı salladım ve yola koyulduk. Deacon ahşap dış duvarla kapıyı işaret etti.

"Onu hiç gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Yine de onu duydum. Bir telefon görüşmesi yapıyordu, birine bağıırıyordu. Sanırım *biri* onun için geliyor diye panikliyor." Deacon'ın ses tonundan o kişinin kim olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. "Her kiminle konuşuyorsa ona duymak istediklerini söylemiyordu."

"Ne utanç verici." Tabancalarımın birini kılıfından çıkardım. "Hadi gidip merhaba diyelim."

Güldü ve temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledik.

ağaçların gölgelerini ve pencerelerin arkasından herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını izliyordum. Deacon kapının koluna uzandı ve bana baktı. Başımı salladım, o da kapıyı yavaşça açtı ve aralıktan içeri süzüldü. Ben de arkasından yaklaştım. Mutfığa adım attığımda alçak sesler bize ulaştı ve ikimiz de durup dinledik.

"Televizyon," diye mırıldandı Deacon. Devam edeceğini ve karo döşeli zeminde ilerleyeceğini belirtti.

Arka kapıyı kilitledim ve panjurları çektim. Eğer yardım çağırıdıysa, biz hazır olmadan kimsenin gelip ne yaptığımızı öğrenmesini istemiyordum. İşim bittiğinde Deacon yeniden ortaya çıkmıştı.

"Bulunduğu oda koridorun sonunda. Adamın uzamsal farkındalığı yok. Beni fark etmedi bile. Planın ne?"

Bir parmağımla elimdeki silahın namlusuna dokundum ve elimi cebime atarak bir rulo koli bandı çıkardım. "Onu mutfakta istiyorum. Halı yerine fayanslardaki kanı temizlemek daha kolay."

Deacon başıyla onayladı. "Onu buraya getirmemi ister misin?"

Odaya göz gezdirdim, mutfak masasının bulunduğu yere geçtim ve bir sandalye çektim.

"Tahtı bekliyor."

Deacon'ın gülümsemesi sıkıydı ve sonra tekrar kapı aralığında kayboldu.

Bir çığlık, hızlı bir boğuşma sesi ve sonra... sessizlik oldu.

Bekledim.

Bir dakika geçti, sonra iki... ve sonra kapı açıldı ve Fraser McCarthy belirdi, yüzü bembeyazdı ve gözleri çılgınca etrafına bakıyordu. Deacon

onun arkasındaydı. Fraser'ın bakışları bana takıldı ve gözleri büyüdü. "Sen!"

"Ben," diye kabul ettim ve silahımı sandalyeye doğru salladım.

"Oturun." "Neden?"

Arkasından alçak bir gümbürtü, neredeyse bir hırıltı duyuldu. Fraser daha da beyazlaştı ve odanın öbür ucuna fırlayıp sandalyenin üzerine düştü. Bana sırttan Deacon'a baktım. "Benim bir canavar olduğumu düşünüyor."

"Ve biz daha başlamadık bile." Başımı salladım ve Dally'nin kardeşinin önünde durmak için hareket ettim. "Nerede o?"

OceanofPDF.com

Bölüm 43

MAGDALENA

Arkamda durdu, elleri göğüslerimin, karnımın ve kalçalarımın üzerinde geziniyordu. Dokunuşundan, istilasından kaçamıyordum. *Denedim...* Kıvrıldım ve eğildim, birden fazla kez tutuşundan kurtuldum, ta ki bana defalarca vurana kadar -sersemleyene ve yönümü şaşırana kadar yüzüme darbeler yağdırdı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, vücudumu okşayan parmakları görmezden geldim, beni çimdiklediğinde acıya tepki vermedim, dudaklarımı birbirine bastırarak çıkarabileceğim herhangi bir sesi ısırarak geri çektim.

"Cesaretin sana yardım etmeyecek." Sesi kulağıma çok yakındı. "Tomek seni kıracak. Artık bir mal parçasından başka bir şey değilsin. Kardeşinin borcunu ödemek için çalıştırılacak bir beden." Dişleri kulağımın üzerine kapandı ve ısırdı. "Doğru şekilde tepki vermeyi öğreneceksin, knyachna. Çığlıklarını duymak isteyenler için çığlık atmayı, yalvarışlarını duymaktan hoşlananlar için yalvarmayı ve sana zarar vermek isteyenler için *kanını* akıtmayı." Göğsümü sıktı. "Yeni sahiplerini memnun etmeyi öğreneceksin."

"Rushka." Tanımadığım bir ses, sırtıma bastıran adamdan daha sert ve daha derindi. "Bırak kadını."

Parmaklar yanağıma dokundu, çenemi okşadı ve sonra çeneme bastırıp başımı kaldırdı. "Gözlerini aç, kontenok."

Başımı salladım.

"Bana bakman için seni zorlamak zorunda kalırsam bundan hoşlanmayacaksın." Çenemdeki tutuşu sıkılaştı. "Üç ... iki ..."

Gözlerimi açtım.

"Çok daha iyi. Neden burada olduğunu biliyor musun?" "Kardeşim için."

"Bu doğru. Kardeşinin bana çok borcu var. Ona borcunu ödemesi için bir şans verdim ama o bana vermesi gereken hatırı sayılır miktardaki parayı ailenizden koparmak için sahte bir kaçırma olayı düzenlemeyi tercih etti. Görünüşe göre kardeşin kötü bir kumarbaz olduğu kadar kötü bir adam kaçırıcı da." Yanağımı nazikçe okşadı.

"Ama Rushka burada... bana senin güzel olduğunu söyledi... ve haklıydı. Yani, ne yazık ki senin için, kardeşinin borcunu ödeyeceksin ve sonra belki... *belki* işin bittiğinde, gitmene izin vereceğim... ve belki de ayrılmak istemeyeceksin. *Belki* o zamana kadar yeni hayatının tadını çıkarırsın."

Gözleri soğuktu, sesi kadar duygusuzdu ve biliyordum... bundan canlı çıkamayacağımı biliyordum. Beni asla serbest bırakmayacaktı.

"Benim için ağzımı aç, kotenok. Yeni hayatına alışmana yardımcı olacak bir şeyim var."

Direndiğimde, tutuşu sıkılaştı ve çeneme baskı uygulayarak dudaklarımı ayırdı. Parmağı zorla ağzıma girdi ve dilime bir şey bastırdı.

"İyi bir kız gibi yut."

Ona ters ters baktım, bu benim tek meydan okuma yöntemimdi. Gülümsedi, burnumu sıkarak kapattı ve boştaki elini ağzımın üzerinde tuttu. Ona karşı elimden geldiğince mücadele ettim, başımı ileri geri salladım.

"Tut onu." Diğer adama talimat verdi ve kendimi onun kollarına sarılmış ve olduğum yerde sabitlenmiş buldum.

Dilimdeki tablet çözüldü, köpürdü ve kendimi durduramayarak yuttum. Önümdeki adam yanağımı okşadı. "Aferin kızıma." Bir adım geri çekildi. "Onu odama getirin. Zincirlerini çözene kadar vücuduna yeterince işlemiş olmalı. Ona dokunmayın." Gülümsemesi genişledi. "Onu hayattaki yeni konumuyla tanıştıran ilk kişi olma zevkini tatmak istiyorum."

Duvarlar eriyordu, renklerden oluşan bir sarmal yere doğru kayıyor ve midemi bulandırıyor. Bir parçam bunun bana zorla yutturduğu tablet olduğunu, beni uyuşturduklarını fısıldadı. Geri kalan yanımda ise renklerin parlaklaşmasını, keskinleşmesini, girdap gibi dönmesini ve dans etmesini izledi.

Biri benimle konuştu, ama sesi yavaş ve bulanıktı ve onu anlayamadım. Yüzüme bir şey dokundu ve sonra kahkahalar duyuldu, odada yankılandı, daha karanlık, tehlikeli bir şeye dönüştü.

Görüşüm gidip geldi, konsantrasyonum bozuldu ve birinin kollarımı bıraktığını sandım çünkü dizlerimin üzerindeydim, acı ellerimden omuzlarıma doğru yayılıyordu. Sonra dünya döndü ve yüzüm barut ve kan kokan karanlık bir maddeye bastırıldı. Karnım birinin omzunda aşağı yukarı zıplarken mücadele etmedim, bacaklarımı okşayıp kalçalarımın arasını yoklayan ellere karşı koymadım.

Bir yere doğru yürüdüğümüzü tahmin ediyordum ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

sormak yerine gözlerime yakın olan koyu renkli malzemeye odaklandım ve sallanarak yürümenin neden olduğu mide bulantısı yüzünden kusmamak için mücadele ettim.

Korkmalıyım. Korkmuştum. Ama bunun bilgisi ile beynimin beni paniğe sevk etmesi gereken yer arasında bir yerde, duygumu, tepki verme yeteneğimi kaybettim, bunun yerine bir hissizlik tarafından ele geçirildim.

Dünya tekrar döndü ve yumuşak bir şeyin üzerine düştüğümde sıçradım. Parmaklarım altımdaki yumuşak ipeksi malzemeye kıvrıldı ve içinde bulunduğum odaya odaklanmak için mücadele ettim. Renkler hala dans ediyor ve dönüyordu, ama daha karanlık bir şekil ondan ayrıldı ve bana doğru ilerledi, yavaşça bir adam şekline dönüştü.

Kaşlarımı çattım. Onu tanımalıyım. Korkmalıyım... özellikle de gülümsediğinde.

"Bir tabletle tamamen devre dışı . Bu işleri çok daha daha kolay, kutenok."

Tenim ısındı ve göğsümü kaplayan bir el bulmak için aşağı baktım. Gözlerimi kırıştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım ama düşüncelerim şekillenmeden parçalandı. Basınç beni geriye doğru itti, ta ki yere uzanıp tavana bakana kadar.

"Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun. Oyuncaklarımda biraz kavgayı severim, kutenok. En azından dene." Keskin bir sızı ve yüzüm yanlara doğru büküldü, yanağımdan ateş yayıldı.

Tek yaptığı beni inletmekti.

"Bir dahaki sefere sadece yarım tablet aldığından emin olun. Kendinde bile değil. Bu benim için iyi değil." Her kimse, sesi sinirli geliyordu.

"Onu soğuk bir duşun altına sokun. Bu onu biraz kendine getirir. Bu

Bazen dozajı ölçmek zor oluyor." Başka bir ses, tanımam gereken bir ses.

İlk adam homurdandı ve beni omzuna attığında dünya yeniden dönmeye başladı. Bir bez bebek gibi gevşekçe düştüm, kollarım sarkıyordu. Onlara baktım, hareket etmelerini istedim ama kıpırdamadılar bile.

Buz gibi soğuk su sırtıma çarptı ve nefes nefese kaldım, başımı yukarı kaldırdım, düşünce berraklığı kısa bir saniyeliğine geri -zihnimin bana savaşmamı, gelmekte olan şeyden kaçmamı haykırmasına yetecek kadar uzun bir süre, ama ben harekete geçemedim yok oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

ROOK

Deacon kapının pervazına yaslanmış, cep telefonuna gelen bir mesajı dinliyordu. Fraser McCarthy'yi sandalyeye sabitlemek için doğrulduğumda başını kaldırıp baktı ve göz göze geldiğimizde ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Başlamaya hazır mısınız?" Duvardan uzaklaştı ve odanın ortasındaki sandalyeye yığılmış adama doğru yürüdü. Bir elini adamın saçlarına dolayan Deacon, başını geriye doğru çekti. "Nerede o?"

Fraser yüzüne tükürdü.

Önünde çömelip göz hizasına geldim. "O senin kız kardeşin. Borcunu ödemek için *kız kardeşinden* vazgeçtin. Ona ne yapacaklarını biliyor musun? Onu Tomek Alexeyov'a teslim ettin, fuhuş çetesi yönetmesiyle tanınan bir adam. Onu uyuşturucuya alıştırarak ve sonra da çalıştıracak. Borcunuz ödenene kadar onu *fahişelik* yaptıracak. Kız kardeşini köleliğe sattın. Bir yıl içinde ölmüş olacak."

Sesim yumuşak ve sakindi; derimin altında kaynayan öfkeden çok farklıydı. "Onun karşılığında sildikleri borç ne kadar büyüktü? Fidyeye beş milyon dolardı. O kadar borcun yoktu, mi? O kadar büyük bir borca girmene izin vermelerine imkân yok." Aklıma bir şey geldi. "Tabii... onlar için pazarlık yapmıyorsan McCarthy?"

Gözlerini kaçırma şekli bu soruyu o olmadan cevapladı.

bir kelime söylemeye gerek duymadan.

"Fark etmez. Bir şey söylemek zorunda değilsin." Bıçağı masadan aldım ve ucunu çenesinin altına bastırdım. "Şimdi o zaman... nerede kalmıştım?" Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim ve bıçağı kulağına doğru kaydırdım.

Deacon, "Kulağını çıkarırsanız, bunu daha uzun süre sessiz kalmak için bir bahane olarak kullanacaktır," diye önerdi. "Bence ayaklarına doğru ilerlemeliyiz. Her bir parmağını çıkarın, sonra aynı şeyi parmakları için yapın."

"Dilini çıkarmayı düşünüyordum. Zaten konuşmayacak, yani buna ihtiyacı yok."

"Hmmm, iyi bir noktaya değindin. Diğer odada açık bir ateş gördüğüme eminim,

Bu da bir maşanın olacağı anlamına geliyor. Ateşi harlayabilir ve bunu yarayı dağlamak için kullanabiliriz." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Dil, sonra gözler. Bunları çıkarmak onu öldürmez."

Başımı salladım. "Git ateşi kontrol et ve gerekiyorsa yak." Kalçamı masaya dayadım ve kollarımı kavuşturup bıçağımın ağzını yanağıma vurdum.

"Bunu yapmayacaksın." McCarthy'nin sesi meydan okur gibiydi, kendinden emindi. Gülümsedim ama cevap vermedim.

"Eğer bana zarar verirsen, kız kardeşim seni asla affetmez."

Sözleri öfkemi ön plana çıkardı ve ona ters bir yumruk attım, dudağı yarıldı ve odaya kan sıçradı. "*Kız kardeşini köle olarak sattın, sana ne yapacağımı umursayacağını sanmıyorum.*"

"*Yapmadım.*" Bir ağız dolusu kan tükürdü. "Onu teminat olarak tutuyorlar... ben parayı onlara ulaştırana kadar."

"Gerçekten bu kadar aptal mısınız? Onu kime ettiğini söyle bana."

"Yapamam!"

"Saçmalık." Bıçağımı boğazına dayadım. "Söyle bana."

"Başını sabit tut." Deacon elindeki sopayla yanımda belirdi. "Önce sağ gözünü alacağız."

"Ne? *Hayır!*" McCarthy sandalyeye doğru geri çekilmeye çalıştı.

Arkasına geçip kolumu boynuna doladım ve bir elimle saçlarını tutarak başını sabitledim. Deacon yaklaştı ve ucu kırmızı renkte parlayan uzun ince demiri kaldırdı.

"Yapma! Hayır! Yapma! *Yapma!!!*"

"Son şansın." Deacon'a başımla işaret ettim ve o da sopanın ucunu McCarthy'nin yanağında gezdirdi. Acı çığlığı yüksek perdeden geliyordu. Yanan etin kokusu burun deliklerime çarptı. Derisi kabarmış ve yarılmıştı. McCarthy başını yana çevirdi ve Deacon dudak büktü.

"Şimdi bana ne yaptırdığına bak. Çizgi düzensiz. Diğer tarafla eşleştirsem iyi olur." Yanlara doğru adım attı ve McCarthy'nin diğer yanağında da aynı işlemi tekrarladı.

Çığlığı yarıda kesildi ve nefes nefese kaldı, gözleri yaşardı.

"Konuşmaya hazır mısın?" Deacon sordu.

"*Yapamam!*"

Deacon başımı sallamamı bile beklemedi, sopayı McCarthy'nin yüzüne bastırdı.

"Yanlış cevap."

Bir çığlık daha atarak odanın içindeyankılandı, ama yine de Konuş.

"Elini uzat." Gömleğimin kollarını sıvadım ve mutfak masasını yaklaştırdım.

"Avuç içini oraya koy ve onu sabit tut."

Deacon talimatlarima uydu ve elini masanın üzerinde tutmak için ağırlığını McCarthy'nin koluna verdi. Ona baktım.

"Son şansın. Onu nereye götürdüler?"

Bana baktı, suratı asıktı. Bıçağımı indirdim ve küçük parmağını kopardım. "Dokuz tane daha kaldı," dedim çığlıkları dindiğinde. "Yarayı dağlayın. İhtiyacım olan bilgiyi almadan önce kan kaybından ölmesini istemiyorum."

Deacon maşayı bıraktığım çıkıntıya bastırdı.

Üçüncü parmağını kaybettikten sonra bayıldı. Lavaboya gittim, bir kaseye soğuk su doldurdum ve kafasından aşağı attım. McCarthy bir anda kendine geldi.

"Bayılmanın sana yardımcı olacağını sanma. Ona ne yaptığını bilmek istiyorum ve bunu öğrenmek için sana yapacaklarım karşısında uyumayacaksın."

"Beni öldürmek zorunda kalacaksın," diye inledi acı dolu iniltiler arasında.

Deacon eğildi ve ona doğru yaklaştı. Bir kurdun hırlamasına çok benzeyen bir ses duyuldu. Işığın diğer adamın üzerine düşme şeklinden kaynaklandığından emindim ama kısa bir an için dişleri uzamış gibi göründü.

Gözüme takıldı ve göz kırptı, garip izlenim kayboldu ama McCarthy'nin kulağına fısıldadığı şey adamın yüz hatlarında kalan son rengi de tüketti ve gevezelik etmeye başladı.

Ellerimdeki kanı durularken su koyu kırmızıdan pembeye ardından berraklığa dönüştü. Lavabonun yanında katlanmış beyaz bir havlu vardı ve ben

uzandım, ellerimi kuruladım ve odaya geri döndüm.

McCarthy'nin baygın bedeni sandalyenin üzerinde öne doğru yığıldı, koli bandı onu yerinde tutan tek şeydi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Onun işini bitirebilir ve vücut"

Deacon'a baktım. "Hayır, onu alıp teslim etmem gerekiyor. Karşılığında bir şey almadan gitmesine izin vermezler."

Deacon omuz silkti. "Onları öldürebiliriz."

"Hayatımın geri kalanını kaçak olarak geçirmek istemiyorum. Önce benim yöntemimi deneyelim. Eğer bu işe yaramazsa, *o zaman* toptan cinayeti düşünürüz."

"Tamam o zaman. O zaman şu pisliği arabaya bindirelim."

Önce cipi küçük ormanın eteklerine park ettiğim yerden almam gerekiyordu. Neyse ki, kulübeye giden dar bir toprak yol vardı ve McCarthy'nin bilinci yerine gelmeden geri dönmüştüm; endişelendiğimden değil. Eğer uyansaydı, Deacon onu tekrar uyuturdu.

Bandı kesmek için bıçağımı kullandım ve onu evin içinden geçirip cipimin arkasına bindirdik. Ellerini arkadan tekrar bantladım, yüzüne bir parça daha sardım, ağzını kapattım ve onu yerine sabitledim, geri çekildim ve kapıyı kapattım.

"Benimle mi geliyorsun yoksa takip mi ediyorsun?"

"Takip edeceğim. Motosikletimi burada bırakmak istemiyorum."

Sürücü kapısını açtım ve içeri girdim. "Bensiz girme."

Deacon sırtıttı. "Kardeşimin söylediklerine kulak asma. Ben gerçekten ölüm arzusu var." Ana yola doğru hızlı adımlarla yola .

Toprak yoldan ayrılıp motosikletinin üzerinde onu gördüğümde hâlâ gülüyordum. Teşekkür etmek için elini kaldırdı ve beni takip etti.

Baltimore'a yolculuk neredeyse iki saat sürdü ve McCarthy'nin verdiği adrese vardığımızda adamın bilinci yerindeydi. Durup bunu değiştirmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Dally'ye ulaşmam ne kadar uzun sürerse, ona o kadar çok şey yapabilirlerdi. Güneş batarken özel mülkün önüne yanaştım. Deacon'ın motosikleti yanımda durdu ve ben de camı indirdim.

"Kendimizi mi ilan ediyoruz?"

"Siktir, hayır. Dikkatlerini çekmek için bir şey yapmalıyım. Sen hediyemizle birlikte burada kal. Onu getirmeni istediğimde seni ararım."

Deacon kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bu insanları tanıyorum. Daha önce Sergei için çalıştım. Dally'yi tek parça halinde çıkarmak istiyorsam, ona geçilemeyecek kadar tehlikeli ve öldürülemeyecek kadar önemli olduğumu göstermeliyim." Konuşurken silahlarımı kontrol ettim, kılıflarına yerleştirdim ve cipten dışarı çıktım. "Burada kal."

Kaldırım boyunca yürüdüm, kapıları geçtim ve köşeyi döndüm. Orada korumaların girdiğini görmeyeceği bir kör nokta vardı. Sergei için birkaç kez çalışmışım ve işler ters giderse ve onu uzaklaştırmam gerekirse ona ulaşabileceğimden emin olmayı kendime iş edinmişim. Bunu bildiğinden değil.

Aradığım duvar bölümünü buldum ve yukarı tırmandım. Tepede durup etrafa bakındım. Herhangi bir güvenlik göremiyordum ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Kafamda otuza kadar sayarak bekledim ve

faaliyet işaretleri. Siyah savaş kıyafetleri giymiş bir adam köşeyi dönüp yanımdan geçtiğinde sabrım ödüllendirildi, devriye gezerken elinde silah vardı.

Çömeldim, büyümüş ağaçların arkasına saklandım ve o geçene kadar bekledim, sonra zıplayarak bahçeye indim. Duvara yakın durdum ve evin önüne gelene kadar nöbetçinin tersi yönde ilerledim. Sağımı solumu kontrol ederek yere yakın durdum ve kendimi duvara yaslayana kadar çimlerin üzerinden geçtim ve bir kez daha bekledim. Neredeyse tam zamanında, nöbetçi ortaya çıktı. Ama bana odaklanmamıştı. Cep telefonuna bakıyordu.

Dudağım kıvrıldı-Sergei'nin daha iyi güvenlik görevlileri tutması gerekiyordu. Cep telefonlarına odaklandıkları kadar etraflarına odaklansalardı, içeri girmem bu kadar kolay olmazdı. O gözden kaybolur kaybolmaz döndüm ve parmaklarımı pencere çerçevesinin kenarında gezdirdim. Köşede bir boşluk buldum, parmağımı altına sıkıştırdım ve yukarı doğru ittim. Pencere sessizce açıldı. Etrafımı bir kez daha kontrol ettikten sonra içeri tırmandım.

Girdiğim oda boştu -insanlardan ve mobilyalardan arınmıştı. Yerden geçtim ve kapının yanında durup dinledim. Ötedeki sesleri duyabiliyordum. Kelimeleri duyacak kadar yüksek değillerdi ama dışarı çıkarsam beni göreceklerini bilecek kadar yakınlardı. Bekledim, sesler koridorda ilerledikçe daha da azalıyordu. Artık onları duyamaz hale geldiğimde kapıyı hafifçe araladım ve başımı dışarı uzattım. Koridorun ötesinde insan yoktu. Nerede olduğumu bilecek kadar çok evde bulunmuştum ve Sergei'nin olacağını bildiğim çalışma odasına doğru yola koyuldum.

Geldiğimde kapının önünde iki muhafız duruyordu ve biri silahını kaldırıp bana doğrultarak doğruldu. Bakışlarını yukarı kaldırdım ve onlara doğru yürüdüm.

Benim işimde, hedefinize yaklaşmanın püf noktası, özellikle de etrafları insanlarla çevriliyken, kendine güvenmektir. Hedefinizin etrafındakileri orada olmaya hakkınız olduğuna inanmaya zorlamak. Bu kanıtlanmış bir yöntemdir. Ve her zaman başarıyla kendi avantajıma kullandığım bir yöntemdir.

"Sergei'yi görmeye geldim."

Muhafızlardan biri doğruldu. "Sizi mi bekliyor?"

Cevap verme zahmetine girmedim, bıçağımı çektim ve boğazını kestim. Acı dolu bir hırıltıyla yere düştü. O daha silahını kaldıramadan silahımı ikinci muhafıza doğrulttum. "Eğer yeterince hızlı olduğunu düşünüyorsan, atışını yap."

Tereddüt etti.

Ben yapmadım ve o da ortağıyla birlikte kafasına bir kurşun yiyerek yere yığıldı. Öne çıktım ve silahımı ilk muhafızın kafasına dayayıp tetiğe bastım. Onu yavaş yavaş ölüme terk etmenin pek bir anlamı yoktu. Tek suçu bir Bratva patronunun koruması olmaktı. Ne yazık ki bu görev ölüm riskini de beraberinde getiriyordu. Cesedinin üzerinden geçtim ve kapıyı iterek açtım.

Ben içeri girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken Sergei masasında oturuyordu. Ayağa fırladı. Silahımı ona doğrulttum. "Nerede o?"

"Rook" Elini masasına doğru uzattı.

"Sessiz alarma bastığında ölmüş olacaksın." Ona söyledim.

Dondu kaldı. "Neden buradasın? Ne istiyorsun? Seni bu iş için tutmadım."

herhangi bir şey."

"Hayır, ama oğlunuzda bana ait bir şey var ve onu geri istiyorum."

Sergei kaşlarını çatı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tomek bir kadını kaçırdı. *Benim* . Kardeşinin borçlarını ödemek için. I onu geri istiyorum."

Sergei'nin kaşları daha da çatıldı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Kim bu kadın?"

"Magdalena McCarthy. Fraser McCarthy'nin kız kardeşi. Tomek'e borcu varmış ama ödeyememiş. Tomek kız kardeşinin kabul edilebilir bir alternatif olacağına karar verdi."

"Rook." Sergei'nin sesi sakindi. "Bunun neyle ilgili olduğunu gerçekten bilmiyorum. Tomek bana hiçbir şey söylemedi. Bu ismi hiç duymadım... *McCarthy*. Lütfen, gelin ve oturun. Bu konuyu konuşalım."

Silahımı ona doğrulttum. "Ayağa kalk, ellerini görebileceğim bir yerde tut ve bana doğru gel."

Yüz hatları sertleşti ama ayağa kalktı, kollarını iki yanına açtı. "Gördüğünüz gibi silahlı değilim."

"Bu seninle ilgili değil, Sergei. Kadınımı bana ver ve burada işimiz bitsin."

"O bende değil."

"Oğlun biliyor. Nerede o?"

"Bildiğim kadarıyla kamerasında. Borcuna neden bir kızı alsın ki? Bana neler olduğunu anlat. Sana karşı gelmek gibi bir niyetim yok." Demek istediği, benimle ve kardeşlerimle bir savaş başlatmakla ilgilenmediği idi. Eğer beni öldürmeye kalkarsa, Bishop'un bu işe karışacağını biliyordu ve *kimse* kendini onun öfkesinin yanlış tarafında bulmak istemezdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

MAGDALENA

Kusmamış olsaydım, banyoda yalnız bırakılmayacağımdan emindim. Ama korku buz gibi suyun şokuyla birleşince midem alt üst oldu ve düşün fayans döşeli zeminine kustum. Beni tutan adam küfretti ve beni yere düşürdü. Dizlerimin üzerine düştüm, acı bacaklarımdan yukarı doğru sekti ve tekrar kustum.

"Bu şekilde kimseye faydası olmaz." Ayağını savurdu, beni kaburgalarımdan yakaladı ve ıslak zeminde kaymaya başladım. Başım duvara çarptı ve orada sersemlemiş ve hasta bir halde yattım. "Şu kaltağı temizle." Yürüyüp gitti.

Olduğum yerde kaldım, kendimi dizlerimin üzerine doğru ittim, midemin kontrolünü yeniden kazanmak ve bilincimi korumak için savaşıırken dişlerim gıcırdıyordu. Ne olursa olsun, beni altına çekmek isteyen karanlığa boyun eğemezdim. Bu benim için planladıkları şey için uyanık olmaktan daha kötü olurdu.

Duş kesildi ve bir çift bacak görüş alanıma girdi. Gerildim, bekliyordum... *ne olduğunu bilmiyorum...* iyi bir şey değil. Bir el başımın tepesine dokundu ve geriye doğru sıçradım. Siyah pantolon giymiş bir çift bacak, gidecek hiçbir yerim kalmadan köşeye sıkışana kadar beni takip etti. Durdu ve çömeldi, bir su havuzunun içinde diz çöktü.

"Dal."

Kendimi bir daha asla duymayacağıma ikna ettiğim bir sestən çıkan tek bir kelime. Uyuşturucu etkisindeki beynime güvenlik vaat eden bir ses. Sıcaklık beni kucakladı ve kısa bir süre ne zaman hareket ettiğimi merak ettim, sonra ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı.

"Sana dokundu mu?" Cevap vermeyince kaşlarını çatı. "Dally, konuş benimle. Sana dokunan oldu mu?"

Ne demek istedi?

Çıplaktım, yara bere içindeydim, hastaydım ve uyuşturulmuştım. Bunların hiçbirini kendime yapmamıştım.

... ve sonra onun anlamı beni etkiledi ve kanım dondu. Bunu, bunun gerçekleşme olasılığını düşünmekten kaçınmıştım. Şimdi bile zihnim kelimedən, eylemden ve onun anlamından uzak duruyordu.

Bir inilti duyuldu ve bunun benden geldiğini fark ettim. Hafifçe küfretti ve beni tekrar ayağa kaldırdı. Ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdi, sonra her iki kolumu kaldırıp kolların içine soktu. Bu hareketin kollarıma verdiği acıyla haykırdım.

"Yürüyebiliyor musun?"

Ona baktım.

O mıydı yoksa ben mi öyle olmasını diledim? Belki de zorla verdikleri ilaç olmayan şeyleri görmeme mi neden ?

"Dally!" Sesi keskindi.

Tamam, belki de değildir. Sesinde bu kadar kızgınlık olduğunu hayal edemezdim.

Dudaklarımı yaladım. "Ben... bence öyle."

"Yürüyebildiğini ya da birinin sana dokunduğunu mu düşünüyorsun?" Uzandı ve ceketinin düğmelerini ilikleyerek çıplaklığımı örttü. "Konuş benimle."

Parmakları

Çeneme dokundu, başımı yukarı kaldırdı ve gözleri üzerimde gezindi, sadece onun görebileceği bir şeyle karardı. "Sana kim vurdu?"

Sorusu karşısında dilim dudağımdaki yarığa dokundu. "Ben-" Sesim boğuk çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Adını bilmiyorum."

Rook'un eli kolumun üzerine kapandı. "Benimle diğer odaya gel."

Beni öne doğru çekti, ben de itiraz etmeden gittim. Eğer Rook gerçekten buradaysa, her şey yoluna girecekti... değil mi? Neler yapabileceğini görmüştüm. Onunla güvendeydim.

Odaya girdik ve gözümü kırıştıtararak manzarayı inceledim.

Rushka duyduğum adam yerde yatıyordu, yüzü kan içindeydi. "Sana dokundu mu?" Rook ona bir tekme savurdu.

"O ... beni zincirledi ve ... kıyafetlerimi aldı. O... evet, bana dokunmaya çalıştı."

Rook başıyla onayladı. Silahını kaldırdı ve yerdeki adamı vurdu. Kan, arkasındaki yatağın beyaz çarşafına sıçradı. Yatağın kenarında oturan diğer adam irkildi. Yüzünün rengi soldu ve Rook beni odaya ilk soktuğunda fark etmediğim daha yaşlı başka bir adama baktı. Rook silahını indirdiğinde o da bize baktı ve yüz hatları bulanıklaştı.

"Bu senin kadının mı, Rook?"

Rook'u aramak için başımı çevirdim ve o da kolumu hafifçe sıkıp başımı salladı.

Diğer adam iç çekti. "Yanıldığınızı umuyordum."

"Değildim." Elini kolumdan çekti. "Orada kal," diye fısıldadı ve yaşlı adamın yanında durmak için hareket etti. "Onu öldürmeyeceğimi söyledim."

ona dokunmadım." Sesi yumuşaktı.

"Rook-" Yataktaki adam ona bakmak için iki büküm oldu.

"Kapa çeneni. Onu almak için her şeyi yaptın. Ona ilaç verdin. soydun ve canını yaktın." Başını çevirip sessizce yanında duran adama baktı. "Onu öldürmeyeceğime dair sana söz vermiştim." Dikkati yataktaki adama döndü. "Bana elini ver."

"Neden?"

"Çünkü eğer kafanı uçuracağım." Tehdidini soğukkanlı ve sakın bir sesle dile getirdi.

"Tomek, dediğini yap."

Genç adam elini yavaşça kaldırdı. Rook parmaklarını Tomek'in bileğine doladı ve orta parmağını kavradı.

"Bana bak." Rook'un emrini görmezden gelmek imkânsızdı ve gözlerim Benimle konuşmadığını fark edene kadar yüzüne sarsıldım.

"Kafana bir kurşun tek nedeni aletinin ona yaklaşmamış olması. Ama bunun yaptığın şey için seni suçluluktan kurtardığını düşünüyorsan, tekrar düşün." Keskin bir sarsıntı yaptı ve mide bulandırıcı bir şangırtı kulaklarıma ulaştı.

Tomek uludu.

"Bu onu soyduğum için." Rook'un sesi soğuktu.

Başka bir parmağa geçti ve ikinci bir çıt sesi duyuldu. "Bu ona ilaç verdiğin için."

Tekrar yaptı... ve tekrar... Tomek'in sadece başparmağı kalana kadar. "Bunlar onu bıraktığın çürükler için." Etrafına bakındı. "Dal, buraya gel." Arkaya uzandı ve beni öne doğru çekti. "Tomek, ona bak."

Yatakta inleyen adam yeterince hızlı hareket etmeyince, Rook adamın başının üstünden tutup geriye doğru çekti. "Sızlanmayı kes ve ona bak."

Tomek'in gözleri önce bana sonra da bir yere kaydı.

"Onun görüntüsünü kafana kazıyacaksın çünkü buradan ayrıldıktan sonra onun yönünde *nefes* bile alırsan, senin için geri geleceğim. Ben vücudunun her parçasını yok ederken sen de izleyeceksin. Hayatına son vermem için bana yalvaracaksın. Seni parçalara ayırıp tekrar dikeceğim. Kemiklerinden derini soyup kanını akıtacağım. Vücudundaki her kemiği kıracağım ve seni iyileşmeye bırakacağım ve sonra hepsini tekrar yapacağım. El ve ayak parmaklarını lanet farelere yedireceğim. Ve sonunda ölmene izin verdiğimde, bunu *neden* yaptığımı bilmen için yüzünü önüne koyacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 46

ROOK

Tomek'i geriye doğru ittim ve kırık parmaklarını tutarak yatağın üzerine yığıldı. Sergei'ye döndüm.

"Söz verdiğimiz gibi hâlâ hayatta. Anlaşıldı mı?" Sözlerimi netleştirmeme gerek yoktu. Ben söylemesem de ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

Bir saniye bakışlarımı tuttu, sonra oğluna baktı. Yüz hatları değişti, karardı ve başını salladı. "Oğlum bugün değerli bir ders aldı ve yine de hayatını korudu. Bundan başka bir şey çıkmayacak." Yatağın üzerine eğildi ve Tomek'in bileğini yakaladı. "Sen de hatalar yaptın oğlum. Önce benimle konuşmadan bu kızı... *herhangi bir* kızı... ödeme olarak almayı asla kabul etmemeliydin. Aklından ne geçiyordu?"

Tomek başını kaldırıp babasına baktı. "Bize borcu vardı!"

"Chambers ailesiyle bağlantılı birini *kaçırmanın* çözüm olduğunu mu düşündünüz? Borcu olan bir adamın borcunu ödemek için kız kardeşini kaçırmasına izin mi verdiniz? Planına yardım etmesi için ona adamlarımızdan birini verdiniz ve sonra da *Rook Chambers*'ın kaçırılmasından *ailemizi* sorumlu tuttunuz. Bunun nasıl biteceğini sanıyordunuz?"

"Onunla ilişkisi olduğunu bilmiyordum." Tomek'in sesi asıktı. "Ve o aptalın kiraladığı iki adamı öldürdüğünde de kırmızı bayraklar uçuşmadı. ve kızla birlikte ortadan kayboldu?" Sergei kükredi. "Bu ... bu *mudak* ..." O

Rushka'nın vücuduna bir tekme savurdu. "Kimi kaçırdığını biliyordu. Rook, ailemizin onurunu onunla birlikte temizlemek için senin hayatını talep etme hakkına sahip! Sana tekrar soruyorum, *aklından ne geçiyordu?*"

Dally kolumu tutup adımını fısıldadığında Tomek'in mırıldanarak verdiği yanıtı kaçırdım.

"Rook... Kendimi iyi hissetmiyorum." Sallandı ve öne doğru yuvarlanırken onu yakaladım.

"Her ne kadar büyüleyici olsa da," dedim onu kollarımın arasına alarak. "Dally'yi buradan çıkarmalı ve *oğlunun* ona zorla içirdiği ilaçları vücudundan atmalıyım."

Sergei başıyla onayladı. "Huzur içinde git, dostum."

"Kardeşini borcunu ödemesi için getirdim. Onu adamlarınıza bırakacağım."

Tomek yatağa yığıldığı yerden doğruldu. "Sen getirdin Fraser burada mı?"

"Yapman gereken buydu, ama sakinle düşünmekle çok meşguldün." Gözlerim beline düştü. "Belki de *bunu* kırmalıyım."

Tomek'in kırılmamış eli kendini örttü. "Hayır! Hayır!"

"Bu korkuyu unutma Tomek." Başını omzuma yaslamış olan Dally'yi kavrayışımı düzelttim ve kapıya doğru döndüm.

"Rook... bu ilişkimizi değiştirmez. Ben hâlâ-"

"Emekli oldum." Sergei bana bir iş teklif edemeden araya girdim. "Oyundan çıktım." Kapıyı açtım ve o cevap vermeden dışarı çıktım.

Eve girerken yaptığım gibi sürünerek ilerlememe gerek kalmadı ve ön kapıyı bulana kadar koridorlar boyunca ilerledim. Buraya o kadar gelmiştim ki, gözlerim kapalı bile dolaşabilirdim. Nöbetçiler

Onlara yaklaştığımda kapının iki tarafı da doğruldu, sonra beni tanıdıklarında rahatladılar.

"Rook," diye başımı sallayarak selamladı biri beni. "Geldiğini görmedim."

Adımlarımı yavaşlatmadım. "Hayır, yapmadın. Sergei için ana kapının dışında bekleyen bir hediyem var. Gelip alabilir misin?"

"O biliyor mu?"

Başımı salladım. "Bunu bekliyor. Tomek'in hatalarından biri."

"Ahh." Benimle birlikte uzun kavisli araba yolundan elektrikli kapılara doğru yürüdü. Sol tarafı işaret ettim.

"Daha park ettik. Sergei, arabayı kontrol etmeyi düşünmeli.
Yol boyunca kör noktalar."

"Çoğu insan Sergei gibi birinin güvenlik kurulumunu analiz etmek için o kadar zaman harcamaz."

Güldüm. Sesindeki ton, çoğu insan gibi olmadığımı gösteriyordu. Bu tartışabileceğim bir şey değildi.

Araba , bir figür arabanın yanından sıyrıldı ve bize doğru hareket etti.

"O iyi mi?" Bize ulaştığında Deacon'ın gözleri kollarımdaki kadının üzerindeydi.

"Olacak. O pisliği Dmitri'ye ver." Başımı yanımdaki adama doğru salladım. "Onu Sergei'ye geri götürecekt."

Deacon başıyla onayladı ve cipimin arka kapısını açtı, içeri uzandı ve Fraser McCarthy'yi gömleğinin arkasından tutup dışarı sürükledi. Diğer adam çırpınıyor, Deacon'a etkisiz bir şekilde vuruyordu. Dmitri'nin kaşları yüzünü kan içinde bıraktığımız için kalktı.

"Seni kızdırdı mı?"

"Kendi pisliğinin bedelini ödemek için kız kardeşini sattı." Sesimdeki öfke ısırtığını tutamadım.

"Yani... evet, o zaman?"

"Onu benden uzak tutun!" McCarthy çılglık attı ve Deacon'ın elinden kurtulmaya çalıştı. "O düşündüğün gibi biri değil!"

Deacon homurdandı. "Hâlâ benim bir canavar olduğumu düşünüyor."

"Pekala, o *yok* bak gibi sen her ikisi de işkence Onu, Yani Bu nazik anlaşılabilir."

Deacon'ın sırtışı tamamen dişliydi. " bu değil."

"O insan değil!" McCarthy yine ondan kaçmaya çalıştı.

Deacon onun çıkışını görmezden geldi ve onu Dmitri'ye doğru itti. "O artık senin sorunun."

"Neden senin insan olmadığını düşünüyor?"

"Ona hırladım."

"Sen... hırladın mı?" Dmitri'nin kafası karışmış gibiydi.

Deacon omuz silkti. "Bu işte *gerçekten* iyiyim."

Sergei'nin güvenlik görevlisi McCarthy'nin gömleğini tuttu ve kaşlarını çatarak Deacon'a baktı. "Tamam... Bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkürler, Rook." Hâlâ inleyen adamı sürükleyerek götürdü.

Dmitri gözden kaybolduğunda Deacon'a, "Yolcu kapısını aç," dedim.

Dediğimi yaptı ve ben de Dally'yi koltuğa yatırdım. Kıpırdandı, kirpikleri titriyordu ve sonra bana baktı. Gözleri donuktu, odaklanmamıştı. Yanağına dokundum ve dudakları yumuşak bir iç çekişle aralandı.

"Yakında evde olacağız. O zamana kadar uyumaya çalış, tamam mı?" Uzanıp emniyet kemerini taktım, sonra doğrulup Deacon'a baktım.

"Eve geri dönecek misin?"

Deacon gökyüzüne baktı ve dudaklarını büzdü. "Hayır, sanırım eve dönmeliyim. Çok uzun zamandır uzaktaydım." Bana bir bakış fırlattı. "Bana ihtiyacın yoksa tabii?"

Başımı salladım. "Hayır, böyle iyiyim." Elimi uzattım ve Deacon ona . Gözlerimi devirdim. "Sallaman gerekiyordu."

"Oh." Elimi kavradı. "Aptal gelenek."

Güldüm. Deacon her zaman biraz tuhaf biri olmuştu. "Her şey için teşekkürler."

Omuz silkti. "Ne zaman istersen. Bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun." Dönüp motosikletine doğru yürüdü, bir bacağını motosikletin üzerine attı ve bana sırtıttı. "Yakında görüşürüz, Rook." Motor kükreyerek çalıştı ve birkaç saniye sonra gitmişti.

Bölüm 47

MAGDALENA

Motorun hafif gürültüsü, hafif müziğin alçak sesi ve pencerenin önünden yanıp sönen sokak ışıklarının tekrarı beni uyuşturdu. Hepsi birleşerek zihnimi, bana hiçbir şeyin dokunmadığı, neredeyse hipnotik bir duruma soktu. Yanımdaki adamın belli belirsiz farkındaydım, elleri direksiyonu kavıyordu, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, dövmeleeri sergileniyordu.

Ara sıra uzanıp koluma, bacağıma dokunuyor ve durmam gerekip gerekmediğini soruyordu. Cevabım her seferinde aynıydı. Başımı sallardım. Eğer durursak, uyuşukluk sona erecek ve her şeyi düşünmek zorunda kalacaktım ve... buna hazır değildim.

Motor nihayet sustuğunda ve müziği kapattığında, zamanımın tükendiğini ve kaçmanın artık bir seçenek olmadığını biliyordum. Rook konuşmadı, kapıyı açıp dışarı çıktı. Arabanın etrafından dolaşıp yanıma gelirken camdan onu izledim. Kapıyı açıp çömeldiğinde serin hava bacaklarıma çarptı.

"Dal?"

Başımı ona doğru çevirdim, sesinden etkilendim. "Yürümek ister misin?"

Öyle mi yaptım?

"Dally?" birini avucunun içine aldı. "Eğer yapabileceğini düşünmüyorsan

Yürü, sorun değil. Seni içeri taşıyabilirim."

Parmakları sıcaktı, soğuk tenimi ısıtıyor, uyuşukluğu kırıyordu. Onlara baktım. O ellerde kan vardı, gözle görülmüyordu ama oradaydı, onu lekeliyordu. İnsanları öldürmüştü. *Bir sürü* insanı. Gözümün önünde öldürmüştü... *benim için*. Yine de ellerimi, olduğunu iddia ettiği adamla çelişen bir şefkatle tuttu. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"Hey..." Diğer elini kaldırdı ve başparmağıyla yanağıma dokunarak kaçan gözyaşımı yakaladı. "Hadi seni içeri alalım." Emniyet kemerimi çözdü ve beni arabadan dışarı çıkardı. "Küvette ıslanabilirsin, biraz yemek yiyebilirsin. Aç mısın? Susadın mı?" Beni ön kapıya kadar taşıdı. "Bir şeyler sipariş etmek için çok geç değil. Ya da şehre doğru bir gezintiye çıkabilirim. İstedğin bir şey var mı?"

Beni yalnız bırakma önerisi karşısında omzuna yapıştım, korkum arttı. "Hayır. Gitme." Sesimdeki muhtaçlıktan nefret ediyordum ama o bundan bahsetmedi.

"Pizza sever misiniz? Eminim yerel bir pizzacının menüsü vardır bende." Ön kapının kilidini açtı ve içeri girdik. Koridordan geçip oturma odasına girdi ve beni kanepeye yatırdı. "Sana bir banyo hazırlasam ve ne yemek istediğine sen karar versen nasıl olur?" Başımı salladığımda elimi okşadı. "Sana bir şişe su getireceğim. Hepsini içmeni istiyorum, anladın mı?"

"Tamam."

Ben tekrar konuşana kadar kapıya ulaşmıştı. "Rook?" Ona bakmak için kanepede iki büklüm . Kapı aralığında durdu ve yüzünü bana döndü.

Ben. "Teşekkür ederim."

Konuşmadı, yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi, sonra başını salladı.
"Orada kal."

"Yürüeyebilirim." Bir şişe suyun tamamını içtikten sonra kafamdaki bulanıklık biraz azalmıştı. Merdivenleri çıkabileceğimden emindim ama Rook itirazlarına aldırmadı ve beni kollarının arasına aldı.

Merdivenlerden çıkıp koridor boyunca ilerleyerek banyoya girerken omuzlarına yapıştım.

"Doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Küveti nadiren kullanırım," diye açıkladı ve beni

Ayaklarım.

"Doğaçlama mı?" Su dolu küvete bakmak için arkamı döndüm.

"Siz kadınların sevdiği banyo kokularından bende yok ama balım var. Google'dan duyduğuma göre cildinize iyi geliyormuş ve banyo suyuna güzel bir katkı sağlıyormuş... ve... şey, bal gibi kokuyorsun," diye usulca bitirdi, sonra boğazını temizledi ve daha canlı bir tonda devam etti.

"Neyse, acele etme. Hazırladığın bavul yatağın üzerinde. Ben aşağıda bekleyeceğim. Ne yemek istediğini düşündün mü?"

"Pizza iyidir." Küvete doğru ilerliyordum, sonra aklıma bir düşünce geldi
Ben de onunla yüzleşmek için döndüm.

"Rook?" "Hmm?" O da bana baktı.

"O gece otelde bana banyo yaptırdın ve karnımı doyurdun."

"Oldukça duygusal bir durumdan sonra sizi topraklamaya yardımcı olduğunu görüyorum."

"Sen...?" Dudaklarımı yaladım, sonra sorunun geri kalanını aceleyle söyledim.

"O gece yaptığın *her şeyi* tekrarlamayı mı planlıyorsun?" Bir an

O bana bakarken uzun bir sessizlik oldu ve yanaklarım kızardı. Arkamı dönerek ona sırtımı döndüm. "Boş ver onu."

Sıcak eller omuzlarımın üzerinde kıvrıldı. "Asla tahmin etmezdim." Sesi alçaktı, nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Ama seni Tomek'in banyosunda çıplak bulduğumu itiraf etmeliyim. Onu öldürmeye hazırdım ve babasına verdiğim sözün de canı cehenneme. İstedigime dair herhangi bir işaret verseydin onu öldürebilirdim."

Kendimi arkamı dönmüş buldum ve elleri omuzlarımdan ayrıldı. Çürüklerden kaçınarak yanağıma dokundu.

"Hata yapma, sevgilim. Kazara başlamış olabiliriz, ama *bu* gerçek. Artık *benimsin*." Başını o kadar yavaş indirdi ki geriye doğru bir adım atabilir ve ağzının benimkiyle birleşmesini önleyebilirdim. Bunu düşünmedim bile.

Ellerim kalktı, boynuna dolandı ve onunla yarı yolda buluşabilmek için yaklaştım. Ağızlarımız birbirine değdi, elleri yüzümden uzaklaştı, böylece bir elini saçlarımın arasına sokup başımın arkasını kavrayabildi. Dişleri alt dudağımı ısırarak benden bir nefes almamı sağladı. Dudaklarım ayrıldığında dili içeri girdi, benimkini buldu ve okşadı.

Parmakları başıma doğru bükülürken, diğer eli çenemin üzerinde kıvrıldı ve öpücüğü derinleştirebilmek için başımı eğdi. Kalbim güm güm atıyor, nabzım boğazımda hızla çarpıyordu ve ona daha da yaklaştım. Saçlarımdaki eli yavaşça omurgamdan aşağı indi, hâlâ üzerimde olan ceketinin üzerinden geçti ve parmakları tenimi bulup yönünü değiştirerek kalçama kadar indi.

Kıçımı avuçlayıp hafifçe sıktağında avuçları sıcacıktı... ve

Sonra uzaklaştı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Koyu renk gözleri beni taradı ve kaşlarını çatı.

"Banyonu yap, Dal." Sesi sertti ve beni banyoda yalnız bırakarak uzaklaştı.

Ceketimi yavaşça ve yere bıraktım, sonra küvete girdim ve suya daldım. Acele etmedim, sıcaklığın vücudumdaki gerginliği azaltmasının keyfini çıkardım. Derin bir nefes alarak suyun altına girdim ve beni tamamen kaplamasına izin verdim. Orada uzandım, gözlerim kapalıydı... ciğerlerim nefes alma arzusuyla yanana kadar yüzdüm. O zaman bile bekledim, dayanılmaz hale gelene kadar erteledim ve nefes nefese kalarak sudan çıktım. Gözlerim kapalı, el yordamıyla bir havlu buldum, ayağa kalktım ve vücuduma sarmadan önce yüzümü kuruladım.

Rook yatak odasında giysiler olduğunu söylemişti, ben de oraya doğru ilerledim. Bavulum yatağın üzerinde açık duruyordu, iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı çıkardım. Saçlarımı kurutup ördüm ve yirmi dakika sonra Rook'u aramak için aşağıya indim.

Onu mutfak masasında, önünde parçalanmış bir silahla buldum. Sanırım silahı temizliyordu, çünkü havada metal ve yağ kokusu vardı ve silahın parçalarından birini ovmak için bir çeşit bez kullanıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Pizza yolda. İçecek bir şey ister misiniz?" Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı. "Çaya ne dersin?"

"Çay?"

Başını salladı, ben de bir kupa ve poşet çay çıkarmasını izledim. "Sana alkollü bir şeyler ikram ederdim ama sen içmiyorsun..."

kupa. "Çay bundan sonraki en iyi şey."

"Öyle mi?"

Hemen cevap vermedi, içkiyi yapmaya odaklanmıştı. Hazır olduğunda bana uzattı. "Hadi diğer odaya geçelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 48

ROOK

Bu kadar sakin olması, bu kadar *normal* davranması hoşuma gitmemişti. Çılgına dönmesini, otelde olduğundan daha kötü bir şekilde erimesini bekliyordum. Yine de sakindi, rahattı, sanki kardeşinin onu sattığı adam tarafından neredeyse tecavüze uğramamış gibi davranıyordu. Ve bu da başka bir şeydi - neden *onu* sormamıştı?

Davranışının hala şokta olduğundan ve zihninin her şeyi işlemeyi bitirmediğinden emindim, bu yüzden kaçırılmadan kaçtıktan sonra yaptığım gibi, izledim ve bir tepki oluşmasını bekledim.

O otururken pizza geldi ve onu oturma odasında bırakıp koridordan ön kapıya doğru yürüdüm. Silahımı sırtımdaki gizli kılıfa sokmuştum ve kapıyı açarken bir elim kabzadaydı. Ötedeki genç, diş telleriyle dolu ağzı ve sivilcelerle kaplı yüzüyle bana sıırttı.

"Pizza teslimatı!" diye mırıldandı, sesi cümlemin ortasında kesildi ve ben de başımı salladım.

Üç kutu ve bir şişe kola verdi, uzattığım parayı aldı ve koşarak uzaklaştı. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, anahtarı çevirip kilitledim ve Dally'yi bıraktığım odaya döndüm. İçeri girdiğimde kanepenin bir köşesine kıvrılmış, çayını yudumluyordu.

Kutuları yerleştirirken ona "Pizzada temel seçenekleri tercih ettim," dedim.

Aşağı. "Birinde peynir, diğerinde sucuk ve peynirli büyük bir sarımsaklı ekmek."

Başını salladı. "İyi
hissediyor musun?"
Bir kez daha başını
salladı.

Kutuları açmakla meşgul oldum, tabakları almak için kısa bir süreliğine
mutfağa döndüm ve sonra kanepenin diğer ucuna oturdum. Ona baktığımda beni
izliyordu, dişleriyle alt dudağını yokluyordu. Öne doğru eğildim ve iki dilim
pizza koydum - her birinden birer tane

-Bir tabağa da bir dilim sarımsaklı ekmek koyup ona uzattı. O almadı.

"Aç olmalısın. En son ne zaman yemek yedin?"

Gözleri benimkileri bulmak için kalktı. "Öğle yemeği yediğimiz zaman." Sesi
yumuşaktı. "Ne zamandı o? Dün müydü? Ne kadar zaman geçti bilmiyorum.
Rook, bugün günlerden ne?" Sesi yükseldi, tizleşti.

Daha yakına kaydım, tabağı masaya koydum ve ellerini ellerimle kapattım.
"Derin nefes al. Her şey yolunda. Sen iyisin. Kendini bir arada tutmayı çok iyi
başardın. Benim için nefes alabilir misin?"

Titrek bir nefes alarak yaptı.

"Aferin kızıma. Burnundan gir... ağzından çık. Ciğerlerini hava ile doldur. İşte
böyle, tatlım. Bir kez daha."

"Sen ...? Onu sen mi öldürdün?" Nefesleri arasında sordu.

"Kim?"

"Beni kaçıran kişi. Yerde yatıyordu. Onu vurdun. Onu öldürdün mü? Öldü
mü?"

"Rushka mı? Evet, onu ben öldürdüm." Onu inceledim. Ona ne yaptığımı söylememe nasıl tepki verecekti? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Eve nasıl girdiğimi ve Sergei'nin ofisine nasıl girdiğimi anlattım.

"Ona oğlunu öldürmeyeceğine dair söz verdim Tomek, ama sadece sana dokunmaması şartıyla. Eğer dokunsaydı... O noktada tüm sözler geçersiz olurdu. Ama Rushka... onu canlı bırakmamın imkanı yoktu. Sergei odanın kapısını çaldı ve açtı. Kafasına bir silah dayadım ve onu odaya geri götürdüm. Tomek'e, Rushka'ya yapacağım şeyi, seni zarar görmüş olarak bulursam onunla da tekrarlayacağımı söyledim. Bana ne yaptığını söylediğini hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Sana zarar verdi, ben de o pisliğin kafasına bir kurşun sıktım."

"Peki ya kardeşim?" Dişleri yine dudağına yapıştı. Bekledim. "Onu öldürecekler, değil mi?"

"Muhtemelen." Sergei'nin bana Fraser McCarthy'nin biz evime dönene kadar ölmüş olacağını söylediğini ona söylemedim.

"Beni nasıl buldun?"

Ona baktım. Hâlâ nispeten sakindi. Kardeşine ne yaptığımı söylememin onu çileden çıkarıp çıkarmayacağından emin değildim. Ama ona yalan söylemek de istemiyordum. Eğer olayları doğru okuyorsam, olduğum şey... olduğum şey... onun benden korkmasına neden olmamıştı. Ama onu bulabilmek için yaptığım şeyler bunu değiştirir miydi?

"Rook?" Adımı söyleyiş şekli tenimi ısıttı, vücuduma kan pompalayan kasıma bir şeyler yaptı - her zaman asla sahip olmadığımı iddia ettiğim kalbime.

"Kardeşinin peşine düştüm ve yıkılana kadar ona işkence ettim.

bana nerede olduğunu söyledi." Sesimdeki öfkeyi gizleyemiyordum.

Gözleri büyüdü, çenesi açıldı. Gitmeyi talep etmesini, benden uzaklaşmak istemesini bekledim. Bu doğal, *normal* bir tepki olurdu. Kardeşine işkence etmiştim - borçlarını ödemek için onu satmış olması önemli değildi. Birlikte büyüdüğü ağabeyine duyduğu sevgiyi, onu bir amaç için araç olarak gören adamdan ayırabilecek bir yapıya sahip değildi.

"Güzel. Onu nasıl konuşturdun?"

"I-" Kaşlarımı çattım. Duymayı beklediğim soru bu değildi. "Bunu bilmek istemezsin."

." Öne doğru eğildi, dizlerinin üzerinde yükseldi ve Elini. "Kardeşim beni, geri ödeyecek parayı bulana kadar bir odada oturmama izin vermeye niyeti olmadığını bildiği birine teslim etti. Kırılmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmek istiyorum." Sesi şiddetliydi.

"Dal, sevgilim, sanmıyorum-"

"İnsanları öldürüyorsun. Bana bunu söylemiştin. Yine de onu teslim ettiğinizde hayattaydı. *Onu* sen öldürmedin."

"Çünkü o senin kardeşin."

"Beni *sattı*... istenmeyen bir eşya gibi!"

"Ama o hâlâ senin kardeşin." Parmaklarını sıktım. "Beni yanlış anlama, sevgilim. Onu öldürmek *istedim* ama elimde onun ölümüyle sana gelmenin doğru olmayacağını düşündüm."

Elini çekti ve gömleğimin önünü fiskeledi. "Kıyafetlerinde onun kanı var."

Yere baktım ve kan sıçramalarının beyaz elbisemde net bir şekilde görüldüğünü fark ettim.

Gömlek. Ona ulaşmak için o kadar acele etmişim ki, önce üzerimi değiştirmeyi hiç . "Evet, bu onun kanı."

"Ne kadar süre, Rook? Ne kadar süre sessiz kaldı?"

İçimi çektim. Çenesinin inatçı duruşundan bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyordum. "Dört saat."

"Beni alalı ne kadar oldu?"

Duvar saatine baktım. "Kırk iki saat. Seni otuz saatten biraz fazla tuttular."

"Ve sen beni aradın." Bu bir soru değildi ama yine de başımı salladım.

"Kardeşinin izini sürmek yirmi dört saatten fazla sürdü-"

"Ona öyle deme. Yaptıklarından sonra o benim kardeşim değil."

"*McCarthy*'nin izini sürmek için, sonra da ondan yerinizi öğrenmek için bir dört tane daha. Seni bulmam istediğimden çok daha uzun sürdü."

"Ama beni buldun." Yutkundü, gözlerinde parlayan yaşları kırıştırdı ve derin bir nefes aldı. "Ailem inzivadan dönecek. Onlara kendimden, Fraser'dan bahsetmeliyim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, hayatım. En iyisi kaybolduğuna inanmalarını sağlamak. Kaydolmadığı zaman polise bildirirler ve yapacakları soruşturma onları kumar oynadığına ve borçlu olduğu aileye götürür. Alexeyov'lar liderlerinin oğlunun götürülmesine izin vermeyecektir. Bir ya da iki hafta içinde *McCarthy*'nin cesedi alakasız bir yerde bulunacak ve polis bu konuda isimsiz bir telefon alacak."

Elimi kaldırdım ve başparmağımla yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildim. "Üzgün olman sorun değil."

"*Kızgınım*," diye fısıldadı.

"Bu çok iyi. Kızgın ol, Dal. Kendini buna kaptır. O senin gözyaşlarını hak etmiyor."

OceanofPDF.com

Bölüm 49

MAGDALENA

Yanımdaki adama baktım. Doğum günümün üzerinden sadece iki hafta mı geçmişti? Evime geldiği ve beni ailemin evine bıraktığı günden bu yana? Sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Kendimi bambaşka biri gibi hissediyordum. Rook yanımda sessizdi, gözleri yüzümdeydi. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Seni lokantada ilk gördüğümde, Jasmine'in annemi öldürmesi için bir tetikçi tuttuğunu ve bana bunun sahte bir randevu olduğunu söyleyerek bunu sakladığını düşündüm."

Kıkırdadı. "O gün içgüdülerin seninle konuşuyordu." "Neden kabul ettin?"

"Pizzayı soğumadan ye." Önündeki tabağa uzandı ve bana uzattı.

"Sorumdan kaçma." Peynirli pizza diliminden bir ısırık aldım ve midem yemek beklentisiyle guruldadı.

Rook sessizce gülerken omuzlarını oynattı. "Bir kızın birkaç kez kaçırılmasına izin verin, o zaman sert bir profesyonel olur."

Gözlerimi kısmıştım. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu *demek oluyor ki...*" Bir kolunu uzattı ve bir dilim pizza seçti, dudaklarına götürdü ve bir ısırık alıp çiğnemedi önce bir saniye baktı. Yutkunurken boğazının hareket edişi dudaklarımı yalamama neden oldu. O

Beni bakarken yakaladı ve ağzının bir tarafı gülümsemeye başladı ama yorum yapmadı.

"Bu şu *anlama* geliyor, hayatım, çoğu kadın başına gelenlerden sonra cenin pozisyonunda kıvrılıp ağlıyor olurdu. Ama sen... sanki bu da yoldaki başka bir tümsekmiş gibi davranıyorsun. Hayatta kalma içgüdünüz güçlü. Kaçırıldınız, birinin öldürüldüğünü gördünüz, canınızı kurtarmak için kaçtınız ve bunu kabullenmek için bir hafta harcadınız. Sonra kardeşin tarafından ihanete uğradın, tekrar kaçırıldın ve yine ..." Durakladı ve bana bir el salladı. "İşte buradasın, gayet iyi dayanıyorsun ve pizza yiyorsun."

"Başarana kadar numara yap, değil mi?" Sesim titriyordu. "Yaptığın şey bu mu?"

"Hayır... evet... belki biraz."

"Yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Çılgılık atmak ve bağırmak istiyorsan, . Gerekirse ağla."

"Ağlamak *istemiyorum!*" Ama şimdi bu düşüncüyü aklıma sokmuştu ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissedebiliyordum. "Ağlamak istemiyorum." Fısıltıyla tekrarladım. "Bir şeye vurmak istiyorum, *ona* vurmak!" Sesim yükseldi.

Bana uzun bir süre sessizce baktıktan sonra ayağa kalktı. Öne doğru eğildi ve kendimi kanepeden kaldırılıp önüne oturtulmuş buldum. Güçlü bir el bileğimi sardı ve avucumu göğsüne dayadı. "Öfkeyi kucakla. Onu gözünde canlandır. Şu anda karşında olsaydı ne yapardın?"

"Ona *nedenini* sorardım? Neden benden bu kadar nefret ediyor? Borcunu ödemek için beni kullanmayı bile düşünmeyecek kadar aileye layık değil miyim? Ailemden *kimsenin* umurunda değil mi?" Sözler bir çılgılıkla sona erdi

Talep. Göğsüne yasladığı eli yumruk haline geldi.

"Eğer ben olmasaydım, Charlie'ye de aynısını yapar mıydı? *Annemize?* Yoksa tek seçenek ben miydim?" Yumruğumu kaldırdım ve göğsüne indirdim. Rook hareket etmedi, darbenin etkisiyle geriye doğru bile sallanmadı. "Ben zayıfım, *işe yaramazım*. Kendimi bile koruyamadım. Eğer orada olmasaydın, şimdi *ölmüş* olurum ya da daha kötüsü!"

Yumruğum tekrar göğsüne çarptı, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Keşke burada olsaydı da beni incittiği gibi ben de onu incitebilseydim. Onu neden öldürmedin? Bunu neden yapmadın?" Sesim yükseldi. "Onun ölmesini istiyorum, Rook. *Ölmesini*. O bunu hak ediyor. Ne tür bir insan kız kardeşini satar? Ailesinden para almak için kaçırılma numarası yapar? *Kim yapar bunu?*"

Göğsünü yumrukluyordum, iki elimi de havaya kaldırmıştım, bir yandan bağırıp çağırıyor, bir yandan da ağlıyordum. Sanki bir kapı açılmış ve son iki hafta boyunca uğraştığım, yaşadığım, *hissettiğim* her şey dışarı taşmıştı. Beni önemsemediğini düşündüğüm tek kişinin beni önemsemediğini keşfetmenin tüm *acısı!*

"Onu geri getirin! Bana onu nasıl öldüreceğimi göster. Kanamasını istiyorum. Merhamet için yalvardığını görmek . Onu korkmuş görmek istiyorum... benim olduğum gibi!"

"Hayır, ." Bileklerimi yakaladı ve ben tutmaya çalıştığımda tutuşunu sıkılaştırdı. serbest bırakmak için.

"Evet, biliyorum. Onu neden öldürmedin?" Bu sözleri ona bağırarak söyledim.

"Çünkü ne yapmış olursa olsun, o hâlâ senin kardeşin. Kendini ondan ayırman zaman alacak." Rook'un sakin sesi içimde kabaran öfkeyi körükledi.

"Nasıl olur da orada durup olanlardan sanki sizmişsiniz gibi bahsedebilirsiniz?"

bana ögle yemeğinde ne yediğini mi söylüyordun? Neden senin için bu kadar kolay? Hiçbir şey *hissetmiyor* musun?"

"Tabii ki biliyorum."

" zaman neden *göstermiyorsun*?" Bir elimi çekerek yanaklarımdan süzülen yaşları uzaklaştırdım. "Neden senin için bu kadar kolay?"

"Çünkü ben buyum, sevgilim. Yaptığım şey bu. Öldürdüğüm her insan için ağlasaydım pek de iyi bir katil olmazdım, değil mi?"

"Bu hafta *benim yüzümden* kaç kişiyi öldürdün?" "Fark eder mi?"

"Eğer benimle gelmeseydin... emekli olduğunu söylemiştin. iş. Seni geri getirdim. En son ne zaman birini öldürdün?" *Gerçekten burada sakince durup... tamam, tam olarak sakince değil... en son ne zaman birinin canını aldığı mı tartışıyordum?*

Başını iki yana salladı. "Konuyla ilgisi yok." "Söyle bana! Ne kadar zaman oldu?"

Yumuşak bir iç . "Bir yıldan fazla. Beni serbest bıraktıktan sonra silahlarımı topladım... mecazi anlamda. Hapse girmeden önceki emekliliğimin hala yürürlükte olduğunu teyit eden bir bildiri yayınladım. *İşim bitmişti*. Oyundan çıkmıştım ve geri dönmeyecektim. Artık işe alınmaya müsait değildim."

"Benimle tanışana kadar." "Dal-"

"Hayır! Seni tekrar içine sürükledim. Ellerini kana buladım!" "Öyle bir şey olmadı."

"Benimle birlikte olmasaydın kimseyi öldüremezdin."

"Ama ben seninleydim." Eli kalktı, çenemi yakaladı ve başımı geriye itti. "Dally, beni dinle. Olanlar yüzünden dağılman anlaşılabilir, cevaplar araman anlaşılabilir. Suçu üstlenmeye çalışmak... bu kabul edilemez. Yaptığım şey... aldığım canlar... bunlar senin suçun *değil*. Bunun suçlusu kardeşin Tomek ve onların aptallığı. O adamları öldürmeyi ben *seçtim*. Onları kolayca etkisiz hale getirip canlı bırakabilirdim ama bu pratik değildi. Bu kan *onların* ellerinde, senin değil. Bunu anlamak gerek."

"Ama-" Neden sorumlu hissettiğimi açıklayamazdım, sadece hissettiğimi söyleyebilirdim. Rook'un emekli olmak, artık öldürmek için sözleşme kabul etmemek için nedenleri vardı ve ben onu başka seçeneğinin olmadığı imkânsız bir duruma sokmuştum. Bu *benim* hatamdı.

"Kes şunu." Başparmağı dudağımın üzerinde gezindi, yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı silip süpürdü ve sonra beni tekrar kaldırıp ikimizi de kanepeye yatırmak için döndü. Beni bacaklarının arasına yerleştirdi ve bir kolunu belime dolayarak beni yerime sabitledi. "Şimdi beni dinle."

Bölüm 50

ROOK

"İlk kez birini öldürdüğümde yedi yaşındaydım. Sarhoş, şiddet yanlısı ve ne yapacağı belli olmayan biriydi. Kardeşlerim ve benim oturduğumuz sokakta bir evde yaşıyordu. Çığlık sesleri duyduğumuzda ön bahçede kardeşlerimle oynuyordum. Bishop dokuz yaşındaydı ve hayatın bize sunduğu her şeyin üstesinden gelebilecek kadar büyük olduğuna dair sarsılmaz bir inanç geliştirmişti, bu yüzden araştırmaya koyuldu. Knight ve ben de onu takip ettik, çünkü birinin gittiği yere hepimiz giderdik."

Ona bakmak için durakladım. Yüzü bana dönüktü ama nefes alıp verişini sakınlaşmıştı ve gözyaşları akmayı bırakmıştı, ben de ettim. "O

... sarhoş ... yerel bir fahişe olan bir kadını tavlamis ve dövüyordu.

Her küfürler savuruyordu. Bunu tartışmadık bile. Knight sol tarafa gitti ve ona bağırdı. Kimin bağırdığını görmek için kafasını kaldırdığı anda Bishop sağa geçti ve aynısını yaptı. Kadına vurmaya bıraktı ve onu itti. Kadın tökezleyip düştü ve başını sehpaye çarptı." Durdum, kafamda yıllardır düşünmediğim bir anı canlandı.

"Kapı aralığında durduğum yerden kıpırdamadım. Durduğum yerin kör bir nokta olduğunu ve bulunduğu yerden beni göremediğini fark etmem için odaya hızlıca bir göz atmam yetmişti. Kardeşlerim onu tutarken

Kadının ayağa kalkmasına yetecek kadar uzun bir süre dikkatimi dağıttıktan sonra odada kullanabileceğim bir şey olup olmadığını kontrol ettim. "

"Kullanmak mı?" Dally burnunu çekti ve bana bakmak için döndü.

Gülümsemem dudaklarımın küçük bir seğirmesiydi. "O zamanlar bile çoğu insan gibi düşünmezdim. Her durumu tehlike açısından, bana en çok fayda sağlayacak şekilde nasıl dönüştürebileceğim açısından değerlendirirdim. Ama bu durum benimle ilgili değildi, kadın ve kardeşlerimle ilgiliydi. Onlar, bir kadını dövmek konusunda hiçbir şey düşünmeyen bir adam için görünür hedeflerdi. İki genç çocuğa aynı muameleyi yapmak onu endişelendirmeyecekti."

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı.

"Sonunda iyi yapmayı öğrendiğim şey. Pencerenin altındaki küçük kart masasının üzerinde bir silah vardı. Kardeşlerimin dikkatini dağıtmasına izin verdim ve odanın içinde silahın olduğu yere doğru süründüm. Belli ki kadını evine getirdiğinde silahı bir kenara atmıştı. Babamı tabanca görmüştüm ve üçümüze de silah güvenliğini öğretmişti." Sessiz bir kahkaha attım.

"Silah büyüktü, gerçekten benim için çok büyük ve ağırdı, ama emniyet mekanizması yoktu, bu yüzden gerçekten bir işaret ve baskı durumuydu. Onu vurmak için üç mermi gerekti. Neredeyse Bishop'ı vuruyordum ama üçüncü denememde sarhoşu kanadından vurdum. Dördüncü kez ateş etmeden önce dengemi sağladım ve onu göğsünden, kalbinden vurdum. Yere düştü ve kan kaybından ölürken hepimiz öylece durup baktık."

"Onu kalbinden mi vurdun?"

"Bu bir şanstı, tamamen şans. İşin içinde kesinlikle beceri yoktu, sadece tanık olduğum şeye duyduğum öfke ve bunu bir daha yapmamasını sağlama ihtiyacı vardı. Ne yaptığımı fark eder etmez, Bishop devraldı. Ortalığı temizledik.

Elimizden geldiğince olay yerine gittik, silahtaki parmak izlerimi sildik ve oradan hızla uzaklaştık."

"Sonra ne oldu?"

"Kendi evimize koştuk ve kendimizi Bishop'un odasına kilitledik. Knight panik içindeydi, üzerinde hiçbir şey olmamasına rağmen ellerini kalçalarında aşağı yukarı ovuşturuyordu. Sürekli bana bakıyordu. Bitişikteki banyoya girdim, ellerimi yıkadım, üzerimde kan olmadığından emin olmak için yansımamı kontrol ettim. Sonra yatak odasına geri döndüm ve öğle yemeği vaktinin gelip gelmediğini sordum."

"*Öğle yemeği mi* istedin? Ne olduğunu anladın mı? Daha yedi yaşındaydın."

"Ne yaptığımı biliyordum. Bir adamı öldürmüştüm ama bunun haklı olduğunu hissediyordum. Birine zarar veriyordu ve ben... onu durdurdum."

"Ailene söyledin mi?"

Anlattıklarım karşısında dehşete düşmesini, belki de eve gidip benden uzaklaşmak istemesini bekliyordum. Tek amacım onu kendini içine soktuğu suçlama döngüsünden uzaklaştırmaktı ama sesi dehşete düşmekten çok büyülenmiş gibi geliyordu, ben de sorusunu hoşgörüyü karşıladım.

"Hemen değil, hayır. Bishop beklememizi ve polisin kapıyı çalıp çalmadığını görmemizi önerdi. Adamın evinde hiçbir şey bırakmamıştık ama bu birilerinin silahın patladığını duymadığı ya da girip çıktığımızı görmediği anlamına gelmiyordu. Knight birkaç gün ürkekti, Bishop ise odaklanmıştı. I..." Durakladım ve bir nefes verdim. "Ben sadece hayatıma devam ettim. Onun bununla bir ilgisi yoktu. Yapmam gerekeni yaptım."

"Peki ya kadın?"

Omuz silktim. "Bildiğim kadarıyla polise gitmedi ve onu bir daha hiç görmedik."

"Ailen ne zaman öğrendi?" Kucağıma kaydı, başını omzuma yaslayabilmek için bana yaslandı. "Öğrendiler, değil mi?"

Belindeki tutuşumu düzelttim, diğer kolumu ona doladım ve koltuk minderlerine yaslandım. "Yaklaşık bir ay sonraydı. Annemle babam eve geç geldiler ve babamın gömleğindeki kanı fark ettim. Sıçrayan kan bana onu vurduğumda sarhoşun arkasından fışkıran kanı hatırlattı. Elimle işaret ettim ve kan olup olmadığını sordum. Annemle babam bakıştılar ve neden böyle düşündüğümü sordular. Seçeneklerimi düşündüm ve onlara vurduğum adamı anlattım. Onlara tetiği ilk kez çektiğimi anlatırken Bishop koşarak geldi. Bana çok kızmıştı ama ailem..."

Kıkırdamak için ara verdim. "Öldürmenin aile işi olduğu ortaya çıktı. O andan itibaren bizi ailemin yaşadığı hayata soktular -yüksek maaşlı suikastçılar... ya da isterseniz tetikçiler. Bildikleri her şeyi bize öğrettiler. Knight bilgisayarlara, Bishop planlama ve geliştirmeye yetenekliydi ve ben de... annemin tereddüt etmeden öldürme yeteneğini miras aldım."

"Sen-?"

"Hayır, ben bir psikopat *ya da* sosyopat değilim. Duygularım var, empatim var. İster inanın ister inanmayın, ahlaki değerlerim bile var. Sadece yaptığım şeyle kim olduğumu birbirinden ayırma konusunda oldukça iyi ayarlanmış bir yeteneğim var. İlk öldürmenin en zoru olduğunu ve ondan sonra tekrarlayıcı hale geldiğini söylüyorlar ve bir dereceye kadar bu doğru, ama benim için... öldürmek o kadar da zor değil, değil. Ama ben

bağlılıklar, duygusal bağlar, yapmamaya çalışıyorum. İşime engel oluyor. Ama bunu yaptığımda da kendi çıkarlarım için kullanmıyorum. Yani, hayır, ben bir psikopat değilim. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Peki ya ailen?"

"Hayır, onlar da psikopat değil. Onlar başka bir zamanın ürünü. Gençken bir tür hükümet şeyinin parçasıydılar ve yaptıkları şeyi yapmak için yetiştirildiler. Sonunda, koptular. Sanırım birlikte kaçtılar, isimlerini değiştirdiler, evlendiler, çocukları oldu ve kendi işlerini kurdular. Ve biz büyüdükçe ve yaptıkları işe yetenek gösterdikçe bizi eğittiler."

"Seçme şansın var mıydı? Hayır diyebilir miydin?"

"Tabii ki. Ailem canavar değil, tatlım. Ama... aile işi bana uygundu ve ondan çok para kazandım. Yıllar geçtikçe sözleşmeler değişti. Hedefler, ortadan kaldırılması gerekmediğini düşündüğüm insanlar haline geldi ve ben de öyle olduğunu fark ettim... Ne de olsa bir tür ahlaki pusulam var. İşte o zaman ayrılma zamanının geldiğine karar verdim."

Uzun bir süre hareketsiz ve sessiz kaldı ve uykuya daldığını düşündüm. Başını kaldırdığında onu yatağa taşımayı ve rahatça uyumasına izin vermeyi düşünüyordum.

"Seni işe almama izin verdiğin için memnunum." Bir elini kaldırdı ve çenemde gezdirdi.

Gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim. Artık gözyaşlarının parıltısını taşıyorlardı.

Bunun yerine orada başka bir şey vardı, tenimi ısıtan bir sıcaklık, bir yakınlık. Gülümsedim. "Ben de bunu yapmana izin verdiğim için mutluyum." Elim kalktı ve saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırdı. "Yukarı çıkmak ister misin?"

Uyumak isteyip istemediğini sormuyordum ve gözlerindeki farkındalık bana onun da bunu bildiğini söylüyordu. Bana küçük bir baş selamı verdi. Tutuşumu sıkılaştırdım ve onu da yanıma alarak ayağa kalktım. Elleri boynuma dolandı. Merdivenleri çıkarken dudakları boğazımı buldu ve çeneme yumuşak öpücükler kondurdu.

Ona yakınlaşarak hata mı yapıyordum? Belki de. Onu yatağa yatırıp bir beyefendi gibi çıkıp gidecek miydim? *Tabii ki hayır.*

Bu kadında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başından beri belli belirsiz bir çekim vardı. Dikkatimi çeken ve tutan bir şey. Onunla vakit geçirmek, kokusunun etrafımda dolaşmasını istiyordum. Onunla kilit altında geçirdiğim zaman, bunu görmezden gelmenin zor olduğu bir noktaya kadar sağlamlaştırmıştı. Bizi nasıl özgür bırakacağını düşünürken bunu bir kenara bırakmıştım. Daha sonra kendimi uzaklaşmaya zorladım ve otel odasında paylaştığımız anın travmasına bağlı olduğunu söyledim. Ama o bana geldi, beni aradı. Ve şimdi... şimdi buradaydı, kollarımdaydı, sıcak ve istekliydi ve ben onu geri çevirecek değildim.

Yatak odasının kapısını omzumla iterek açtım, içeri girdim, arkamdan tekmeleyerek kapattım ve yatağa doğru ilerledim. Onu uyarmadan yatağın üzerine bıraktığımda çığlık attı ve ben de gülümseyerek yatağın üzerinde çırpınmasını engellemek için ellerini yakaladım ve üzerine inebilmem için yerlerine sabitledim. Fısıldayarak söylediğim baştan çıkarıcı sözlerle vakit kaybetmedim. Sadece ağzını ağzıma aldım, dilimle dudaklarını ayırdım ve derinlere doğru ittim.

koymadı, ağzı işgalimi kabul etmek için açıldı ve

Bir elini serbest bırakarak boynuma doladı ve beni daha da yaklaştırdı. Ona izin verdim, bir bacağımı onunkinin arasına soktum ve bir elimle kendimi desteklerken diğer elimle gömleğinin eteğini bulup ittim. Parmaklarım göğsünün kıvrımını bulduğunda sırtı kavislendi, dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı ve ona bakmak için ağzımı onunkinden ayırdım.

"Bu senin için sorun değil mi?"

Başını salladı, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıktı.

Daha fazla onay beklemedim, gömleğimin düğmelerini açmak ve çıkarmak için arkama yaslandım. Tişörtü bir tarafa fırlattım ve onun tişörtünü tuttum.

"Otur."

Ayağa kalktı, kollarını kaldırdı ve tişörtünü başından çekti. Yerde benimkiyle birleşti. Tekrar yatağa uzandı ve bana baktı. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Pijama üstünün altına sütyen giymemişti ve koyu pembe meme uçlarıyla dolgun göğüsleri ortadaydı. Gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek başımı yavaşça eğdim ve dilimi sertleşmiş bir tepenin etrafında gezdirdim.

Üstümde yumuşak bir iç çekişi vardı ve dilimi meme ucunun üzerinde gezdirmeden önce teninin sıcaklığına karşı gülümsedim. Daha da sertleşti. Diğer göğsünü aradım ve avuçladım, meme ucunun avucuma bastırdığını hissettim. Sıktım -tam bir avuç dolusu- ve meme ucunu ağzıma aldım, dişlerimin arasına sıkıştırdım ve acısını dindirmek için dilimi ucunda gezdirdim. İnledi, sırtı eğildi, bir bacağını kalçama asmak için kaldırdı ve uyluğuma sürtündü.

Bir elimi pijama altının bel bandına attım, kumaşın altından aşağıya doğru ittim. Hiçbir iç çamaşırı yolumu kesmiyordu ve parmaklarım

ıslak, sıcak merkezini buldum. Tereddüt etmedim, bir parmağımı içine soktum, başparmağım klitorisini buldu ve etrafında küçük nazik bir daire çizdi. Parmakları ön kolumun etrafında kıvrıldı.

"Rook." Adımı soludu.

İkinci bir parmak daha ekledim, altımda kıvranmaya başlayana kadar parmaklarımın pompalanmasıyla dilimin hareketini zamanladım. Vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken tırnakları tenime batıyordu. Ağzımı göğsünden çekerek vücudundan aşağıya doğru öptüm, pijama altlarını bacaklarından aşağı ittim ve kalçalarının arasına yerleştirdim.

Ağzımın tekrar onun üzerinde olmasını, otele ona ziyafet çekerken çıkardığı duyarlı inlemeleri hayal etmişim. Parmaklarımı serbest bıraktım, onu açtım, dilimi düzleştirdim ve klitorisinin her tarafını yaladım, tatlı, ıslak etini emdim, o daha fazlası için yalvarırken. Klitorisini görmezden geldim, onun yerine iki yanındaki yumuşak dolgun dudaklara odaklandım, onları ağzıma çektim ve serbest kalana kadar başımı kaldırdım. Ellerinden birini yakaladım ve vücudundan aşağı çektim.

"Kendini benim için açık tut," dedim ona. "Vücudunu bana sun, sevgilim."

Bana soru sormadı, amını parmaklarıyla açabilmek için bacaklarını araladı.

Dilimin ucunu hafifçe üzerinde gezdirdim, vücudunun seğirmesine neden olan zar zor bir dokunuştı.

"Kendini açık tut, tatlım. Sana bakmak istiyorum." İzini sürdüm

Bir parmağıyla klitorisinin etrafını dolaştı, içine daldırdı ve sonra tekrar klitorisine geri döndü. "Seni becermemi ister misin?"

"Evet." Cevabı hemen geldi.

"Söyle."

"Beni becermeni istiyorum." Hiç tereddüt yoktu. "Ne olduğumu... ne yaptığımı bildiğin halde mi?" "Devam edip kardeşimi öldürmüş olsan bile."

Sustum. Bu tepkiyi beklemiyordum. Başımı çevirerek dudaklarımı kalçasına bastırdım, klitorisini ağzımla kaplayana kadar yukarı ve içeri doğru öptüm. Ona ziyafet çektim, yaladım... *emdim*... altımda kıvranana kadar *emdim*. Parmakları başıma dokundu, saçlarıma kayd, yumruk şeklinde kıvrıldı ve çekiştirdi.

"Dur," diye nefes nefese kaldı. "Rook, lütfen. Beni becermeni istiyorum." Başımı kaldırdım, dudaklarımı yaladım. "Önce senin gelmeni istiyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 51

MAGDALENA

Sözüne sadık kalarak benden bir orgazm çıkarana kadar durmadı, öyle bir orgazm ki sırtım eğildi ve her sinir ucumda küçük patlamalar meydana gelirken parmaklarım kafa derisine saplandı. Gözlerim dalgalanıyor, bedenim bir his yığınınna dönüşüyordu ve onun yataktan kalkıp pantolonunu tekmelemesini özlemiştim. Ancak bir kâğıt hışırtısı duyduğumda görüşüm yeniden odaklandı ve onu yatağın yanında durmuş, bir prezervatifi yırtıp açarken buldum. Yan döndüm.

"Ben yapmak istiyorum." Elimi uzattım. Bir saniye tereddüt ettikten sonra prezervatifi bana uzattı. Kaşlarını hafifçe çatarak gülümsedim ve kaşlarını birleştirdim. "Sorun ne? Bana güvenmiyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Sana yeterince güveniyorum."

Bacaklarımı yataktan kaldırıp doğruldum ve parmaklarımı kalçasında ve bacağına gezdirmek için uzandım. Kalçasında küçük bir yara izi vardı. Tek parmağımın ucuyla dokundum. "Nedir bu?"

"Kurşun yarası." Döndü ve bacağının diğer tarafını işaret etti. "Çıkış yarası orada."

"Kaç kez vuruldun?" Öne doğru eğildim ve dudaklarımı yara izine bastırdım. Teni ağzımın altında sıcacıktı.

"Hiçbir yok." Eli saçlarımın arasına düştü. "Elliden az, daha fazla

Ondan fazla mı? Muhtemelen vurulduğumdan daha fazla bıçaklandım."

Ona bakmak için arkama yaslandım. "*Bıçaklanmak mı?*"

Omuz silkti. "Bir işte çalışırken her zaman gerektiği kadar sinsi olamıyorum. İstedğin zaman tüm yara izlerime bakabilirsin." Parmakları saçlarımın arasından geçti ve başımı geriye doğru çekti. "Bunu şimdi mi yapmak istersin yoksa...?" Sesi eğleniyordu, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı.

Daha önce biriyle hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, çıplak ve seks yapmak üzereyken hiç boş muhabbet yapmamıştım - tabii vücudundaki çeşitli yara izlerini tartışmaya muhabbet denebilirse -. Kalçası boyunca, yara izinden uzaklaşıp kalçasına kadar uzanan bir yolu öptüm.

"Şu anda kesinlikle bunu yapmak istemiyorum," diye fısıldadım ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sardım.

İçinden gelen inilti vücudumun ısınmasına neden oldu ve ben prezervatifi takmadan önce ona uzun, yavaş bir pompa yaptı. Saçımdaki el sıkılaştı.

"Dirseklerinizin üzerine yaslanın ve bacaklarınızı açın."

Elini saçlarımdan çekerek geri çekildim ve bacaklarımı yavaşça ayırırken gözlerini gözlerime diktim. Bakışları düştü, dili dudaklarında gezindi ve sonra kalçalarımın arasına girdi ve vücudumun iki yanındaki ellerine dayanarak üzerime eğildi.

"Bacaklarını belime dola."

Bu hareket kıcıımı yataktan kaldırdı ve bir elini vücutlarımızın arasına sokmak için kaldırdı. Aletini kavradı, bana doğru bastırdı ve sonra yavaş yavaş santim santim içeri itmeye başladı. Beni gerdiğini, *doldurduğunu* hissedebiliyordum ve yavaşça bana sahip olma hissi inanılmazdı.

Dirseklerim gücünü yitirdi ve yatağa doğru geri düştüm, geri çekildiğinde yumuşak bir nefes aldım, sonra tüm vücudunu içime soktu
... Beni başka bir orgazma sürüklerken tüm zaman duygumu kaybettim.

Rook yatak odasına geri döndüğünde uykunun sınırındaydım. Yorganın altından geçerken şilte hafifçe eğildi ve sonra sıcak bedeni sırtıma yaslandı, bir kolunun ağırlığıyla belimi kavradı.

"Uyuyor musun?" Sözleri kulağıma yumuşak bir fısıltı gibi geliyordu.

"Henüz değıl." Ama çok yaklaşmıştım. Konuşmak bir çabaydı ve sıcak kıkırdaması bana bildiğini söyledi.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Dal," diye sessiz bir sesle devam etti, dudakları boğazımda ve omzumda geziniyordu. "Şu anda buna bir isim koyabileceğimizden emin değılim ama burada, benimle... bu şekilde olmandan *hoşlandığımı* bilmeni istiyorum."

Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar geriye doğru kıkırdandım ve elimi karnıma yasladığı elinin üzerine koydum. "Benim de hoşuma gitti."

Cevap verip vermediğini bilmiyorum çünkü uyku beni ele geçirdi ve gözlerimi bir sonraki açışında perdelerdeki aralıktan sızan güneşle karşılaştım. Rook yanımda sıcak bir varlıktı. Gece boyunca bir ara dönüp ona sarıldım ve kalbinin kulağıma çarpışını duyabildim.

Onu uyandırmak istemediğim için kollarından dikkatlice ayrıldım. Aynı yatağı paylaşarak uykuya dalmanın düzenli olarak yaptığı bir şey olmadığı izlenimine kapılmıştım ve hızla duygular beslediğim adama, o beni göremezken bakma fırsatı bulmak istiyordum.

Gözleri kapalıydı, nefesi yumuşak ve sabitti ve ona bakmak için bir dirseğimin üzerine doğru eğildim. Çenesini kaplayan koyu renkli bir kirli sakal vardı, şakaklarındaki griyle uyumlu olarak şurasında burasında belli belirsiz bir gri vardı. Sağ gözünün hemen altında, ona yakın olmadığınız sürece zorlukla görülebilen, yaklaşık bir inç uzunluğunda silik bir yara izi vardı ve üst dudağının sol tarafında bir tane daha vardı. Sağ kolunun bileğinde bir dövme daha vardı, kaç kişiyi öldürdüğünü gösteren işaretler olan küçük bir saate benzeyen bir dövme ve kısa bir süre için son iki haftadan sonra buna ekleme yapıp yapmadığını merak ettim.

Bir parmağımı çenesinde, boğazında gezdirdim ve yanındaki çarşafın üzerinde duran kolunun çizgisini takip ettim. Eli düzdü, avuç içi aşağıdaydı ve parmaklarımı birleştirdim, teninin koyu bronzluğunu benimkinin daha açık tonuyla karşılaştırdım.

"Günaydın."

Arkadaşlarımın bir erkeğin sabah sesinin ne kadar seksi olabileceğinden bahsettiğini duymuştum, ama hiçbir şey beni sessizliği bozan çakıllı tona ya da sinir uçlarımı harekete geçirme şekline hazırlamadı.

Birbirine bağlı ellerimizi kaldırdı ve parmaklarımı dudaklarına bastırdı, sonra elim başımın üzerinde sabitlenmiş halde üzerime eğilene kadar hareket etti.

Önce yanağımı, sonra burnumun ucunu öptü ve bana gülümsedi. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Uzun sürmez."

"O zaman kahve içip kahvaltı etmeli ve gün için bir plan yapmalıyız." Başını eğdi ve kulak mememi ısırdı. "Yoksa bütün gün yatakta kalacağız."

Boştaki elimi saçlarına doladım. "Ben en çok b şıkkını seviyorum.."

Kıkırdadı. "Yapacak çok işimiz var. Hadi, sevgilim. Kaldır şu güzel kıcını yataktan." Elimi bıraktı ve yuvarlanarak uzaklaştı.

Yataktan kalkışını ve odayı geçişini izledim.

Kalasının ve uyluklarının derisinin altındaki kasların hareket etme şekli. "Beni dikizlemeyi bırak." Arkasını dönmedi.

"Ben değilim."

"Yalancı." Dolabın kapağını açtı ve temiz bir gömlekle koyu renk bir pantolon çıkardı.

"Sen hiç rahat giyinmez misin?"

Bana doğru baktı. "Bazen. Durum bunu gerektirdiğinde." "Peki bugün planladığın şey bunu gerektirmiyor mu?"

"Benim gözümde değil, hayır." Pantolonun içine girdi ve gömleği çekti, sonra benimle yüzleşti. ", *kalk*. Geri gelip seni o yataktan kaldırmadan önce on dakikan var."

"Geri dönmek mi? Nereye gidiyorsun?" Oturur pozisyona geçtim, ve gözleri yüzüme doğru yükselmeden önce gğşme bakmak için alçaldı.

"Kahve yapmaya gidiyorum." Ama hareket ettiği yn kapıya doğru *değil*, yatağa doğruydu ve bir gğşm avulayarak başparmağıyla meme ucumu okşadı. Hemen dikkatini çekti. Dudakları yukarı doğru seğirdi ve başparmağını ağzıyla değiştirmek için başını eğdi.

Gğşm klitorisime kadar emerken çekişini hissederek bir inlemenin kaçmasına engel olamadım. Yastıklara yaslandım ve o da beni takip etti, dişleriyle meme ucumu nazikçe çekiştirirken dili de ucunda ileri geri gidip geliyordu. Sonra beni bıraktı ve doğruldu.

"Gerçekten de hiç tahmin etmediğim kadar lezzetli bir dikkat dağıtıcısın," diye mırıldandı, sonra da gülerek başını salladı. "Kalk, Dally. Beni tekrar yatağa atmana izin vermeyeceğim."

"Ama-" Dünya dönerken çığlık attım ve kendimi baş aşağı, yüzüm onun sırtına yaslanmış halde buldum. "Beni yere bırak." Odadan çıkarken bir eliyle kıcıma vurdu, karnım omzuna çarpıyordu.

"Kahveye ihtiyacım var, sevgilim." Çırpınışlarımı görmezden ve beni merdivenlerden aşağıya, mutfığa taşıdı.

Beni masanın yanındaki bir koltuğa oturtup kaşlarını kaldırarak bana bakarken dünya yeniden dönmeye başladı.

"Bu çok kabaydı." Ona ters ters baktım.

Gülümsedi. "İnan bana, aletimi içine gömülü hissetmekten başka bir şey istemiyorum, ama bugün yapmamız gereken işler var ve başlamadan önce en az bir fincan kahveye ihtiyacım var."

Bölüm 52

ROOK

Yatak odasının kapısından çıkarken elime geçirdiğim tişörtü omzuma atarak Dally'nin kucağına fırlattım. "Giy şunu."

"Neden?"

Kahve makinesiyle oynadım. "Çünkü eğer yapmazsan, neden mutfakta olduğumuzu unutabilirim ve seni masanın üzerinde becerip buna kahvaltı diyebilirim."

Şaşkın nefesi doğrudan sikime gitti ve onu yatak odasından dışarı sürükleme kararımı sorguladım. Onu sandalyeden çekip almak ve aklımdan geçen tüm pis şeyleri yapmak yerine, kendimi kahve yapmakla meşgul ettim.

"Bir sonraki kasabada poligonu olan birini tanıyorum. Gidip bir ziyaret edelim ve sana silah kullanma dersi verelim diye düşündüm." Sesimi sıradan tuttum.

"Ateş etmeyi öğrenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence *herkesin* silah kullanmayı bilmesi gerekiyor; başka hiçbir sebep olmasa bile kendi kafalarını uçurmamaları için."

Kaşlarını çattı. "... ilginç bir bakış açısı sanırım."

Ona bir fincan kahve uzattım. "İç bakalım. Aç mısın? Eğer açsan bir şeyler hazırlayabileceğime eminim."

Ben konuşmamı bitirmeden önce başını sallıyordu. "Kahvaltı yapmakla pek uğraşmıyorum. Kahve iyi gelir."

Kendiminkini hazırlamayı bitirdim ve karşısına oturdum. Yaşadığı çileden sonra hiç de kötü görünmüyordu. Hâlâ biraz solgun, morarmış ve yorgundu ama bunun dışında sakindi. Biraz endişeliydim, bu onun takındığı bir tavidir ve bir noktada çökecekti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kupanın kenarından bana göz kırptı ve kahvesini yudumlarırken sorumu düşünüyor gibi görünüyordu. Onu bir yanıt vermeye zorlamak istemediğim için bekledim ve sonunda fincanını masaya bırakıp sandalyeye yaslandı.

"Emin değilim. Sanki çıldırmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ama bir yanım bunun ne anlamı olacağını soruyor... bu mantıklı mı?" Cevabımı beklemedi. "Sanki. Artık orada değilim. *Buradayım*. Sen benim için geldin. Eğer geldiğin zaman , her şey çok daha kötü olabilirdi. Ama geldin, bu yüzden bunun için ağlamaktan bir şey çıkar mı emin değilim... bu beni tuhaf mı yapıyor?"

"Biraz, belki. Ama mantıklı. Özellikle de kaçırılma olayını yaşadıktan sonra. Sanırım bir süre sonra kötü şeylere karşı hissizleşmeye ve olumlu şeylere odaklanmaya başlıyorsunuz. En azından ben öyle yapıyorum." Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Olabilecekler üzerinde durmak istemiyorum ama anlamamı istediğim bir şey var."

Tereddüt ettim. Onu her şeyden haberdar etmem gerekiyordu ama onu gerçekten korkutmak istemiyordum, bu yüzden dikkatli olmalıydım. "Kardeşini Sergei'ye teslim ettim - Tomek'e olan borcundan o sorumlu - ama bu

daha sonra herhangi bir yankı olmayacağı anlamına gelir. Tomek kendi başına bir adam. Sergei'nin onun üzerindeki kontrolü bir yere . Tomek'in daha fazla bir şey başlatmaya çalışacağını *sanmıyorum* ama öfkeli biri olduğu için ufak da olsa bir risk var."

"Bu yüzden benden silah kullanmayı öğrenmemi istiyorsun," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Kendi hayatına geri dönmek isteyeceksin. Hayatının geri kalanında benim evimde kilitli kalmak istemezsin ve kardeşimin senin için başka bir yerde yeni bir isim ve hayat organize etmesini isteyeceğinden şüpheliyim. Bu iyi bir fikir olabilir ama seni buna zorlamam. Bu yüzden, ben yanında olmadığım zamanlarda korunmanı istiyorum." Parmaklarını sıktım. "Anlıyor musun?"

Bir saniye düşündükten sonra başını salladı.

"Tamam, güzel. O zaman git giyin hayatım, biz de çıkalım."

"Burası bir poligona benzemiyor." Dally koltuğunda öne doğru oturdu ve önümüzdeki baktı. "Tabelada *Tony's Mechanics* mi yazıyor?"

"Evet. Garaj onun, ama ona bağlı bir poligon var. Sadece ..." Sözlerimi düşündüm. "Şey, halka açık değil."

Başını bana doğru çevirdi. "Demek istediğin bunun yasal bir iş, değil ?"

Kıkırdadım. "Belki." Arabanın kapısını açtım. "Hadi içeri girelim."

Ben yolcu tarafına geçmeden Dally arabadan inmişti. Bana gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Benim için kapıyı açmak ve bir centilmen olmak istedin ama dürüst olmak gerekirse... bunu yapmana ihtiyacım yok."

"Ben böyle yetiştirildim. Kapıları aç, bir kadının arabadan inmesine yardım et.

kaldırımın dışında." Omuz silktim. "Bu sadece iyi bir davranış."

Dally kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Sanırım. Bu alışık olduğum bir şey değil."

Kolumun üzerinde duran eline baktım ve aklıma şu düşünce geldi
Bu seviyede bir yakınlığa alışık olmadığım kafamın içinde yüksek sesle konuşuluyordu. Yine de... doğru, rahat, hatta *normal* hissettiriyordu. Parmaklarını avucumla kapattım. "İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Olan biten her şey için çıldırmam *gerektiğini* düşünüp duruyorum... ve belki de eninde sonunda çıldıracağım. Ama şu anda ... sadece ilerlemeye devam edeceğim ve olanlar yerine her şeyin nasıl olmasını istediğime odaklanacağım. Sanırım ..." Durakladı ve dudaklarını yaladı. "Ailemle konuşmam gerekiyor. Bu çok zor olacak. Bir şey olmamış, *Fr-he*'nin nereye gittiğini bilmiyormuş gibi davranabileceğimi sanmıyorum. Ama haklı olduğunu biliyorum. Onlara bundan bahsedemem. Buna inanacaklarından bile emin değilim." Bana baktı, gözleri sıkıntılıydı. "Bugünlük, hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miyiz? Sadece eğlenceli bir gün geçiriyormuşuz gibi?"

Başımı salladım. "Bunu yapabiliriz."

Onu garajın küçük resepsiyon alanına açılan kapıdan geçirdim. Kızıl saçlı bir kadın ıslıl ıslıl gülümsedi. "Tony's'e hoş geldiniz. Buraya araba almaya mı yoksa bırakmaya mı geldiniz?"

"İkisi de değil. Tony'ye Rook'un burada olduğunu söyle."

Gülümsemesi eskisinden daha parlak bir şekilde geri dönmeden önce duraksadı. "Bir dakika efendim." Başka bir kapıdan kayboldu, alçak sesle konuşulduğunu duyabiliyordum, sonra geri döndü, arkasında başka bir adam vardı.

"Rook!" Tony'nin eli selamlamak için uzanmıştı.

Onu aldım ve salladım, bıraktığında elimi silme isteğine direndim.

o.

"Uzun zaman oldu. Dürüst olmak gerekirse, aramanıza şaşırdım. Ama ben her şeyi ayarladım. İçeri gelin." Dally'ye bakmadı, hatta varlığını bile kabul etmedi. Ama bu alışılmadık bir şey değildi. Sadece görmek için para aldığı şeyleri görme sanatında ustalaşmıştı ve ben Dally'yi tanıştırmadığım sürece, o orada yokmuş gibi davranacaktı.

Onu garaja kadar takip ettik ve en arkadaki çıkıştan çıktık. Küçük bir otoparkta durmadan geçtiğimiz üç araba vardı. Bir dizi anahtar çıkardı ve başka bir binanın önünde durdu. "Bugün burada sadece sen varsın. Burayı özel bir parti olarak işaretledim." Gülümsedi, kapının kilidini açtı ve açık tuttu. "Önden buyurun."

"Bundan daha iyisini biliyorsun." Kıpırdamadım ve öne doğru adım atan Dally'nin kolunu yakaladım. "Önce sen, Tony."

Öfkelendi. "Gerçekten sana tuzak kuracağımı mı düşünüyorsun? Her şeyden sonra

Bunca yıl?"

"Hâlâ hayattayım çünkü insanların satın alınabileceğini biliyorum. Sen içeri gir, biz takip edeceğiz."

Homurdandı. "Tamam." Kapı aralığından geçti ve sol tarafa doğru uzandı. Elim sırtımdaki silah kılıfına gitti ama o sadece bir düğmeye bastı ve oda aydınlandı.

"Gördün mü? Hiçbir şey ve hiç kimse seni beklemiyor. İçeri gelin." İçeri girmemizi işaret eden bir el salladı.

Dally'ye içeride rehberlik ettim, etrafa dikkatlice baktım. Hiçbir yer yoktu.

Menzil ile durduğunuz yer arasındaki bariyerin arkasına saklanmadıkları sürece herkes saklanabilirdi. Karşıya doğru yürüdüm ve eğildim.

"Rook, sana yemin ederim, bana ödeme yapılmadı."

Yüzümü ona döndüğümde Tony ayaktaydı, ellerini kaldırmış, parmaklarını açmıştı.

Önce ellerine, sonra yüzüne baktım ve omuz silktim. "Tamam."

Yutkunurken boğazı hareket etti. Dally önce ona sonra da bana baktı. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok. Her şey yolunda." Parmaklarını kolumdan çözdüm ve bir adım uzaklaştım. "Her şey hazır mı?"

"Elbette öyle." Anahtarları uzattı. "Beni takip edersen, kapıyı kilitleyebilirsin. Kimse sizi rahatsız etmez. Silah dolabının anahtarı kırmızı olan, kapının anahtarı ise mavi. Şurada ikinci bir çıkış var." Sağ tarafı işaret etti. "Her ihtimale karşı yangın söndürücü yanında. Burada yangın çıkaracağınızı düşündüğümünden değil ama güvenlik kuralları..."

Homurdandım. "Böyle bir yer yok bile. Sürpriz güvenlik ziyaretleri aldığınızdan şüpheliyim."

"Şey... hayır... ama eğer bir şey olursa müşterilerim beni öldürür. çok iyi biliyorsunuz."

Anahtarları aldım ve onu kapıya kadar takip ettim. "Teşekkürler Tony. Knight ararsa, ona geri döneceğimi söyle."

"Şövalye burada olduğunu biliyor mu?"

"O ve Bishop." Yüzüme bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "Yani, bilirsin... eğer bir şey yapmayı düşünüyorsan, bunu kesinlikle tekrar düşünürdüm."

Tony gözlerini devirdi. "Çok güvenilmezsın. İyi ki senden yoksa

hakarete uğradım. Dört saat sonra gelip seni kontrol edeceğim." Omzumu okşadı.

"Düşündüğünün aksine, seni görmek güzel." Başını salladı ve kapıyı açtı.

"Kapıyı arkamdan kilitle." Park alanını geçip garaja doğru yürüdü.

Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce gözden kaybolmasını bekledim.

"Gerçekten sana tuzak kurmaya çalışacağını , değil mi?" Dally yüzüme döndüğümde söyledi.

Başımı salladım. "Hayır, ama bunu yapmaya karar verirse neyle karşılaşacağını hatırlatmaktan zarar gelmez."

"Onun bir arkadaş olduğunu söylediğini sanıyordum?" "Arkadaşım."

Gözlerini bana dikti. "Arkadaşlığın ne dair çok tuhaf bir fikrin var."

Güldüm. ", başlayalım."

Bölüm 53

MAGDALENA

Ellerim ve omuzlarım ağrıyordu, kulaklarım susturucuların baskısından dolayı acıyordu ve Rook'un sürekli daha uzağa ittiği hedeflere bakmaktan gözlerimin yorulduğundan oldukça emindim.

Bana çeşitli tabancalarla alıştırma yaptırdı, dokunmama bile izin vermeden önce her biri hakkında derinlemesine açıklama yaptı. Sonra hangi silahların emniyet mekanizması olduğunu, hangilerinin olmadığını, her birinin nasıl çalıştığını ve ardından bunlara nasıl mermi koyacağımı test etti. Bir kez bile sinirlenmedi ya da sesini yükseltmedi, bana her bir silahı nasıl dolduracağımı ve sonra nasıl etkisiz hale getireceğimi adım adım, tekrar tekrar anlattı.

Ancak her bir silahı nasıl tuttuğumdan memnun olduğunda bana onları ateşlemeyi denememi söyledi ... ve sonra bana emniyeti kapatma, işaret etme ve nişan alma konusunda konuşurken dersler yeniden başladı.

Dört saat altı saate, sekiz saate dönüştü. Akşam altıda kolumun düşeceğinden emindim ama hangi silahı tutarken daha rahat olduğumu bulmuştuk - adını hatırlayamadığımdan değil. Hedefi vurabilene kadar öğleden sonra bana bununla pratik yaptırdı. Atış becerilerim için ödül alacak değildim ama biri bana doğru geliyorsa en azından *onu* vurabileceğime emindim, etraftakileri değil.

Akşam yedi olduğuunda silahı tezgâhın üzerine bıraktım ve kulak koruyucularını çıkardım.

"Durmam gerek." Sorgulayan bakışına karşılık olarak "Durmam gerek" dedim. "Kolum sabit duramayacak kadar ağrıyor."

Bir an için tartışacağını sandım ama onun yerine başını salladı. "Akşam yemeği için dışarı çıkmak ister misin? Eve dönüp üstümüzü değiştirebilir ve bir restoran bulabiliriz."

"Bu hoşuma giderdi."

Ama ayrılmadan önce, tüm silahların güvende olduğundan, mermilerin çıkarıldığından, emniyetlerinin açık olduğundan ve silah dolabına geri konulduğundan emin olmam için ısrar etti. Otoparktan geçip garaja doğru yürüdük. Resepsiyon görevlisi muhtemelen saatler önce gitmişti ve sadece Rook'un Tony dediği adam kalmıştı. Resepsiyonda oturmuş, ayaklarını dergilerle kaplı bir masaya dayamış, cep telefonunu karıştırıyordu. Biz içeri girince ayağa fırladı.

"Hepsi bitti mi?"

Rook başıyla onayladı ve anahtarları ona uzattı. "Teşekkürler. Her şey kilitli."

"Harika. Yarın geliyor musun?"

"Hayır. Sanırım şimdilik yeterince şey yaptık. Benim için siparişı aldın mı?"

"Ben aldım. Gidip getireyim." Koşar adımlarla uzaklaştı ama bir dakika geçmeden kolunun altına sıkıştırdığı bir kutuyla geri döndü. "İçinde bir kutu da cephane var."

"Geri takip mi?"

Tony başını salladı. "Yok. İstersen bunu yasal hale getirebilirim ama

Artık izini sürmenin hiçbir yolu yok."

"Şimdilik bu şekilde kalsın. Daha sonra değiştirebilirim." Rook kutuyu aldı, Tony'nin elini sıktı ve sonra beni arabaya kadar geçirdi.

"Bu da ne?" İkimiz de içeri yerleştikten sonra başımla Arka koltuğa attığı kutu.

"İlk tabancan. Sana sonra gösteririm. Önce yemek yiyelim."

Restoran Glenville'in merkezinde yer alan, daha önce de yemek yediğim bir restorandı. Küçük ama popüler bir aile işletmesiydi ve bizi odanın bir köşesine yerleştirilmiş bir masaya götürdüler.

Rook garsondan menüyü aldı ve çevirerek açtı. "Ne istersiniz?"

Menümü açtım ve listeyi taradım, şu kelimelere baktım Dikkatlice. Bronzlaşmış bir el sayfanın önünde belirdi ve uzun bir parmak kâğıda dokundu. "Disleksiniz ne kadar kötü?"

Midem ayak parmaklarıma kadar indi ve gözlerim onunkilere dikildi.

"Ne?"

"Sende olan bu, değil mi? Bu sadece okuyamamakla ilgili bir durum değil. Sen disleksiksin." Sesinde bu konuda ne düşündüğünü gösteren hiçbir şey yoktu.

Ağzım kurudu. "Ben ... umm ..."

"Dal..." Eli menüden kalktı ve yanağıma dokundu. "Bana bak." Gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "Bunda utanılacak bir şey yok."

"Ama nereden biliyorsun?" Soruyu zorla söyledim.

"Başlangıçta bilmiyordum. Fidyeyi okuyamadığımı söylediğinde

talep ettiniz, ben de bunu korkuya başladım. Ama sonra Knight'ın sizin ya da aileniz hakkında hazırladığı raporu okumadınız. Doğrudan fotoğraflara gittiniz. Lokantada kelimelere değil, resimlere baktın. Bu gece, menüde yemekle ilgili hiçbir resim olmadığını görünce dehşetini gizleyemedin. Aptal değilsiniz. Okumayı öğrenmemiş olmana imkân yok, yani..." Omuz silkti. "Disleksi tek cevap."

Ona baktım.

"Araba kullanmamanın gerçek sebebi , değil mi? Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyor. Sağ ve solu ayırt etmekte zorlanıyorsun. Bugün her bir silah için silah güvenlik sayfalarına bakarken, yazılı kelimelere değil de benim açıklamama güveniyordun." Elini yanağımdan çekti ve elimi tuttu. "İşte bu yüzden annen sana okuman için sürekli kitap alıyor. Seni okumaya zorlayarak bunu düzeltebileceğini düşünüyor."

"Benim tembel... *aptal* olduğumu düşünüyordu." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve içlerindeki acıyı duyabiliyordum.

"İkisi değilsin."

"Bunu artık biliyorum. Ama bunu anlamam uzun zaman aldı." Omuz silktim. "Önemli değil."

Konuyu daha fazla uzatmak istediğini görebiliyordum ama nedense bunu yapmayıp menüye bakmayı tercih etti. "Buradaki yemekler oldukça standart, tuhaf bir şey yok. Biftek, balık ya da vejetaryen var."

"Biftek iyidir." Menüye odaklandım. "Ne yazdığını okuyamadığımdan değil. Bazen kelimeleri çözmem daha uzun sürüyor... hepsi bu." Sessizce açıkladım. "Biz ... fidyeyi okumak zorunda kaldığımızda ...

Stresli hissettiğimde kelimeleri anlamlandırmak zorlaşıyor ve ne kadar çok denersem o kadar kötü bir şekilde birbirine karışıyor."

"Bu mantıklı. Bu gece acelemiz yok ve baskı altında değiliz. İstedığınız kadar zaman ayırın."

"Hayır, ben biftek alacağım. Bunu diğerlerine tercih ederim."

Başıyla onayladı ve birkaç dakika sonra garson siparişlerimizi almak için yeniden geldi. Rook iki biftek ve iki bardak kola sipariş etti.

Sunucu uzaklaştıktan sonra, "Alkol almamanın ardında bir hikâye mi var?" diye sordu.

"Heyecan verici bir şey değil. Alkol odaklanmayı zorlaştırıyor ve ben gerçekten tadını beğendim."

Sessizlik çöktü ve bir peçeteyle oynadım. Havadan sudan konuşmak hiçbir zaman becerilerim arasında yer almamıştı ve konuşacak bir şeyler bulmak için etrafıma bakınıyordum. Rook sandalyesinde arkasına yaslanmış, koyu renk gözleri sürekli odanın içinde geziniyordu. Sessizliğimden rahatsız olmuş ya da canını sıkmış gibi görünmüyordu.

"Kendinizi sürekli olarak insanların yaptığı her şeyin arkasında gizli nedenler ararken buluyor musunuz?" Sessizliği bozarak sordum.

Bakışları bana döndü ve tek kaşı kalktı. "Burada olmak için gizli bir amacın olduğunu düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?"

"Hayır! Sürekli başkalarının ne yaptığını izliyor gibisin. Silah mı arıyorsunuz?"

Gülüştü alçak ve zengin bir kahkahaydı. "Pek sayılmaz. Etrafımın farkında olmak kökleşmiş bir alışkanlık. Yaşam tercihlerim, özellikle bir hedefe ulaşmak için plan yaparken, etrafımdaki herkesin ne yaptığının her zaman bilincinde olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Bir işaret... bu senin gibi-"

"Hedefim, evet. Etrafınızı değerlendirmeyi, kimin işiniz için potansiyel bir tehdit olup olmadığını anlamayı öğreniyorsunuz."

"Yani, eğer" Odaya baktım ve çenemi genç bir adama doğru salladım. çift tabaklarının üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. "Eğer bu ikisinden biri senin ... *mark* Siz olsanız nasıl yapardınız?"

Kaşlarını daha da kaldırdı ve sonra kıkırdadı. "Tamam, seni şımartacağım." Servis görevlisi içeceklerimizle döndüğünde durakladı. "Teşekkürler tatlım." Bir yudum aldıktan sonra bardağın kenarından bana gülümsedi. "Öncelikle, hedefimin herkesin gözü önünde mi yoksa evine döndüğünde mi ölmesini istediğime karar vermem gerekiyor."

Çenemi bir elimin üzerine koydum. "Diyelim ki odadaki başka birine herkese açık bir mesaj göndermeniz gerekiyor."

"Dolambaçlı, hoşuma gitti. Pekâlâ, şu yaşlı adam için çalışıyormuş gibi yapalım." Girişe yakın bir yerde tek başına yemek yiyen kır saçlı bir beyefendiye başıyla işaret etti. "Yaşlı adam çok uzaklara ulaşabilen birini kızdırdı, *ama* ortadan kaldırılamayacak kadar önemli biri, bu yüzden oğlunu ortadan kaldırmam emredildi."

"Oğlunun hedef olması mı?"

"Bu doğru." Bana sırtıttı ve bunun saf yaramazlığı beni güldürdü. "Aldığım bilgiye göre baba ve oğul bu akşam bu restoranda olacaklar. Oğul kız arkadaşıyla birlikte, baba ise bana sözleşmeyi veren adamla buluşmak için bekliyor."

"Sanırım restorana geliyorsunuz?"

"İlk olarak, ne tür şeyler yaptığını anlamak için onu birkaç gün boyunca takip ediyorum. Kiminle vakit geçirdiğini, nereye gittiğini, nasıl

Günlerini ve akşamlarını nasıl geçirdiğini, nerede uyuduğunu ve ne kullandığını. Rutini hakkında her şeyi öğrenene kadar tüm hayatının derinliklerine iniyorum. Tamam, diyelim ki sözleşmenin bir parçası da onu seyirciyle buluşturmak. Bu, Gri Saç'ın zamanının azaldığı ve seviştiği kişinin ciddi olduğu mesajını verir. Dikkatleri üzerime çekmeden bunu yapmalıyım. Bunun en kolay yolu servis elemanlarından biri gibi giyinmek olurdu ama etrafa şöyle bir baktığınızda uyum sağlayamayacağımı görürsünüz. Çok yaşıyım."

"Sen yaşlı değilsin."

Gülümsemesi yumuşadı. "*Yaşlı* değilim ama buraya uyum sağlayamayacak kadar yaşıyım. Etrafınıza bakın. Sunucuların hepsi senin yaşlarında. Otuz sekiz yaşında bir adam değil. İşe yaramaz. Akşam yemeği için burada olan biri olmalıyım."

"Tamam, bu daha mantıklı. Rezervasyon yaptırıyorsunuz ama kendi adınıza değil, öyle mi?"

Beni onaylayan bir baş hareketi yaptı. "Aferin kızıma. Birçok sahte kimliğimden birini kullandım ve bir masa ayırttım. Pencereye yakın bir masaya ihtiyacım olduğuna dair bir hikâye uyduruyorum çünkü dışarıyı göremezsem kendimi hep biraz klostrofobik hissedirim. Sadece iki tane pencere kenarı masa var; hedefimin oturduğu ve onun arkasındaki. Biraz şık giyiniyorum. Takım elbisem son model olmazdı ama ucuz da olmazdı. Sade, belki biraz buruşuk olurdu, göze çarpacak ya da akılda kalacak bir şey olmazdı. Beyaz bir gömlek giyer ve sade bir kravat takardım. Eve gidecek bir ailesi ya da yemek yapacak zamanı olmayan herhangi bir işadamı gibi görünürdüm."

"Buraya onlardan önce mi yoksa sonra mı gelirsiniz?"

"Güzel soru. Önce ben gelirdim. Bu şekilde, ben oturuyorum ve onlar

beni fark etmeleri için bir neden yok. Masalarının önünden geçsem, içlerinden biri başını kaldırıp bakardı. Bu doğal bir içgüdü. Onlara arkamı dönüp oturarak, geceleri için önemli olmadığım mesajını vermiş oluyorum." Kolasından bir yudum daha almak için durakladı. "Muhtemelen yemeğin bile bitirmiş olurdum. Onlar siparişlerini verene kadar ben gitmeyi düşünüyorum."

"Ne zaman harekete geçiyorsun?" Gerçekten burada oturmuş Rook'un bir cinayeti nasıl planlayacağını mı tartışıyordum? Evet, tartışıyordum. Neyim olduğunu sormam gerektiğinden oldukça emindim çünkü korkmak ya da ürkmek yerine bu beni büyülüyordu.

"Ana yemek sırasında. Benim tarafımdaki koltuğu seçmiş, sırtı bana dönük oturuyor olacak, çünkü o bir centilmen ve içgüdüsel olarak kadınının başka bir erkeğe bu kadar yakın olmasını istemiyor." Servis görevlisi yemeklerimizle döndüğünde sözünü kesti.

"Keyfini çıkarın!" diye cıvıladı tabakları yerleştirirken.

Rook bir ağız dolusu yemek yiyene kadar bir daha konuşmadı. "Onlar derin bir sohbe dalıp yemeklerinin tadını çıkardıktan sonra sandalyeme yaslanır ve vücuduna striknin enjekte etmek için bir şırınga kullanırdım."

"Neden striknin?"

"Çabuk etki ediyor. Yeterince yüksek bir dozda solunum yetmezliğine ve beyin ölümüne neden olabilir. Zehir işini bitirdiğinde, ben gitmiş olurdum. Soğuk dairesine dönen yalnız bir işkolik işadamı daha."

Bölüm 54

ROOK

Bana baktı, bir işi nasıl planladığımı dinlerken yüzündeki ifade dikkat çekiciydi ve benim yaşadığım hayatı daha düzenli bir şekilde idare edip edemeyeceğini merak ettim. Bu düşünce konuşmamı kesmeme neden oldu ve kaşlarımı çattım.

Hayatıma birini sokmak -artık emekli olmuş olsam bile- aptalca ve *tehlikeli* bir hareket olurdu. *Daha önce hiç* düşünmediğim bir şeydi ama yine de buradaydım. Aklım bunun nasıl yürüyeceğini çoktan yarı yarıya çözmüştü. Bunun beni şaşırttığından mı yoksa rahatsız ettiğinden mi emin değildim.

Bishop'tan bizi başka bir yere taşımasını, Knight'tan bize yeni bir hayat kurmasını isteyebilirdim. Onu ailesinden uzaklaşmaya ikna edebileceğime emindim. Zaten berbatlardı. Beni rahatsız eden şey bunu yapmak *istememdi*. Diğer insanların normal olarak gördüğü şeyleri *hiç* özlememiştim -ilişkiler, yuva kurmak, iki nokta beş çocuk ve beyaz bir çit. Bunların hiçbirisi bana göre değildi... ama burada Dally ile otururken, bunun mümkün olup olmayacağını merak ediyordum. Buna *sahip* olup olamayacağımı.

"Bakıyorsun." Sesi sessizdi ve ben gözümü kırptım.

Bakıyor muydum?

"Her şey yolunda mı? Özür dilerim, tüm bunları anlatmanızı istememeliydim. Bu sana her şeyi hatırlattı mı?"

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Hayır. Bu öyle bir şey değil.

beni rahatsız ediyor. Gerçekten takip etmeden bunu planlamak eğlenceliydi." Yalan söylemiyordum, *öyleydi*.

"Bunu daha önce yaptınız mı? Yani striknin kullandın mı?"

Başımı salladım. "Birkaç kez. Ama tam olarak anlattığım şekilde değil. İnsanların bir mesaj için para ödemesi çok nadir görülen bir şeydi. Yanlış yapmak çok kolay."

"Şu anda burada tehlike olarak gördüğünüz biri var mı?"

"Burada mı?" Odaya bir göz attım. "Hayır. Tabii mikro ifadeleri saklamakta *ustalaşmamışlarsa*."

"Bu işte iyi misin?"

Gülümsedim. "Bu konuda çok iyiyim, ama bu tür sıradan bir ortamda, neye bakacağınızı bilerseniz hâlâ bir şeyler söyleyebilirim."

"Her şey istediğiniz gibi mi?" Sunucu geri döndü, bize gülümsüyordu. İkisi de.

"Evet, teşekkür . Tatlı ister misin, hayatım?"

Dally başını salladı. "Yorulдум. Sence eve gidebilir miyiz?" "Hesabı alabilir miyiz lütfen?"

Sunucu başını salladı ve gözden kayboldu. "İyi misiniz?"

"Sadece yorgunum. Bugünkü antrenmanlarla beni çok yordun. Kolum ağrıyor." Sessiz bir kahkaha attı. "Eminim ikisini karşılaştırsaydım, şu anda bir kolum diğerinden daha kaslı olurdu."

"İki elinle ateş etmeyi öğrenmelisin."

"Bilmiyorum, pek sayılmaz. Sen mükemmeliyetçisin."

Bunun üzerine gülümsedim. "Belki de haklısın."

Sonunda evimin önüne geldiğimizde Dally uyukluyordu. Motoru durdurduğumda gözleri fal taşı gibi açıldı ve emniyet kemerini çözdüğümde esnedi. İddia ettiğinden daha yorgun olduğu, kapıyı açmaya bile yeltenmeyip arabanın etrafında dönmemi ve onun yerine açmamı belliydi. İçeri uzanıp inmesine yardım ettim ve eve doğru yürürken yanıma yaslandı.

"Kahve mi, yatak mı?"

"Yatak," diye yanıtladı bir başka esnemenin ardından.

Ayakkabılarını çıkarmak için koridorda durakladı ve ben de ceketini çıkarıp asarken durup onu izledim. Onun evde olmasının bu kadar *normal* hissettirmesi garipti. Davranışlarında garip bir şey yoktu.

"Yukarı geliyor musun?" Onun sözleri dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı ve başımı salladım.

"Hayır, sen yukarı çık. Ben bir süre daha burada kalacağım."

"Tamam." Bana doğru geri geldi, bir elini göğsüme dayadı ve eğilerek ağzımın kenarına bir öpücük kondurdu. "Geldiğinde uyanık olacağımdan şüpheliyim."

Kıkırdadım. "Buna karşı bahse girmezdim." Parmaklarımı yanağında gezdirdim. "Sen git. Ben sonra geleceğim." Şüphe yoktu, soru yoktu, *bir karar* yoktu. Onun yanından başka bir yerde uyumayacaktım.

-İkimiz de bunu biliyorduk. Daha küçük bir adam olsaydım, bu tuhaf ilişkiye bu kadar kolay düşmemizden korkardım. Ve bu bir ilişkiydi.

Mutfağıma girip bir şişe aldığımda hala bunu düşünüyordum.

Buzdolabından bir bira.

İki hafta önce Magdalena McCarthy'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya şimdi? Onun hayatımda olmadığı düşüncesi, düşünmeyi reddettiğim bir şeydi. Bu ne anlama geliyordu? Yoğun bir deneyimi paylaşmanın yan etkisi mi yoksa daha fazlası mı? *Aşk* kelimesini kullanmaktan kaçındım. Birbirimizi iki haftadır tanıyorduk. Aşk bu kadar hızlı gerçekleşmezdi... değil mi? Kesinlikle olmazdı.

Cep telefonumu çıkardım ve kardeşimi aradım. "Taşınmak ne kadar zor olur?"

"Kimin için?" Bishop'ın sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Kaşlarımı çattım. "Neredesin sen?"

"Cehennemden gelen mafya prensesinden saklanıyorum. Yemin ederim, burada oturup bir kez daha lanet tırnakları hakkında feryat etmesini dinlemek zorunda kalırsam, onu kendim öldürebilir ve sonuçlarına katlanabilirim."

"Mafya tarafından öldürölme, Bish. İntikamını almak için emeklilikten ayrılmak zorunda kalırım."

"İyi bir noktaya değindin. Denerim. Neyse ki, sadece yirmi dört gün daha buradayım.

O zaman Dorian'ın sorunu olur. Kimin yerini değıştirmek istiyorsun?"

"Ben... ve Dally, eğer benimle gelmek isterse."

"*Sen* mi?"

"Bu emeklilik işi pek iyi gitmiyor. Herkes nerede olduğumu biliyor. Kontratların yeniden gelmeye başlamasının an meselesi olduğunu biliyorsun. Oyundan çıkma konusunda ciddiym, Bish. Benden bu kadar. Bıktım artık. Sanırım bunu yapabilmemin tek yolu bittiğimi açıkça belirtmek."

"Ve artık sahte olmayan kız arkadaşını da yanında götürmek mi ? Var mı?"

onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Henüz değil. Gelip gelmeyeceğini bile bilmiyorum, bu benim yapmam *gereken* bir şey mi?"

bahset."

"Ona aşık mısın, Rook?"

Bu kolayca cevaplayabileceğim bir soru değildi. "Bilmiyorum. Belki de? Ondan hoşlanıyorum... çok."

"*Beğenmekten* daha güçlü olduğuna eminim." Bishop'ın sesi alaycıydı.

"*Çok şey* söyledim. Bilmiyorum. Söylemek için çok erken değil mi?"

"Birine karşı ne kadar çabuk duygu besleyebileceğinize dair kesin ve katı bir kural olduğunu sanmıyorum. Nasıl hissettiğinizi sadece siz söyleyebilirsiniz. Saklandığım yerden öyle hissediyorsun gibi görünüyor. Onun için başka hiçbir kadın için yapmayacağın şeyler yaptın."

"Belki."

"Siktir et belki. Onun sahte randevusu olmayı kabul ettiğinde zaten kafanda onu beceriyordun. Masandan ayrıldıktan sonra yüzündeki ifadeyi gördüm. Sadece *onu* görmedim. Onu gördüğün andan itibaren dikkatini çekmişti. O nasıl hissediyor?"

"Hiçbir yok. Bu konuda hiç konuşmadık."

"Bazen içinizden geldiği gibi davranmak işe yaramaz. Konuş onunla. Seni başka bir yere yerleştirebilirim. Sahil hakkında ne düşünüyorsun? Belki bir Karayip adası?"

"Çok fazla insanın olmadığı bir yer."

"Bir şeyler ayarlarım. Bir ya da iki kişi için olup olmayacağını bana bildirin."

Bölüm 55

MAGDALENA

Sanat galerisinin girişinin sağındaki masaya oturmuş, çenemi elime dayamıştım. Galerinin sahibi Sienna, iki potansiyel müşteriye sanat eserlerinden bazılarını göstererek etrafta dolaşıyordu. Koltuğumda kaykıldım ve başımı çevirerek pencereden dışarı baktım. Kapanış saatine bir saat kalmıştı. Rook'un tavsiyesinin aksine iki gündür işe geri dönmüştüm ve evden dışarıda olmak güzel olsa da beklenmedik her sestten irkilmemek zordu.

Geçen hafta boyunca Rook'un evinde onunla birlikte kalmıştım. Kendi kendime kıkırdadım. Tamam, aslında taşınmıştım. Birlikte uyuduk, birlikte *yaşadık*. Daha fazla giysi almak için iki kez daireme geri dönmüştüm. Dolabının bir tarafını doldurmuştum ve tüm banyo malzemelerim banyosunun etrafına dağılmıştı.

Bu konuda hiçbir şey söylememişti, ben de söylememiştim, ama rahat bir rutine yerleşmiştik... ta ki ona işe geri dönmek ve normal bir hayata dönmek istediğimi söyleyene kadar. Tartıştı, beni koruyamayacağını söyledi ve ben de ona gerçekten korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum. Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra isteksizce başını salladı. Bir süre sonra galeriyi aradım ve geri dönmeyi ayarladım.

Rook'a itiraf etmediğim şey, keşke etmeseydim demekti. Sıkılmıştım. Her şey olmadan önce günümün bir kısmını galeride geçirmekle yetiniyordum. İnsanların duvarlardaki sanat eserleri hakkında konuşmalarını izliyordum,

Ne anlama geldiğini, sanatçının hangi mesajı paylaşmaya çalıştığını tartışıyordum. Bir gün kendi çalışmalarımın da aynı şekilde beğenileceğini hayal etmiştim.

Şimdi mi? Artık içeri her biri girdiğinde onları inceliyordum; yürüyüşlerini, odayı nasıl gözlemlediklerini, giysilerinde şüpheli bir yumru ya da şişlik olup olmadığını. Kaç tanesinin son zamanlarda haberdar olduğum keyifsiz yeraltı dünyasıyla bağlantısı olduğunu merak ediyordum. Kaç tanesinin başka birini öldürmesi için birini tutmaya çalıştığını merak ettim.

Artık dünyada hiçbir şey aydınlık değildi. Karanlık ve korkutucuydu, öngörülemez ve rahatsız ediciydi. Yine de kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum.

Kapı açıldığında alarımın kısık bip sesi dikkatimi tekrar odaya çekti. Koyu renk pahalı bir takım elbise giymiş ve güneş gözlüğü takmış uzun boylu bir adam, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş bana doğru yürüyordu. Masama ulaştığında durdu ve gözlerini koruyan camların arkasından tek bir kara kaşı havaya kalktı. Başımı arkaya eğdim ve gülümsedim.

"Bay Chambers."

Rook başını eğdi. "Bayan McCarthy." Kalçasını masama dayayarak döndü ve odayı taradı.

"Erkencisin. Bir saatten önce bitmez."

"Geçerken bir uğrayayım dedim. Seni almak için geri döneceğim. Önce gidip Bishop'ı görmem gerek. Benimle lokantada buluşacak. Kapıyı kilitlediğinizde burada olmazsam beni bekleyin. Hiçbir yere gitmeyin." Gözlüklerini çıkardı ve bana sert bir bakış fırlattı. "Anladın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Sen gelene kadar içeride kalacağım." "Var mı-?"

"Evet!" Kaşlarımı çatarak araya girdim. Silahımın olup olmadığını sormak üzere olduğundan emindim ve Sienna'nın onu duyması ihtiyacım olan son şeydi. Bana ateş etmeyi öğretmek için bir hafta harcamıştı. Asla onun liginde olamayacaktım ama haftanın başında olduğumdan çok daha fazla kendime güveniyordum. "Rook, söz veriyorum, söylediğin her şeyi dinledim."

Yüz ifadesi hiç değişmedi ama küstah ses tonumun onu rahatsız ettiğini biliyordum. Bunu *hissedebiliyordum*. Sienna ve müşterilerinin nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım, sonra ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek kollarımı onun beline doladım ve ona yaslandım.

"Benim için endişelendiğiniz için teşekkür ederim. Söz veriyorum her şeyi ciddiye alıyorum. Bunu yapmamak aptallık olurdu."

İç çekerken göğsü hareket etti ve bir eli omurgama dayandı. "Tamam. Yaygara koparmayı bırakacağım." Homurdanarak söylediği bu sözler karşısında bir gülümseme gizledim. Korumacılığının içimi ısıttığını inkâr edemezdim. Dudakları başımın tepesine dokundu. "Beni avlamaya gelmeden önce gidip Bishop'la buluşsam iyi olacak."

Göğsüne doğru başımı salladım ama hareket etmedim. Eli omurgamdan yukarı kayarak saçıma ulaştı ve onu çekiştirdi. "Dal?"

"Biliyorum." Arkama yaslandım ve ona baktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

O lanet kaşları yine kalktı ama gülümsedi ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Ben de." Arkasına uzandı ve kollarımı çözdü. "Söylediklerimi unutma, sevgilim. Yakında döneceğim."

Döndü ve elini kaldırarak el salladı. Masanın arkasındaki yerime dönmeden önce bir saniye daha orada durdum, önüme bir bloknot aldım ve sonraki on beş dakikayı onu çizerek geçirdim.

"Bu çok iyi." Sienna bunu söylemek için bana doğru eğildi ve ben de ona baktım.

"Oh! Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Sadece birkaç dakika. İki Denver ve bir Colton sattım." Galeride resimleri bulunan iki yerel sanatçıdan bahsetti.

"Bu harika."

"Evet, öyle. Çalışmalarından bazılarını satmama ne zaman izin vereceksin?" Hemen başımı salladım. "Henüz yeterince iyi değilim."

"Mags, yeterince iyisin. Çalışmaların benim duvarlarımda olmalı."

"Belki... bir gün."

Öfkelendi. "Son birkaç gecedir seni almaya gelen o iyi adamla konuşmam gerekebilir. Eminim seni ikna edebilir."

"Rook?" Yanaklarım yandı. "Lütfen yapma. Yaptığım hiçbir şeyi görmedi." *Bizi kaçıran adamın robot resmi dışında, ama o sayılmaz.*

"Çalışmalarını sergilemek istiyorum Magdalena. En azından bir sergi yapmamıza yetecek kadar stokunuz olduğunu biliyorum. Bunu organize etmeme izin verir misin lütfen?"

"Bunu bir düşüneyim." Belki Rook'la konuşur ve ne düşündüğünü öğrenirdim. düşündüm. Bu başıboş düşünceyi yakaladım ve güldüm. Onu sadece bir aydır tanıyordum ama onunla birlikte *yaşıyordum*. Kesinlikle bir ilişki içindeydik... daha başlamayı bile konuşmadığımız bir ilişki.

"Bu benim için yeterli. Plan yapmaya başlayacağım."

"Sienna! Ben asla evet demedim."

Gülümsemesi neşeliydi. "Yapacaksın."

Bölüm 56

ROOK

Ben geldiğimde Bishop lokantadaydı ve ben de onun karşısındaki bankta oturuyordum.

"Güzel morluk." Parmağımı sol gözünün etrafındaki sarı ve mor morluğa doğru salladım. Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Mafya prensesini kızdırdım, o da bana yumruk attı."

"Ne yaptın sen?"

"Ona çiftçi pazarındaki bir balıkçı karısı gibi çılglık attığını, bir diva gibi davrandığını ve hayatta kalmak istiyorsa kişilik nakli yaptırması gerektiğini söyledim."

Güldüm. "Bu iş görür."

Omuz silkti. "O artık Dorian'ın sorunu." Hizmetçiye elini salladı, o da bir cezve ve benim için bir kupa getirdi. Bishop'ın içeceğini doldurdu, benim bardağımı doldurdu ve geldiği gibi sessizce gitti. "Hâlâ taşınmayı düşünüyor musun?"

"Henüz Dally'ye bahsetmedim. Dün işe geri döndü." "Tüm bu olanlardan sonra... bilirsin işte?"

"Beklediğimden daha iyi. Ara sıra kabus görüyor ama kendini oldukça iyi toparlıyor."

"Bunun bir paravan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. Bence ailesinin ona karşı boktan davranmasına o kadar alışmış ki, bu sadece başka bir boktanlık anıydı ve bunu böyle dosyaladı. Belki arkasında erkek kardeşi olmasaydı... bu farklı bir tepki yaratabilirdi, ama bence aile deneyimlerinin olumsuz olmasını bekliyor."

Bishop koltuğunda arkasına yaslandı ve kupasının üzerinden beni süzdü. "Ve sen."

Bir kızla yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Bunu inkar edebilirdim, yerleşmediğimi savunabilirdim ama yapmadım. Ne anlamı olurdu ki? Dally dünyama girmişti ve başlangıcımız şiddet ve kanla dolu olsa da, geçen hafta aramızdaki bağın başlangıçtaki hayatta kalma ihtiyacından daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı.

Komikti, tuhaftı, seksiydi ve ben ona kafayı takmıştım. Neden saklamakla uğraşayım ki?

Sessiz bir kadeh kaldırdım. "Açıklaması zor. O ..." I
Omuz silkti. *Siktir* . "O mükemmel."

Bishop aldığı bir yudum kahveyi boğazına tıkadı. "Mükemmel mi?" diye tekrarladı kendini kontrol altına aldıktan sonra.

"Evet."

"Ciddi o zaman?"

"Sanırım öyle. konuda pek konuşmadık. Onu Tomek'ten geri aldıktan sonra benim evimde kaldı ve eşyalarını toplamak için birkaç kez onun evine gittik. Sanırım benim evimde onunkinden daha çok var. Muhtemelen oda arkadaşına yeni birini bulmasını söylemeli.

Artık yaşamadığı bir yer için kira ödemenin bir anlamı yok." Yüksek sesle düşündüğüm için Bishop'a açıklama yapmıyordum.

Kardeşim güldü. "Sanırım tebrikler sıraya girdi, o zaman? Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Eğer o kadar merak ediyorsan, onu benimle gelebilirsin."

"Frene basmana neden olan kızı kesinlikle merak ediyorum."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten bu kadar garip mi?"

Bana bakışları her şeyi anlatıyordu. Evet, tuhaftı. Hiçbir kadının ailemden biriyle tanışacak kadar yakınlaşmasına izin vermemiştim. Ama Dally, takdir edeceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde farklıydı.

"Yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Aşık olduğuna inanıyorum." Bishop bana sırtıttı.

Öyle miydim? Magdalena McCarthy'yi düşündüğümde içimden geçen duyguları inceledim. Onu görme beklentisi, incindiğinde öfke, yakınımıdayken ona dokunma ihtiyacı.

"Evet, sanırım haklısın." Bishop'ın çenesinin düştüğünü görmek için giriş ücretine değerdi. Kendini çabuk toparladı.

"Ona söyledin mi?"

"Henüz değil." Gülümsedim. Şimdiden sahneyi kurmanın ve ona nasıl hissettiğimi anlatmanın yollarını planlıyordum.

"Seni seviyor mu?"

"Öyle olduğunu düşünmek istiyorum." *Öyle miydi?* Umarım öyledir. Öyle olduğuna inanmak zorundaydım. Neden benimle kaldığına dair başka bir neden düşünmek istemiyordum. "Her neyse, bu kadar yeter. Neden buluşuyoruz?"

"Özel bir nedeni yok. Sizinle temas kurmak ve durumunuzu kontrol etmek istedim. Herkes için yoğun bir kaç hafta oldu. Buradan ayrıldığımda Knight'ı görmeye gideceğim. Çok uzun zamandır o dairede kilitli kaldı. Dışarı çıkıp biraz temiz hava almasının zamanı geldi."

"Knight dışarı çıkmaktan hoşlanmıyor, bunu biliyorsun. Çok sevdiği bilgisayarları onunla gelemiyor."

İkimiz de güldük. Knight evini terk etmekten nefret ederdi. Dünyayı ve tüm sırlarını bilgisayar ekranlarından izliyordu. İhtiyacı olan her şeye orada sahipken gitmesi için hiçbir neden olmadığını savundu.

"Dally'yi alıp seninle gelebilirim. Akşam yemeği için dışarı çıkabiliriz."

Bishop başıyla onayladı. "İyi plan. Kızınızı aileyle tanıştırmak için evden ayrılmaya daha açık olabilir."

Dally'yi almak için tam zamanında gelmiştik. Ben park ederken patronu galeriden çıkıyordu, Bishop da arabasıyla arkamdan geliyordu. Dally camdan beni gördü, çantasını ve ceketini toplayıp dışarı çıktı. Onu karşılamak için arabadan indim, Bishop'a doğru çevirmeden önce bir öpücük çalabilmek için onu kendime doğru çektim.

"Dal, bu benim kardeşim. Sana ondan bahsetmiştim. Bishop, bu da Dally."

Bishop bir elini uzattı. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Oh?" Dally bana doğru bir bakış attı. "Umarım çok kötü bir şey değildir."

Ağabeyim onun tuttuğu eli okşadı. "Hiç de değil. Ama kardeşimi durdurmayı başaran kızı merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Bish." Bir uyarı homurdandım. Kardeşim güldü.

"Korkarım bu konuda çok fazla seçeneği yoktu. Benimle yemeğe gelmesi için onu zorlamam ve ardından benimle birlikte kaçırılması arasında, bir süre benimle sıkışıp kaldı." Sesi ama gözlerinin hafifçe karardığını ve alt dudağının titrediğini fark ettim.

Bir kolumu omuzlarına attım ve onu yanıma çektim. "İyi ki *oradaydım*, yoksa kim bilir başın ne kadar belaya girerdi?" Bu onu güldürdü. "Bishop, Knight'la buluşup akşam yemeğine gidecek. Ben de onlara katılmayı düşünüyordum, acaba sen de gelmek ister misin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu çok isterim. Ama önce eve gidebilir miyiz, böylece duş alıp üstümü değiştirebilirim?"

Bishop'a baktım, o da başıyla onayladı. "Knight'ı değerli bilgisayarlarını bırakmaya ikna etmem muhtemelen bir saatimi alır. Montage'da sekiz kişilik bir rezervasyon yaptırmama ne dersin?" Şehrin birkaç mil dışında bir restoranın adını verdi.

"Kulağa hoş geliyor. Planda bir değişiklik olursa beni ara." Dally'yi de yanıma alarak döndüm ve arabama doğru yürüdüm, yolcu kapısını açtım ve o oturana kadar bekledikten sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürüdüm. "Bu seni zor durumda bıraktı. Özür dilerim. İstersen iptal edebiliriz?"

"Hayır! Knight'ı severdim. Beni eve bırakırken bana iyi davrandı. Bunun için ona teşekkür etmek istiyorum."

"Neredeyse seni vurduruyordu."

Gözlerini devirdi, bu da onu kapımın dışında yakalamaktan bahsettiğini bildiğini gösteriyordu. "Eğer beni vuracak olsaydın, bunu biz dışarıdayken yapardın. Aksine neden inandığımı bile bilmiyorum."

Bir gülümseme sakladım. "Belki."

OceanofPDF.com

Bölüm 57

MAGDALENA

Duştan çıktığımda yatağın üzerinde koyu kırmızı bir elbise vardı. İpeksi kumaşın üzerinde bir parmağımı gezdirdim.

"Beğendin mi?"

Döndüğümde Rook'un kapının girişinde durduğunu gördüm. "Bu çok güzel."

"Bugün kasabada gördüm." Bir omzu yarı omuz silkme şeklinde hareket etti.

"Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Kan renginde." Onu aldım ve kendime doğru tuttum, gözlerim Rook.

"En sevdiğim renk." Sesi kuruydu.

Buna güldüm. "Sen korkunç bir insansın."

Bana doğru yürüdü, elini uzattı ve başımı yukarı kaldırdı. "Yine de kaçmadın."

"Belki ben de berbat bir insanımdır." Sadece yarı şaka yapıyordum. Kötü bir insan mıydım?

Rook'un yaptığı şeyleri yapan bir adamı çekici bulduğu için mi? Ona aşık olduğu için mi? Gözlerimi kııptım.

Bekle. Ne oldu? Ben ona ne zaman aşık oldum?

Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. "Henüz makyajını yapmamışsın."

Başımı salladım, konuşabileceğimden emin değildim, bir yandan da onu *sevdiğimi* fark ettim.

"Sevindim." Elbiseyi benden aldı ve sandalyenin üzerine fırlattı, sonra başını eğdi ve dudaklarımı bir öpücükle yakaladı. Kollarını belime dolayıp beni ayağa kaldırdığında, onu elde etmek için zoru oynamayı ya da onu reddetmeyi düşünmeden kendimi ona bıraktım.

İki adım attı ve beni yatağa indirip üzerime çıktı. "Otel odasında benden kaçtığın zaman, üzerinde havludan başka bir şey yoktu." Dudakları boğazımda yakıcı bir yol açtı. "Ve sonra altımda, halının üzerindeyken, kurtulmak için savaşıırken." Burnu göğsümü örten havluyu itti. "Tek yapmak istediğim onu yırtıp atmak ve seni tatmaktı." Dudaklarını meme ucumun üzerine kapatıp emmeden önce dili meme ucumun etrafında ıslak bir daire çizdi.

Başımı çarşafıya yasladım. "Çok korkmuştun, bitkin düşmüştün ama içinde hâlâ çok fazla mücadele vardı." Bir eliyle yukarı doğru eğildi ve diğer eliyle havlunun düğümünü çözdü. Havluyu çekip açtığında tenime değen serin hava beni ürpertti. "O anda senin tehlikeli olduğunu biliyordum, eğer benden istersen lanet olası dünyayı yakabilirdim. Kahretsin, güvende olacağın anlamına geliyorsa sormasan da yapardım."

Kaburgalarımın, karnımdan aşağıya doğru öptü ve göbeğimin etrafında bir daire daha yaladı. "Kardeşlerimle akşam yemeğine gideceğiz." Kalın bir parmağını içime soktu ve aldığım zevkten gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Aldığım elbiseyi giymeni istiyorum." İkinci bir parmak ilkinde katıldı ve parmaklarım çarşafın içine kıvrıldı. "Ama önce..." Nefesi kalçama ılık ılık değiyordu. "Önce seni boşaltmak istiyorum."

Bana aldığı elbiseyi giydim. Birincisi, güzel olduğu için ve

Bu. İkincisi, dürüst olmak gerekirse, dilini ve parmaklarını kullanarak bana üç akıl almaz orgazm yaşattıktan sonra, en azından teşekkür etmek için bunu yapabilirdim. Restorana girdiğimizde avuçları sırtıma sıcak bir şekilde değiyordu ve gülümsedim. Bilinçli bir eylem gibi görünmeden bu kadar özenli olmasını seviyordum.

Arabanın kapısını açık tutar, elimi tutar ve binmeme ya da inmeme yardım ederdi. Yürürken yaptığı gibi elini sırtıma koyardı - yalnız yürüyemeyeceğimi düşündüğünden değil, çünkü... Nedenini bilmiyordum ama kendimi özel ve *önemli* hissettirdiğini biliyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

Yer gösterici bizi kardeşlerinin beklediği masaya götürdü ve üçünü bir arada gördüğümde aile bağları çok açıktı. Hepsi siyah saçlı ve siyah gözlüydü, hepsi uzun boyluydu ve içimdeki ressamın gözünde yüz yapıları birbirine benziyordu.

Parmaklarım bir kalem alıp onları çizmek için kaşınıyordu. Rook sandalyemin arkasında durdu ve ben otururken sandalyeyi altına kaydırdı. göz göze gelmek için başımı kaldırdım ve teşekkür ettim. Omzumu sıktı ve Sonra yanıma oturdu. "Geç kaldığımız için üzgünüm."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Geç kalmıştık çünkü yüzde yüz beni boşaltmaya odaklanmıştı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık.

Knight gözüme takıldı ve kıs kıs güldü. "*Neden* geç kaldığını sormana gerek yok.

Yüzünüzden okunuyor."

"Neyse ki benimkinin üzerinde yazmıyor. Yola çıkmadan önce yıkamayı unutmadım."

Bu açık ima karşısında nefesim kesildi ve gözlerimi kocaman açarak ona doğru döndüm. "Ne...? Aman Tanrım... Bunu neden söyledin?"

Sırtışı pişmanlık duymuyordu ve kardeşlerinin kahkahaları salonda yankılanıyordu.

Oda.

"Akşam yemeği isteyecek kadar aç olduğuna emin misin?" Bishop sordu ve ben inledim.

"Bu sadece aperatifti. Ana yemek için oldukça aç hissediyorum. şu anda."

"Lütfen dur," diye fısıldadım.

Ama bu, gecenin gidişatını belirledi ve bir yanım kardeşlerinin yaptığı şakaların utancından kıvrılıp ölmek isterken, bir yanım da Rook'un keşfettiğim bu yeni yönünden büyülenmişti. şakacı, alaycı, ailesiyle tamamen rahat ve zaman zaman kendimi Fil ve At ile konuşurken onu izlerken yakaladım.

Sipariş verme zamanı geldiğinde eli kalamın üzerine düştü, menüyü açtığımda gerildiğimi fark ettiğini gösteriyordu. Bana doğru döndü, menüyü masaya düz bir şekilde koydu ve parmağıyla her bir öğeye dokunarak ne düşündüğümü sordu. Disleksime dikkat çekmeden bana hangi yemek seçeneklerinin olduğunu söyledi.

Sanırım bu yüzden ona biraz daha aşık oldum.

Masadaki atmosfer kendi ailemle yediğim yemekten çok farklıydı. Çok fazla kahkaha vardı ve üç adam da sürekli birbirlerinin tabaklarından yemek çalıyordu. Hiçbiri bana hoş karşılanmadığımı ya da ait olmadığımı hissettirmedi, beni kolaylıkla ve sıcaklıkla sohbetlerinin içine çekti.

Tatlının servis edilmesini beklerken Knight koltuğuna yaslandı ve masanın diğer ucundan bana baktı.

"Rook ve senin için sorumluluk alacağımı biliyorsun.

birlikte, değil mi?"

"Bunu nasıl anladın?" Ben daha konuşamadan Rook sordu.

"Ona seni nerede bulabileceğini söyledim ve seni araştırması gerektiğini kafasına soktum."

"Yani çöpçatanlık yapıyordun ve onun güvenliğini gözetmiyordun öyle mi?"

Knight sırtıttı. "İkisi birden olamaz mı?"

Rook homurdandı ama cevap vermedi. Ben güldüm.

"Hep böyle midirler?" Bishop'a sordum.

Rook'u işaret etti. "Ortanca çocuk." Parmağı Şövalye'ye gitti. "En küçük çocuk. Kendini açıklıyor, gerçekten."

OceanofPDF.com

Bölüm 58

ROOK

Kardeşlerimden ayrılıp evime döndüğümüzde saat on biri biraz geçiyordu. Arabadan havada bir serinlik vardı ve ön kapıya doğru yürürken bir kolumu Dally'nin omuzlarına doladım.

"Kardeşlerini seviyorum."

"Eninde sonunda birinin yapması gerekiyordu sanırım."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Hepiniz çok yakınsınız, başka türlü davranmayın."

"Haklısın, öyleyiz." Kapının kilidini açtım ve içeri girebilmesi için geri çekildim. "Düşünüyordum da-" Telefonu çaldı ve sözümü kesti.

Kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Annem arıyor. Neden bu kadar çok arıyor? Geç mi kaldın?" Gözleri benimkilere kaydı.

"Düşünmüyorsun-" "Telefona cevap ver."

Fraser'la ilgili olduğunu düşünüp düşünmediğimi soracaktı. Her yerde yazıyordu.

yüzünün üzerinde. "Bir nefes al hayatım, sonra aç."

Sonra telefonu kulağına götürdü. "Merhaba. Her şey yolunda mı?"

Birinin, muhtemelen annesinin, onunla konuşmasını dinledi. Dally'nin yüzü soldu, gözleri büyüdü ve kolumu kavramak için elini uzattı. "*Şimdi* gelmemi mi istiyorsun? Charl-Charlotte orada mı?" İç çekti. "Tamam. Bir saat içinde orada olurum.. *Hayır*, daha hızlı gidemem anne. Ben

bir sonraki kasabada. Oraya gitmem bir saat sürer.

... Tamam... Tamam, evet. Yakında görüşürüz."

Aramayı kesti ve bana baktı. "Fraser için kayıp ihbarında bulunmuş. Polis arayıp bir ceset bulduklarını ve onun olduğuna inandıklarını söyledi." Dili dudaklarında gezindi. "Eve gitmemi istiyor. Rook... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Onun yüzüne nasıl bakabilirim ve ona ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilirim?"

"Elbiseni çıkar ve daha rahat bir şeyler giy. Bunu yapabilirsin, Dal. Ailenle yüzleşmek zorunda kalacağın bir zamanın geleceğini biliyorduk. Sen yanlış *bir şey* yapmadın. Tek yapmamız gereken eve gitmek, şaşırmış gibi davranmak, yemekten beri onu görmediğini söylemek ve sonra gitmek. Hepsi bu kadar."

"Sonra ne olacak? Cenaze zamanı geldiğinde ne olacak? Ona da gidip öldüğü için *üzgünmüşüm* gibi mi davranacağım? Bunu yapamam, Rook."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Onlar cenaze törenini ayarlamadan önce şehir dışına çıkabiliriz."

"Şehir dışında mı?"

"Bunun için endişelenme şimdi. Üstünü değiştir." Onu merdivenlere doğru çevirdim ve hafifçe ittim. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Ailesine olan yolculuğun büyük bir kısmında sessizdi, zamanını pencereden dışarı bakarak ve dudağını kemirerek geçiriyordu. Sonunda evin önüne park ettiğimizde uzandım ve başını bana doğru çevirdim.

"Sevgilim, bana bak." Bana odaklanana kadar bekledim. "İçeri gireceğiz. Ne söylediğin ya da ne yaptığın annenin umurunda olmayacak."

Bu seninle ilgili değil, onunla ilgili. Tıpkı diğer her şeyin onunla ilgili olduğu gibi. Aradığı şey bunu onaylayacak biri."

"Oğlu *öldü*, Rook. Bence üzülmeye hakkı var."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Ama aynı oğul senin kaçıırılmanı organize etti ve borcunu ödemek için seni satmaya çalıştı. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. O senin nasıl hissettiğinle ilgilenmiyor."

"Söylemeli miyim-?"

"Kesinlikle olmaz. Bunu yaparsan daha fazla soru sorulur ve ihtimalle seni şüpheli olarak listelerine alırlar. Seni korumak için kasabadaki polis gücünün yarısını öldürmekten kurtulabileceğimden emin değilim. Ben iyiyim ama bu benim için bile zor olur."

"Bunu gerçekten yapmazsın."

Konsola doğru eğildim ve onu öptüm. "İstersen gidip öğrenebilirsin."

"Rook." Adım dudaklarında yumuşacıktı.

"Sana söyledim Dal, eğer yapmamı istediğin buysa lanet olası dünyayı yakarım." Ona doğruyu söylediğime dair hiçbir şüphe bırakmadığını umduğum bir öpücükle dudaklarını tekrar aldım, sonra geri çektim. "Hazır mısın?"

Dudağını ısırđı, sonra başını salladı. "Sanırım öyle."

"Orada kal." Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve ona yardım etmek için etrafından dolaştım. El ele eve doğru yürüdük, parmakları benimkilere sıkıca kenetlenmişti.

Kapı biz ulaşmadan önce açıldı ve hizmetçi yi buraya son gelişimden tanıdım. Sanırım adı Katy'ydi. Dally'nin arkadaşlığını sakladığı kişi.

"Bayan McCarthy sizi Yaz Odası'nda bekliyor." Sesinde ya da yüzünde profesyonel nezaketten başka bir belirti yoktu. "İkiniz de beni takip edin."

Dally'nin elimi tutuşu gevşemedi ve Katy'yi koridorlarda takip ederek haftalar önce annesiyle ilk kez tanıştığım odaya geldik. Odaya girdiğimizde tek fark güneşin pencereden içeri girmemesi ve babasının kitaplığın yanında durmasıydı. İçeri girdiğimizde kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Annesi bana baktı ve dudağının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Oh, bu iyi olacaktı.

"Otur, Magdalena." Yaşlı kadının sesi soğuktu. "Bana oğlumun neden öldüğünü açıklamayı istiyorum."

"Ne-ne?" Dally kendini kanepeye bırakma sürecinde Dengesini kaybetti ve son birkaç santimi de sert minderlerin üzerine düştü.

Annesi burnunu çekti. "Biz inzivadayken beni aradı ve birinin seni kaçırmaya çalıştığını ve fidye istediğini söyledi."

"Sen... *biliyor* muydun?" Dally'nin yüzündeki renk soldu. "Elbette biliyordum."

"Ve iyi olup olmadığımı kontrol etmek için beni aramadın bile?"

"Buradasın, değil mi? Fraser bana bunun başarısız bir girişim olduğunu ve seninle birlikte olduğunu söyledi..." Gözleri bana kaydı. "Onunla birlikte. Kardeşiniz talepten *onun* sorumlu olduğundan emindi." Gözleri bana kaydı.

"Rook mu? *Rook* sorumlu değildi, Fr-"

"Sen tam bir baş belasısın." Dally'nin cevabının üzerine ben konuştum. "Sana en küçük kızının kaçırıldığı söylendi ve sen bunun

takip edecek kadar önemli mi? Siz ne biçim ebeveynlersiniz böyle?"

Annesinin omurgası kaskatı kesildi. "Fraser bunun yanlış bir alarm olduğunu, bizden para koparmak için yapılan bir numara olduğunu söyledi. Ve açıkça..." Yanımda solgun yüzlü ve sarsılmış bir şekilde oturan kadına elini salladı. "O hayatta ve iyi durumda... *oğlumun* aksine."

"Bu onun hatası değil."

"Öyle değil mi?" Soğuk gözleri, başını öne eğen Dally'ye dikilmişti. "Eminim bizden para koparmaya çalışan insanlarla konuşmaya gitti ve *onlar* da onu öldürdü. Eğer kendisine söyleneni yapsaydı ve benim seçtiğim adamla evlenseydi, bunlar olmazdı."

Ona baktım. Belki de oğlunu kaybetmenin üzüntüsüydü öfkelenmesine neden olan. Öyle olmadığından emindim. Elimi Dally'nin kolunun üzerine kapattım.

"Biz gidiyoruz."

"Ne? Hayır... yapamayız." Sesi şaşkındı.

"Gidiyoruz *dedim*." Onu ayağa kaldırmak için kolundan tuttum. Direnmedi.

"Kızına son bir kez bak çünkü eğer bana kalırsa bu onu son görüşün olacak."

Bölüm 59

MAGDALENA

Rook gitmemiz gerektiğine karar verdiğinde pek karşı koymadım. Annemin kaçırılmamla ilgili duygusuzca konuşmasını duymak beni bir tür zihinsel kapanmaya itti ve sadece yüzüme çarpan serin gece havası beni biraz olsun kendime getirdi.

"Gidemem." Ön kapının önünde durdum. "Ya polis benimle konuşmak isterse?"

"Yapmayacaklar." Beni de yanına çekerek ilerlemeye devam etti.

"Bunu bilemezsin."

"Ailen onlara bir kaçırılma ve fidye talebinden haberdar olduklarını söylemeyecek. Ya da sadece en küçük kızları olduğu ve ona ne olacağı umurlarında olmadığı için bunu görmezden geldiklerini."

İrkildim. Rook durdu, omuzlarımdan tuttu ve yüzümü ona çevirdi.

"Sevgilim, beni dinle. Onlar hakkındaki gerçeği biliyorsun. Seni umursamıyorlar, hiçbir zaman da umursamadılar." Sesi yumuşadı. "Oradaki kadın seni doğurdu diye bu onu senin annen yapmaz... bu konuda değil."

Gözyaşlarımdan düşmesine izin vermemek için verdiğim mücadeleden dolayı gözlerim yandı. "Ama sahip olduğum tek şey onlar, Rook."

Başını iki yana salladı. "Artık değil." Başını eğerek burnumun ucunu, yanaklarımı ve sonra ağzımı öptü. "Ben varım. Kardeşlerime sahiptin. Ve onlarla tanıştığında aileme de sahip olacaksın. Artık senin ailen *biziz*."

Gözyaşları arasında yüzü bulanıklaşmıştı. Ne hissedeceğimi bilemiyordum; anneme kızgındım, beni reddetmesine kırlmıştım, babamın tek kelime bile etmemesine ihanet etmişim... Bir de Rook'un sözlerinin sıcaklığı vardı. İçimdeki tüm duygular birbiriyle savaşıyordu.

Yutkundum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Avuç içleri yanaklarımı kavradı. "Şu anda tek yapman gereken bana güvenmek, sevgilim. Seni eve götürmeme izin ver. Seni buradan çıkarayım." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Ya da bana bir kibrit çakmamı söyle ve dünyanın yanışını izleyelim."

Orada durdu ve *gerçekten* hangi seçeneği tercih edeceğimi görmek için beklediği izlenimine kapıldım. Kokladım ve ona yaslandım, derin bir nefes aldım, kokusunu içime çektim ve sonra geri çekildim. "Burada bekler misin?"

"Neden?"

"Yapmam gereken bir şey var." Bir elimi kaldırdım ve avucumu yanağına bastırdım. "Lütfen beni burada bekle."

Eve geri döndüm. Annemle babam hâlâ yazlık odada oturuyorlardı. İçeri girdiğimde ikisi de başını kaldırdı.

"Fraser öldü çünkü kötü insanlara çok borcu vardı. Bunun sorumluluğunu üstlenmek yerine, beni kaçırdı ve fidye talebini size gönderdi. Ama senin New York'ta olduğunu unutmuştu.

borcunu 6demek için beni o k6t6 insanlara *sattı*. Oğlun, *kardeşim*, beni 6yle bir duruma sokmaya razı oldu *ki...* Hayır, sonunda beni 6ld6recekti. Ve bu *senin* hatan."

"Ne c6retle-" diye tersledi annem.

"Hayır! *Bu* ne c6ret! Ben *senin kızınım* ama sen bana hiç *kızınmışım* gibi davranmadın. Beni bir kaza olarak g6rd6n. Ve aptal olduğum için, *her zaman* *senin* onayını almak için umutsuzca çabaladım. Ama ne var biliyor musun? Benden bu kadar anne. Benden bu *kadar*. Sonunda istediğin oldu. Sadece bir kızın var ve o da *ben değilim*."

Cevabını duyacak kadar uzun kalmadım, eğer verdiyse bile.

Evden ıktığımda Rook arabasının kenarına yaslanmıştı. Hızlı adımlarla ona doğru ilerlediğimde doğruldu.

"Beni eve g6t6r."

". "

Daha tek kelime edemedenden kendimi arabanın içinde buldum. "Benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım?"

"Hiçbir şey. Bazen insanlara evren tarafından boktan bir el dağıtılır, sevgilim."

Bir açıdan haklı olduğunu , ancak bu durum kabul etti. Bir elini çekti ve benimkini almak için orta konsola uzandı.

"Ne d6ř6nd6đ6n6 biliyorum. Orada oturmuş kendine diyorsun ki Bu durumdan çekip gittiğin için k6t6 olan sensin. Senin desteğine ihtiyacı varken çekip gittiğin için. Ama şunu anlamalısınız ki sizi onun yanında olmanızı istediği için aramadı. Seni aradı 6nk6

bir hedefe, suçlayacak birine ihtiyacı vardı."

Motoru çalıştırmak ve garaj yolunda geri geri gitmek için durdu.

"Yıllardır onun şamar oğlanı oldun. Onunla tek bir etkileşimden sonra bunu görebiliyordum. Ve baban da daha iyi değil. Evet, biraz daha sıcak ama onu durdurmuyor Dal. Orada duruyor ve sana bok gibi davranmasına izin veriyor. Bunu yapmaya hakkı olduğuna dair yanlış bir inanca sahipsin ama yok. Kimsenin yok ve ben de buna izin vermeye hazır değilim. Bunun için benden nefret etmen gerekiyorsa, öyle olsun."

"Senden *nefret* mi ediyorum?" Yüzümü ona dönmek için koltuğumda döndüm.
"Senden nefret etmiyorum."

Parmaklarımı sıktı, sonra elini direksiyona götürmek için bıraktı. Pencereden dışarı bakmak için döndüm, motorun sesinin ve manzaranın beni neredeyse meditatif bir duruma sokmasına izin verdim. Araya bir ses girdi, tekrarlayan bir gümbürtü ve başımı çevirdiğimde onun direksiyona vuran parmaklarını gördüm.

Onu bana doğru bakarken yakaladım. Kaşlarını çattı, anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve yolun karşısına geçip kenara çekti.

"Neden duruyoruz?"

"Seninle konuşmak istiyorum." Motoru durdurdu ve koltuğunda dönerek bana baktı. "Şehirden ayrılmayı düşünüyorum. gün önce Bishop'la bu konuyu konuştum. Bana ulaşmanın daha zor olduğu, taşınabileceğim bir yer bulmasını istiyorum. Şu anda nerede olduğumu çok fazla insan biliyor ve burada kalırsam istemediğim bir işe geri sürükleneceğim."

"Oh." *Gidiyor muydu?* Midemin çukurunda ölü bir ağırlık vardı. "Ne zaman?"

"Bu tamamen size bağlı."

"Ben mi?"

"Benimle gelmeni istiyorum."

Ölü ağırlık kelebeklere dönüştü.

"Bak Dal, yalan söylemeyeceğim. Hayatımı tamamen altüst ettin. Buraya uzaklaşmak, yavaşlamak için taşındım ve sonra sen sahneye çıktın ve her şeyi alt üst ettin."

"Bu kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor." Kaşlarımı çattım.

Güldü. "Üç hafta önce seninle aynı fikirdeydim." "O zaman neden seninle gelmemi istedin?"

"Çünkü hayatıma kattıkların olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum, Sevgilim."

"Kaos, daha fazla ölüm ve kavga mı?"

Başını salladı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi. "*Sen*. Sensiz yaşayamam. Eğer burada kalmak istiyorsan, bunu yürütmenin bir yolunu bulacağım. Ama bence taşınmak ikimiz için de iyi olur." Emniyet kemerini çözdü. "Sen inanılmaz bir kadınsın, hayatımın geri kalanını birlikte uyanarak geçirmek istediğim bir kadınsın."

Yine gözlerim yaşardı. Bu sefer farklı nedenlerden dolayı. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Ama birbirimizi çok az tanıyoruz." İtirazım gönülsüzdü.

"Birbirimiz hakkında *yeterince* şey biliyoruz. İlişkiler daha azıyla başladı. Sana karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmediğimi biliyorum."

"Ne... ne hissediyorsun?" Kalbimin hızlı atışı yüzünden konuşurken kendimi zar zor duyabiliyordum.

"Ben sana aşığım. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

"Ama-"

"Bana aynı şekilde hissetmediğini söyle ve seni dairene bırakıp yalnız bırakayım. Ama bunu hayal ettiğimi sanmıyorum, değil mi?"

Başımı salladım. Midemde kelebekler uçuşuyordu.
takla atardı. *Beni seviyor muydu?*

"Hayır, hayal ya da hayır, aynı şekilde hissetmiyor musun?" "Sen..."

"Dudaklarımı yaladım. "Hayal görmüyorsun."

Başını salladı. "Söylediklerimi bir düşün." Motoru tekrar çalıştırdı ve tekrar yola çıktı.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanında da öyle yaptım. Tarttım. Sadece bir aydır tanıdığım bir adamla taşınmak için son yirmi dört yılda hayatımı inşa ettiğim her şeyi bir kenara atmanın artıları ve eksileri.

Kabul ediyorum, birbirimizi çoğu çiftin asla tanıyamayacağı şekilde tanıdığımız yoğun bir ay olmuştu. Ama bu yeterli miydi? Bu şekilde başlayan istikrarlı bir ilişki kurabilir miydik?

Karanlıkta ilerlerken kirpiklerimin altından ona bakışlar fırlattım. Yanımdaki adam insanları öldürmüştü, *birçok* insanı. Sadece kurgu kitaplarda okuduğum bir hayat yaşamıştı. Gözlerim direksiyonu tutan ellerine kaydı. Gözümün önünde, benim *için* öldürmüştü.

Bu beni nasıl hissettirdi? Soruyu analiz ettim. İnsanları öldürdüğünü bildiğim biriyle yaşayabilir miydim? Çünkü gerçekte olan buydu. İnsanları para için öldürmüştü ve başlangıçta kötü insanlar olduklarına dair elimde sadece onun sözü vardı.

"Bana baktığını hissedebiliyorum." Bana bakmadı, gözleri

Önümüzdeki yola sabit bir şekilde. "Park edecek bir yer bulmamı ister misin?"

"Hayır." Dudağımı çiğnedim, sonra derin bir nefes aldım. "Öldürdüğün insanlar hakkında hiç düşünüyor musun?"

"Onları düşün, hayır." Cevap verirken tereddüt bile etmedi. "Söyleyebilir miyim her birinin adını, neye benzediklerini ve son sözlerinin ne olduğunu biliyor musunuz? Evet, söyleyebilirim. Onları öldürdüğüm için pişman mıyım?" Bana doğru baktı.

"İşimde berbat olurdum, eğer bu olaydan sonrasıyla başa çıkamasaydım birinin hayatını almak. Belki... bir gün... ölüm döşeğimde pişman olurum, ama şimdi? Hayır. Yapmak için para aldığım şey buydu ve işimi elimden gelen en iyi şekilde yaptım." Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, bu işte *çok* iyiydim."

OceanofPDF.com

Bölüm 60

ROOK

"Nereye taşınmayı düşünüyorsun?" Son yorumumu kabul etmedi.

"Kıyıya yakın bir yerde. Belki az sayıda insanın yaşadığı bir Karayip adası bile olabilir. Hatta bir ada *satın alıp inzivaya* çekilebilirim."

"Kardeşleriniz bunun olmasına izin verir mi?"

Güldüm. "Muhtemelen hayır. Ya da komşu adaları satın alırlar."

"Bu mümkün mü ki?"

"Eğer doğru insanları tanıyorsanız ve yeterli paranız varsa, her şey mümkündür. Peki ya siz? Sen nereye taşınırdın?"

"Bu hiç düşündüğüm bir şey değildi. Ailemden bir sonraki kasabaya taşınmayı seçmek yeterince zordu."

"Seni durdurmaya çalıştılar mı?"

Gülüşünün sesi acı geliyordu. "Tabii ki hayır. Sanırım annem eyalet dışına taşınmamı tercih ederdi."

"Babanla aranızda ne var? Onunla iyi geçiniyor gibiydin. doğum günü yemeğiniz."

"Yaptım... *İstiyorum* ama o annemin sözünden çıkmıyor ve tekneyi çok fazla sallamıyor."

Eve vardığımızda motoru durdurdum ve ona doğru döndüm. "Bak Dal, her şeyi açıklayacağım, tamam mı? Senden bunu yapmanı istemiyorum.

Bana olan sonsuz aşkını ilan et. Yaşanan onca şeyden sonra hızlı hareket ettik ve belki de sadece takıldığımızı düşünüyorsun ama ben öyle düşünmüyorum. Ben genç bir çocuk değilim. Nasıl hissettiğimi biliyorum. Kardeşlerimin söylediklerinin aksine, ilişkilerim oldu ama hiçbiri ciddi değildi ve uzun sürmedi. Hep bir şeyler eksikti. Beni gerçek bir bağlılıktan alıkoyan bir şey. İster işimden, ister zamanlamadan, isterse de bakış açımdaki farklılıktan kaynaklansın, bir *şeyler* her zaman uzaklaşmamı kolaylaştırdı."

Durdum ve söyleyecek bir şeyi olup olmadığını görmek için bekledim. Sessiz kaldı. "Senden uzaklaşamam. Bunun fikri bile aklımı başımdan alıyor, burada seninle kalmanın ve eski hayatıma geri dönmemenin yollarını planlıyorum."

"Bu mümkün mü? Yani, birisi sizi yaptığınız şeye geri dönmeye zorlayabilir mi?"

"*Zorla* değil, hayır. Ancak son birkaç haftadan sonra faaliyetlerim fark edilmiş olacak. Sözleşmeler bana gönderilecek ve bunları gönderen insanları reddetmek zor olabilir."

"Uzaklaşmak bunu nasıl değiştirecek?"

"Kimseyi aşağılamadan müsait olmadığım mesajını veriyor." Kaşları çatıldı.

"Hayatın çok karmaşık."

"Öyle değil. Aslında çok basit. farklı, hepsi bu." Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Hemen karar vermek zorunda değilsin Dal. Bunu düşünmek için zamanın var."

Ben arabaya yaklaştığında emniyet kemerini çözmüş ve yolcu kapısını açmıştı. Elimi uzattım ve dışarı çıkarken ona destek oldum.

"Bunu düşünmeme gerek yok."

Konuyu açmasını bekledim ama açmadı. Bunun yerine bana bir gülümseme fırlattı ve eve doğru yöneldi.

Elini sıkıca kavradım ve yüzüme bakması için onu geri çektim. "Paylaşacak mısın?"

"Yani zaten bilmiyor musun?" Gülümsemesi yaramazlığa dönüştü. "Seni bir süre merakta bırakma fikri hoşuma gidiyor."

Sahte kaşlarını çattım ve onu arabaya doğru geri ittim. *Umarım* alay etmesinin anlamı

Benimle gelmek istiyordu ama bunu ondan duymam gerekiyordu. "Bana kararının ne olduğunu söyle."

Sırtını arabanın yan tarafına çarptı ve ben de ellerimi arabanın iki yanına koydum.

ve öne doğru eğildi. Başını geriye eğdi, bana bakarken dili üst dudağına değiyordu.

"Yoksa ne olur?"

"Birdenbire çok cesur oldun."

"Son zamanlarda çok şey atlattım." Sesi kararlıydı. "Bu bana çoğu insanın üstesinden gelemeyeceği şeylerin üstesinden gelebileceğimi gösterdi. Asla üstesinden gelebileceğimi düşünmediğim şeyler."

"Bu çok doğru. Bazı zor durumlar karşısında dikkate değer bir cesaret gösterdiniz." Başımı eğdim. "Ama karşılaştığın o insanlar ben değildim," diye kulağına fısıldadım. "Benimle *başı* çıkabilir misin, sevgilim?"

Gülüşü yumuşaktı ve kollarını boynuma dolamak için kaldırdı. "Biliyor musun? Sanırım seninle gayet iyi başa çıkabilirim," dedi ve

beni öpmek için aramızdaki boşluğu doldurdu.

OceanofPDF.com

Sonsöz

ON SEKİZ AY SONRA

MAGDALENA

Bir adım geri çekildim ve yaptığım işe hayranlıkla baktım. Pencereleiden uzun tül perdeler hafif esintiyle hafifçe dalgalanıyor ve boya kokusunu alıp götürüyordu. Bu, evin ilgilenilmesi gereken son odasıydı ve nihayet, taşındıktan altı ay sonra bitmişti.

Kendimi tüm tasarım ve dekorasyon sürecine atmaktan aşırı derecede keyif alıyordum. Malzeme, boya, döşeme numuneleri üzerine kafa yoruyor ve kendimle tartışırken etrafımdaki herkesi çıldırtıyordum. Ama buna değmişti. İlk gördüğümde soğuk ve davetkâr görünmeyen bu geniş villa artık sıcak, çekici ve daha da önemlisi *evimdi*.

"Dally? Burada mısın?"

Son on sekiz ayda hayatımı tamamen değiştiren adam kapıdan içeri girdiğinde döndüm. Bana doğru ilerlerken etrafına bakmak için yavaşladı.

". "Beğendin mi?"

"Muhteşem görünüyor." Merdiveni görünce yüz ifadesi biraz karardı. "Bana ona tırmanmadığını söyle."

Gözlerimi devirdim. "Yüksek değil. Perde için koşucuya ulaşamadım."

"Beni aramalıydın."

"Seni aramak *istemedim*. Her neyse, sen burada ve ben de sen eve gelmeden odayı bitirmek istedim."

"Ve düşün kendini incitmeni istemiyorum. Benimle biraz uzlaş."

"Bir daha merdivene

tırmanmayacağım." "Söz ver bana."

Öfkelendim. "Peki. *Söz* veriyorum daha fazla merdivene tırmanmayacağım."

"Güzel, çünkü bacağında alçıyla koridorda yürümek evlilik hayatımız için iyi bir başlangıç olmayacak, değil mi?" Elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ona izin verdim, kollarımı boynuna doladım ve onu öpmek için eğildim.

Son on sekiz ay boyunca her sabah onun yanında uyandım ve her gece onun kollarında uyudum. Ailemi hayatımdan çıkardıktan üç ay sonra, bir ada satın aldığını açıklayarak beni şaşırtmıştı. *Küçük* bir ada. Anakaraya birkaç saatte ulaşabileceğimiz kadar yakın, ama insanların habersiz bir ziyaret için uğrayamayacağı kadar uzak. Beni buraya getirdi, villayı gezdirdi ve sonra tam da bu odada durdu. Ortada bir masa vardı ve garsonlar büyük Fransız kapılardan yiyecek ve alkolsüz şarapla çıkagelmişlerdi.

İşte o zaman evlenme teklif etti ve kısa bir süre sonra da villanın tamamen yeniden tasarlanması için beni serbest bıraktı.

Dudaklarımız ayrıldığında ona gülümsedim. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Eğer yapmasaydım, yarın neden evlendiğimizi sorguluyor olurum." Dudakları kıvrıldı. "Hayatımızın geri kalanında seni ne kadar sevdiğimi göstermek sabırsızlanıyorum." Dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Gel ve otur." Beni pencerenin yanındaki sandalyeye çekti.

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Cevap vermedi, dikkatle sandalyeye bakıyordu. Üzerine çöktüm. "Rook..."

"Ailemin uçağı zamanında kalktı. Onlara odalarını gösterdim bile."

Biraz daha dik oturdum. Anakaraya gittiğinde onları toplayıp adaya getireceğini biliyordum ama *gerçekten* burada olduklarını bilmek kalbimi hızlandırdı.

Ya beni sevmezlerse? Ya oğulları için yeterince iyi olmadığıma karar verirlerse?

Sıcak avuçlarım yanaklarımı kavradı. "Aklını başına topla, hayatım. Benim ailem seninkilere hiç benzemez. Seni sevecekler."

kırıptım ve Rook'u önümde çömelmiş buldum. "Biliyorum, ama-" "Ama hiçbir şey. Yine de oturmanı istememin nedeni bu değildi."

"O zaman neden?" Gerginlik omurgamı gerdi. "Biri beni öldürmeye mi çalıştı? seninle iletişime geçer mi?" Son bir buçuk yıldır tek korkum buydu. Birinin ona bir sözleşme göndermeye karar vermesi.

"Hayır, öyle bir şey yok. Müsait olmadığımı biliyorlar. Hayır..." O yaladı ve bu hareket kaşlarımı çatmama neden

oldu. "Rook, neler oluyor?"

"Kız kardeşin burada."

Ayağa fırladım. "Ne?"

"Otur." Talimatı bağıarak verdi.

Kendimi koltuğa geri indirirken yakaladım ve ona ters ters baktım. "Yapma şunu."

"Hayır, sana söyleneni yapman için ne gerekiyorsa yapacağım." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Beni dinle, lütfen." Sesi yumuşadı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

Kalbimin gergin atışları daha da hızlandı. "Rook, her ne ise söyle bana." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Annen öldü." Gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Kalbi vardı iki ay önce saldırıya uğramış. Acil yardım ekipleri gelmeden önce ölmüştü." Görüşüm dalgalandı, bulanıklaştı ve nefesimi içime çektim.

"Charlotte ne zaman olduğunu söylemek için seni bulmaya çalıştı ama tabii ki, Seninle iletişim kurmasının hiçbir yolu yoktu. Knight ailenizle ilgili yaptığı rastgele kontrollerden birinde ölüm ilanını görmüş. Ayrıntılar için Charlotte'a ulaştı ve size haber verebileceğini söyledi."

"Peki, o neden burada?"

"Çünkü seni görmek istiyor."

"Onu görmek istemiyorum." Ellerimi onunkilerden kurtarmaya çalıştım ama o daha da sıktı. "Onu anakaraya geri götür."

"Dal, bana kız kardeşinle gençken çok yakın olduğunuzu söylediğini hatırlıyor musun? Ve ancak o evlendikten sonra aranızdaki şeyler değişti?"

"Evet, ama işler değişti."

"Nedenini biliyor musunuz?"

Sonunda ellerimi serbest bıraktım ve kendimi ayağa kaldırdım. "Neden olduğu önemli değil."

Rook doğruldu ve ben pencerelere doğru yürürken beni takip etti. "Bu önemli. Hem de çok önemli. Charlotte annenle Randall Delacour'un para hakkında konuştuklarını duymuş ve annenin onu seninle evlenmeye ikna etmeye çalıştığını düşünmüş."

Durdum ve yavaşça arkamı döndüm.

"Charlotte senin daha on sekiz yaşında olduğunu, evlenmek için çok genç olduğunu savundu. Annen bunu yapmaya çalıştığını reddetti."

"Evinden çıkmamı istedi, böylece artık onun sorumluluğunda değildim."

"Randall Delacour'un işinden pay istedi, çünkü-"

"Beni *satıyordu*." Sözü nü kestim. "Anne gibi, oğul gibi, sanırım. Belki de Fraser'ın aklına bu fikir gelmiştir."

"Bir bakıma, ama Charlotte yanlış bir fikre kapıldı. Tek gördüğü, annenin senden otuz yaş büyük bir adamdan para koparmaya çalışmasıydı. Annene istediğini verirse Delacour'a bir varis vereceğine söz verdi."

"Peki, neden şimdi burada?"

"Delacour'dan neredeyse bir yıl önce boşandı. Onun ve annenizin bir ilişkisi olduğunu öğrendi."

"Bir ilişki mi?" Gözlerimi kırptım. Bunu duymayı beklemiyordum.

"Annenin istediği para, seni onunla evlendirmeye çalıştığı için değildi. Ona şantaj yapmak içindi."

"Ona şantaj yapmak mı?"

"Gel ve yerine otur, tatlım." "Rook, bana onun neden burada olduğunu söyle!"

"Delacour senin biyolojik baban."

Görüşüm karardı ve bayıldım.

ROOK

Yere düşmeden önce onu yakaladım, kollarıma aldım ve yatağa doğru taşıdım. Onu dikkatlice yere yatırıp yanındaki yatağa oturdum. Bir dakika geçmeden kirpikleri kıpırdadı ve gözlerini açtı. Öne doğru eğildim ve saçlarını yüzünden çektim.

"Ne oldu?"

"Bayılmışsın."

"Charlie'nin kocasının benim babam olduğunu söyledin." Ses tonu suçlayıcıydı.

"Söyledim. Sessiz kalması için para ödemezse annen her şeyi anlatacaktı. Kız kardeşinin kulak misafiri olduğu şey, onun annene *erkek* varisler istediğini söylemesiydi. Annen bunu seninle evlenip ona varisler vermek istediği şeklinde anladı, oysa bir kıza bağlanmak istemediğini kastetmişti."

"Charlie nasıl öğrendi?"

"Biz şehirden ayrıldıktan hemen sonra hamile olduğunu öğrendi. Taramada kız olduğu anlaşıldı. Charlotte bunu annene söylediğinde, annen onun istemeyeceği başka bir kız olacağı şeklinde bir yorumla karşılık verdi. Charlie, kız kardeşine gerçek babanın kim olduğunu söyleyene kadar onu sıkıştırdı. Delacour'la yüzleşti ve o da gerçeği itiraf etti. Charlotte aynı gün evi terk etti."

"Bana hala neden buraya geldiğini söylemediniz... neden buraya gelmesine izin verdiniz?"

"Çünkü seni özledim." Kız kardeşinin sesi benden önce cevap verdi. "Randall'la evlendikten sonra senden uzaklaştım çünkü bunun senin için daha iyi olacağını düşündüm."

Ayağa kalktım ve Dally on iki aydır görmediği kız kardeşine ilk kez baktı. Bir kalçasında bir bebek taşıyordu ve üzerinde rahat bir eşofman ve tişört vardı. Saçları, onca zaman önce yaptığı gibi arkadan tutturulmuş resmi bir saç modeli yerine gevşekti ve yüz hatları daha yumuşak görünüyordu.

"Rook bana başından geçen her şeyi anlattı Mags. Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Keşke bilseydim. Gerçekten isterdim." Charlotte, Dally'nin yanındaki şiltede yerimi aldı.

Kapıya doğru ilerledim. "İkinizi biraz yalnız bırakacağım. Dally, bana ihtiyacın olursa ..."

Bana titrek bir gülümseme verdi ve ben de gitmemin sorun olmayacağını düşündüm. Bir süre daha durdum ve iki kadının sessizce konuşmalarını izledim. Charlotte eğilip kollarını Dally'ye doladığında. Bu hareket bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

İki kız kardeş işleri yoluna koyacaktı. Ve yarın yüzüğümü Magdalena'nın parmağına takacaktım, ailesinden en az bir kişi de buna şahit olacaktı.

Gülümsedim, odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

YAZAR NOTU

Benimle yeni bir maceraya çıktığınız için teşekkür ederim. Umarım Rook ve Dally'nin hikâyesini beğenmişsinizdir. Yazarın notu genellikle derin ve anlamlı bir şeyler paylaşmanın yeridir, ancak bunu burada bulamayacaksınız!

Tüm olağan şüphelilere beni dinledikleri, "bu kitapla ilgili her şey" aşamasına geldiğinde benimle sert bir şekilde konuştukları için teşekkür ederim.

ve bırakmama izin vermiyor.

Bishop ve Knight'ın hikayelerini izlemeye devam edin-evet, onlar da

Onların.

Okuduklarınız arasında konuşmak istediğiniz bir şey varsa - bir kez daha, bu kitap için özel olarak bir spoiler odası açtık. Onu şurada bulabilirsiniz

Facebook, aşağıdaki bağlantıyı kullanarak. Soruları yanıtladığınızdan emin olun, aksi takdirde sonsuza dek orada... belirsizlik içinde... oturacaksınız.

Rook Spoiler Grubu

<http://www.facebook.com/groups/rookspoilerroom>

Henüz üye değilseniz, **Facebook Grubumda** bana katılabilirsiniz

<https://facebook.com/groups/lannsliterati>

Ayrıca ücretsiz bir hikaye kazandığınız bir **bültenim** var!

<https://lannauthor.com/keep-in-touch>

OceanofPDF.com

L. Ann'in Kitapları

UNUTULMUŞ MİRAS SERİSİ

Dövmeli Anılar - 1. Kitap Çilekli Lokum -

Kısa Öykü 1.5 Çilekli Ruj - Kısa Öykü

1.6 Paramparça Beklentiler - 2. Kitap

Korunan Bağımlılık - 3. Kitap

Enfes Yaralar - 4. Kitap Kırık

Halo - 5. Kitap

GECE YARISI PAKETİ SERİSİ

Midnight Touch - Kitap 1 Midnight

Temptation - Kitap 2 Midnight

Torment - Kitap 3 Midnight Hunt

Kitap 3.5 Midnight Fury - Kitap 4

Midnight Pack Full Series Boxset

(yalnızca e-kitap - "Midnight Link" adlı kısa öyküyü içerir)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

